

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

yeni

Deutschland 2.00 EUR / Österreich 2.10 EUR / Schweiz 3.10 SFR /
Nederland 2.10 EUR / England 1.50 GBP

Harman

yeniharman@leman.com.tr

1.500.000 TL

MART 2005-80 1.5 YTL KDV Dahil

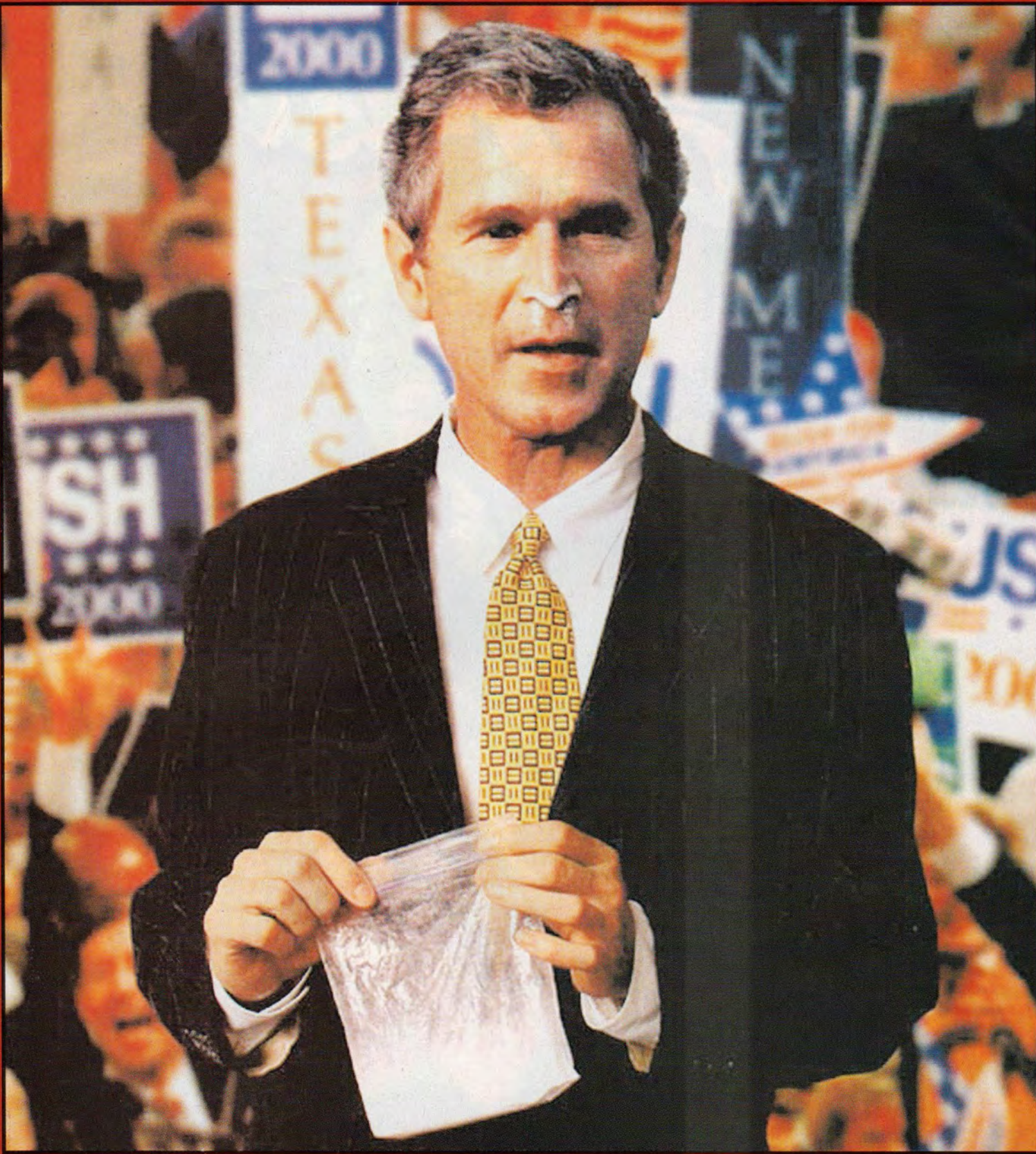
Hi :) from Parisa

**Mehmet Gülbiz
cinayetinin
perde
arkası:**

**PARİSA
EHTESHAMNİA**

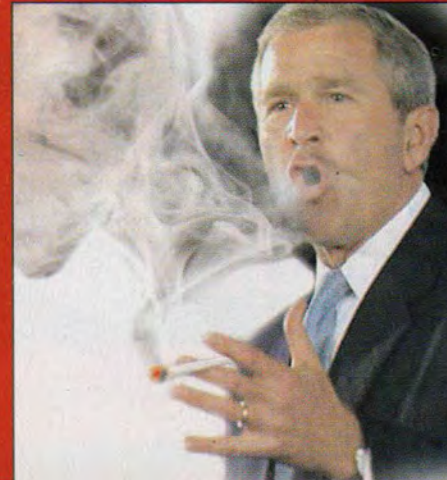
**İsnat edilen suç:
CANAVARLIK
HİSSİYLE ADAM
ÖLDÜRMEK**

Sadece ot mu?

Başkan Bush eskiden marijuana kullandığını açıkladı. yeniHarman Bush'un uyuşturucu macerasının sadece ot ile sınırlı kalmadığını kanıtladı. Afganistan, Irak derken Suriye ve İran'ı da yakıp yıkmayı düşünen Bush için başka türlü düşünülemezdi...

SEKA

Çekirdek yiyerek direniyorlar!

21 Şubat 2005'te, 33. gününe giren SEKA grevi başrol oyuncularının günlük hayatlarının nasıl geçtiğini öğrenmek için, SEKA emekçilerinden Necati Altıntoprak'la görüştük. Açıkçası bu kadar neşeli olması beni şaşırttı. Belki ki ikinci uzun grevleri; SEKA emekçilerini çok kuvvetlendirmişti.

Günleriniz nasıl geçiyor, neler yapıyorsunuz?

Necati Altıntoprak: Şu anda çekirdek yiyoruz mesela (Kahkahalar).

Ailelerinizi özlüyor musunuz?

Dün gece eşim burda kaldı, biraz önce gitti eve, bugün çocuklarımız okula gitmediler mesela. Greve destek vermek amacıyla, Kocaali Meydan Sahnesi, bizim çocuklara bir çocuk oyunu sahneledi bugün. Eşlerimiz yorulduklarında eve gidiyorlar, yemek getiriyorlar.

Kocaali Meydan Sahnesi dediğiniz, Devlet Tiyatrosu mu?

Hayır, özel bir tiyatro, tam emin değilim ama AB fonundan yardım alıyor olabilir. Halktan bizi desteklemek isteyen ve bunu bize buraya yaptıkları ziyaretlerle gösteren çok kişi var, sağolsunlar. Aslında bir anlamda, devletin baskıcı tutumu tersine döndü diyebiliriz.

Nerede yatıyorsunuz?

Paletlerin üzerine koyduk kağıtları, biliyorsunuz biz kağıt üretiyoruz. Deyim yerindeyse kağıttan evler yaptık kendimize. Bir dahaki seçimlerde, devlet bize tapu verebilir.

Bu grevle beraber, yıllardır birlikte çalıştığınız mesai arkadaşlarınızla, akşamlarınızı, gecelerinizi de birlikte geçiriyorsunuz. Bu deneyim farklılıklar yarattı mı?

1998'de, DSP-MHP-ANAP koalisyonunda, fabrikamız yine aynı şekilde kapatılmış çalışılmıştı. O zamanki grevimiz 36 gün sürmüştü. O yüzden şu anki durum bizim ilk kez tecrübe ettiğimiz değil, bildiğimiz alışkın olduğumuz bir durum. Paylaşımı daha çok pekiştirdik içimizde, eşimizin evden getirdiği bir soğanı bile paylaşırız birbirimizle. İlişkilerimiz sıkılaştı ama tabii ki sürekli bir arada olmaktan, dışarı çıkıp temiz hava alamamaktan ötürü bir gerginlik var üzerimizde, bunun olumsuz yanları oluyor.

Daha ne kadar devam edeceksiniz?

Hükümet fabrikayı kapatma isteğinden vazgeçene kadar.

Dışarıda özledikleriniz oluyor mu?

Köpeğimi alıp yürüyüş yapmayı, dağa çıkıp rakı içmeyi özlüdüm (kahkahalar)

Ekleme istediğiniz?

Bugün Vali özür diledi. Sıkılan biber gazının ve eşlerimizin coplanması yan-ışıklı olduğunu bildirdi.

Bu kafayla oluyor ya!

2005 Eurovision Şarkı yarışması Türkiye elemeleri, müzik tarihimizde yaşanmış tartışmalara nice yaratıcı örnekler sundu. Mazlum ve kendi halinde bir şarkıcı olan **Gülseren Hanım**'ı karşısına alan Türk müziğinin sözde önde giden isimleri, bu zavallı kadını **Maria Magdalena**'dan beter edip taşlamaya koyuldular. Bu taşlardan en büyüğü de **Mazhar Alanson** attı. Alanson, Gülümser'in kalçalarına takıldı ve "Bu kalçalarla olmaz" diyerek bir şarkı yarışmasının sonucuna etki eden kriterlere yepyeni bir boyut getirdi. Eurovision'da yıllarca sonuncu olup, "Bari sondan 2'nci olsaydık" dediğimiz günleri o kadar çabuk unuttuk ki; şimdi iş Türk kadınının kalça sorununa geldi, dayandı. **Sertab Erener**, çıplak ayakla ve ecnebi dançlarla birinci oldu diye, ertesi sene yine aynı konseptte gitsek yine birinci mi olacaktık sanki? Bu yarışmada politikanın rol oynadığı tezi de çürütüldü, o zaman geriye sadece iyi müzik yapmak kalıyor. Bunun g.tle, başla, ayakla ilgisi yok. Müziğin de iyi ya da kötü olduğu tartışıla dursun bence Gülseren bir uluslararası yarışmada Türk kadınına en iyi temsil eden kişi seçilmelidir. Bunu bugüne kadar başaran hiçbir sanatçı çıkmadı. Bir ara **Seyyal Taner**'den ümitlenmiş ama o da fos çıkmış, fazla heyecanlanmış olduğu yerde saymıştı sahnede. Lakin tüm bu eleştirilerin sonunda eğer Gülseren, işi memeleri ve kalçalarıyla bitirirse **Mazhar Alanson**'un tepkileri ne olacak merak ediyoruz. Nihayetinde Türkiye'de iyi müzik yapılıyor ama iyi müzik yapanlar bestelerini bir şarkı yarışmasına vermek istemiyorsa iş maalesef kalçalara kalıyor. Hadi kıvr yandan yandan, biz korkmayız ondan bundan!

Akasya Pires

Ertuğrul bizi diskoya götür

Daha neler göreceğiz! Türkiye'den düşünen, "Akli başında bir çift laf yazayım da belki bir okuyan çıkar" diyen babayigit gazeteci çıkmayacak mı artık. Yeni nesilden umudumu kestiğim zaten de, bari öbürleri durduğu yerde dursa. O da yok, hepsi vıkr vıkrı kayıyor. **Hürriyet**'in ihtiyar delikanlısı **Ertuğrul Akbay** da yerinde duramayanlardan. "66'sında 25 gibi olmanın sırları"nı veriyor hafız. Bu dünya tarihinde ilk kez yapılan bir atılım değil. İnsanlığın en büyük hayali ölümsüzlüktür, bir kısım heyecanlı olgun yaşta bey de, ayna karşısında karnını içine çekip pazularını çıkardığında, "Ulan halen mihrap yerinde, kuş da ötüyor o zaman, bir aktiviteye girmek lazım" der. Bu kişilerin meslek gruplarına göre aktiviteleri değişir. Ertuğrul da gazetecilik ve gölge adamlık yapan bir zat olduğundan, çalıştığı gazeteye soyunup genç kalışının sırlarını veriyor. Kendisinden feyz alan olgun beyler var mı; bilemiyorum ama 66 yaşında, 25 gibi olunamayacağını da biliyorum. Ertuğrul'un çarşaf çarşaf yazdığı ve büyük ilgi gören yazı dizisinde, benim ilgimi çeken tek şey fotomontaj olduğu hissine kapıldığım mayolu poz. Eğer 66 yaşında böyleyse, 25'inde nasıldı; onu daha çok merak ediyorum. Ama böyle muazzam vücuda sahip olmak için, yeşil çay içip erik kurusu yemek yetmez gibime geliyor. Yine de dikkat etmek lazım; "40'ından sonra çoşanı tenesir paklar" diye bir laf var. Burada söz konusu olan yaş 66... Allah muhafaza! Medya dünyasına soktuğu kirli çomağın tarihi de, günahlarının boynuna. O ayırı.

yeniHarman sonunda pırıl pırıl oldu

İlk on sayısı dev yarasa boyutta çıkan, ondan sonra tabloid'e dönüp yoluna devam eden yeniHarman, şu an elinizde tuttuğunuz sayıyla bambaşka oldu... Kağıt kalitesini ve sayfa sayısını arttırıp, boyunu ufalttı, Tabloid gazeteden, dergiye döndük... Filtresiz hususi kokulu, bol dumanlı olmaya ise devam... Bu kararı almanızda yeniHarman'ın sergileme sorunu yaşamaya etkili oldu. Görsel etkiyi arttırma ihtiyacını da gözardı etmeyelim. Bu sayı 1 ay, Mart sonuna kadar bayilerde kalacak ondan sonra gelen tepkilere göre haftalık, onbeşgünlük yola devam etmeyi sürdüreceğiz. Dergiyle ilgili eleştiriler ve düşüncelerinizi faks, mektup, mail yoluyla bize bildirirseniz seviniriz.

Harman kalın, yeniHarman'sız kalmayın...

Amerikalı asker Michael Roesler'in annesi ve Asker Aileleri Platformu

Usame belki plajda güneşleniyordur

Pelin Gökmen

pelingokmen@leman.com.tr

Başka ülkelere de gittiniz ama Türkiye geldiğiniz ilk Müslüman ülke, 11 Eylül'den sonra Amerikalıların Müslümanlara karşı bir tavır oluştu. Ve başlangıcından beri Türkiye hep karşıydı bu savaşa ve şimdi siz buradasınız ve Türklerle beraber bu savaşa karşı propaganda yapıyorsunuz, şimdiki fikirlerinizle 11 Eylül'den hemen sonraki fikirleriniz nelerdir. Neler hissetmiştiniz 11 Eylül'de?

O zamanlar oğlum Kore'deydi. Amerikan üssünde askerde. Herşeyden önce Amerikalıların hepsi Müslümanlara karşı kin beslemiyor bunu bilmenizi isterim. Besleyenler var tabii. Ama benim Müslüman da arkadaşım var, Yahudi de, Hristiyan da. Ben hiçbir zaman 11 Eylül olaylarıyla dünyanın herhangi bir yerindeki Müslümanlar arasında bağlantı kurmadım. Bu işleri yapan kişiler bireylerdi ve bu bireylerin çok çeşitli sebepleri vardı. Küçük bir grup insanın yaptığı işin suçunu koskoca bir ülkeye, etnik veya dini gruba yüklemek yanlış. 11 Eylül olayı gerçekleştiğinde çok yaşadım ama şaşırdığımı söyleyemem. Amerika Birleşik Devletleri o güne kadar insanları birbirine karşı tahrik ediyordu. Bu bizim en büyük ekonomik ilgi alanımızdır. Onlara malzeme, silah, eğitim sağlar aradan bir kaç yıl geçtikten sonra da düşmanları için aynı şeyi yaparak onlara sırtını döner. Bunu uzun zamandır yaptığımız için 11 Eylül beni şaşırtmamıştı.

Ama siz uyanık insanların içindeydiniz, Amerika'da bu gidişattan bihaber milyonlarca insan var.

Bu çok doğru. Birçok Amerika'nın bütün bunlar hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ve bu yüzden donup kaldılar, şoke oldular. Bu yüzden Bush yönetiminin El Kaide ve Saddam Hüseyin'le 11 Eylül saldırıları arasında ilişki kurması çok kolay oldu. Çünkü bizim insanımızın tarihimize hakkında, silahlanmamız hakkında ve diğer ülkelerle ilişkilerimiz hakkında en ufak bir bilgileri yoktur. Bush ve bu hikâyeye kılıf uyduran diğerleri Amerikan halkının duygularını sömürerek zaten kültürümüzden ve tarihimizden bi-

Küresel Barış ve Adalet Komisyonu (BAK)'nun davetlisi olarak İstanbul'a gelen Musul'da görevli Amerikalı asker Michael Roesler'in annesi ve Asker Aileleri Platformu üyesi Anne (?) ile savaş ve karşılık konuları üzerine "keyifli" bir sohbet ettik. Çünkü kendisi çok neşeli bir insan ben zaten hep öyleyim. Ne güzel, Allah nazardan esirgesin ikimizi de...

haber olan cahil Amerika'lıları çok kolay satın aldılar. 11 Eylül olaylarıyla onların bundan ibarettir.

Oy kullanıyor musunuz?

Tabii ki. 18 yaşına bastığım günden beri tüm seçimlerde oy kullandım.

Demokratlara herhalde?

Tabii ama artık 2 partili bir sistemimiz yok. Bir kez olmuştu. Şimdi çok daha ilginç çünkü örneğin Cumhuriyetçilerin içinde inanılmaz derecede muhafazakar kişiler var. Hatta Cumhuriyetçilerin pek çoğu dahi bu radikal gruplardan kendilerini ayırmak zorunda kalıyorlar. Neden? Çünkü bu insanlar aşırı uçtalar. Demokratlarda da muhafazakarlar var. Ve bunlar bir yerlerde buluşuyorlar.

Peki ya siz?

Ben Demokratlar'ın en en solunda yım.

Vay be! Wow...

Ahahahah!

Bu çok Avrupalı.

Evet çok Avrupalı.

Başka çocuklarınız var mı?

Irak'taki Michael'in dışında 2 oğlum daha var. Michael ortalca, ondan 2 yaş küçük olan var bir de 4 yaş büyük olan bir tane daha oğlum var.

Onlar ne yapıyorlar?

En küçük olan şu sıralar Avustralya ve Yeni Zelanda'da seyahat ediyor. Oradan da Bangkok, Kamboçya ve Vietnam'a gitmeye çalışacak.

Ne işi var oralarda?

Macerayı ve seyahati seviyor. Bir kaç yıl çalıştı para biriktirdi. Ve şimdi de tek başına sırtına çantasını takıp gidiyor işte.

Öbürü?

Öbürü benden 10 dakika uzakta oturuyor.

Evlidir herhalde.

Hayır evli değil.

Kız arkadaşıyla yaşıyor mu o zaman.

Hayır kız arkadaşı da yok.

Müsait yani.

Hahaha! Evet müsait.

Irak'ta öldürülen insanların fotoğraflarını görüyorsunuzdur mutlaka. Elbette insani duyguları olan herkes bu fotoğraflara bir tepki veriyordur ama sizin tepkiniz daha farklı olmalı değil mi? Acaba bunlar arasında benim oğlumun öldürdükleri de var mıydı diye düşündünüz mü?

Amerikalılar o fotoğraf ya da görüntülerin çoğunu görmüyor. Bu savaşın gerçekleri hakkında inanılmaz bir sessizlik hüküm sürüyor. Bu yüzden ben sadece internetten ya da oğlumun ya da arkadaşlarının çektiği fotoğraflardan gördüm savaşı. Ve haklısınız en büyük kaygılarımdan ve korkularımdan biri bu savaşın oğlum nasıl bir insana dönüştüreceğidir. Nasıl şeyler yapmak zorunda kaldığını düşünmek çok zor. Tabii ki biliyorum o da insan öldürüyor ve öldürdü. Bu bir savaş. Ve bunu yapmak zorunda kalması kalbimi kırıyor. Ve onun da bundan gurur duymadığını biliyorum çünkü bana söyledi.

Size bunu söyledi mi?

Direkt böyle demedi de, yani o savaş bölgesindeydi, halen savaş bölgesinde zaten. Suudi Arabistan'dan Bağdat'a kadar olan bölgede savaştılar. Şimdi neredeyse bir senedir Bağdat'taki istasyonda. Ama bana dediği "Gurur duymayacağım şeyler yaptım" dı.

Oğlunuz cepheye mi, karacı mı havacı mı?

Piyade. Uçaklardan atlıyorlar, paraşüte...

Bomba da atıyorlar mı insanların üstüne?

Hayır, hayır, hayır... Ama Irak'taki ilk yılın sonu sonra manga başı olmak istemedi. Bu yüzden Amerika'ya döndükten sonra pozisyonunu değiştirdi. Şimdi Musul'da konuşlanmasına rağmen bir üs'de erzak kamyonlarını koordine ediyor. Artık dışarıda değil.

Bu sizi rahatsız mıdır biraz değil mi?

Evet, diyor ki artık ateş hattında olmak zorunda değilmiş.

Hep merak ettiğim birşey vardır, bu savaş çıktığından beri tüm Amerikan tele-

Fotoğraf: Uretici: Sinan Güneş - https://rantey.org

Hayesi Anne Roesler:

"Irak'lılar içinde de eğitilmiş, kültürlü ve vatansever olanları vardı. Ve biz onların çoğunu yok ettik."

vizyonlarında ve basınında hergün, günde 5 posta Irak şehirlerinin ve Iraklı liderlerin isimleri geçiyor. Bu isimlere daha önceden aşinamıydınız bir Amerikalı olarak?

Kendi adıma artık Irak coğrafyasını kendi ülkeminkinden daha iyi bildiğimi söyleyebilirim.

Çünkü oğlum burada çok zaman geçirdi. Ve haberlerde nerede ne olduğunu ve bu olanların oğluma yakınlığını bilmek adına bu çok önemli. Fox'u izliyor musunuz?

Hahahaha!

Herşeyi çok abartıyorlar değil mi?

Onlar haber falan vermiyor. Hepsini yalan. Fabrikasyon. Gerçeğin minicik bir kısmını alıp lafı etrafında döndürüyorlar da döndürüyorlar. Hiçkimsenin aklına yatacak birşey söylemiyorlar. Tamamen propaganda. Yani Fox izlemiyorum. CNN'e de zar zor dayanıyorum. Tabii ki takip ediyorum, ayrıca ülkede çıkan çeşitli gazeteleri okuyorum, internete girip İngilizce tüm haberleri okuyorum. Mesela El Cezire. Bunların ne kadar doğru çevrildiğini tabii bilmiyorum ama oğlum beni 5 haftada falan bir aradığında anlattıklarıyla benzer şeyler yakalarsam kafamda orada neler olup bittiğini kurgulayabiliyorum.

Oğlunuz sizi cep telefonundan mı arıyor?

Hayır, AT&T'nin sağladığı uluslararası bir kartla üsse kurulan bir telefondan arıyor.

Ama siz onu arayamıyorsunuz değil mi?

Hayır buna imkan yok.

Bir film vardı hatırlar mısınız? Susan Sarandon'ın. "Safe Passage" diye. Oğlu körfez savaşına giden bir kadını canlandırıyor ve bir gece rüyasında oğlunu kötü bir şekilde görüyor ve ona birşey olduğuna inanıyordu. Ertesi gün haberlerde oğlunun bulunduğu yere bomba atıldığı haberi çıkıyor ve günlerce ondan haber çıkmayınca artık tam öldüğüne inanıyorlarken ki-

anne hiçbir zaman inanmıyordu... Bir sabah anırsızın çalan bir telefonla tüm aile irkiliyordu.

Aman tanrım ee?

Arayan oğluydu ve yaşadığını ve çok iyi olduğunu yakında eve döneceğini söylüyordu.

(Gözleri doluyor) O filmi izlemedim, ve bu tarz bir filmi de şu an izleyebileceğimi sanmıyorum. Ama telefon koynumda uyuyorum. Ve o duyguyu çok iyi biliyorum.

Saddam yakalandığında Amerikan halkı büyük bir bayram yaptı sizce cezası yeterli mi?

Bana göre Saddam Hüseyin'e ne yapılacağına Irak halkı karar vermeli. Çünkü onun yönetimi altında ezilen ve acı çekenler onlardı. Bu savaşın gerçek suçlularına gelince bu George Bush hükümeti ve Tony Blair'dır. Bu kişiler gerçek sorumlulardır. Usame bin Ladin ve 11 Eylül saldırılarını gerçekleştiren saldırganlar Bush yönetimine bir hikaye uydurmak ve Irak'ı işgal etmek için mükemmel bir mazeret yaratmışlardır.

Yani 11 Eylül saldırılarının arkasında aslında Bush var diyorsunuz.

Kesinlikle.

Ve sonra da suçu Usame bin Ladin'e attılar.

George Bush da böylece güç kazandı. Kongre Bush'un söylediği bütün yalanları yuttu ve Bush yönetimini savaş konusunda destekledi. Usame bin Ladin kim sizce? Tanıyor musunuz onu?

Nerede bu Usame bin Ladin? Neden o ve ülkemize zarar veren diğer insanlar yakalanamadı?

Bir çeşit şehir efsanesi gibi.

Evet.

Onu göremiyoruz. Sadece video teyplerde görüyoruz, sesini duyuyoruz. Sanki film artistidir.

Aynen. Bilmiyorum belki bir plajda güneşleniyordur. Nerede olduğunu bilmiyoruz.

Eğer gerçekten 11 Eylül saldırılarının gerçek sorumlularını bulmak isteseydik bulurduk. Bunu istemedik. Biz derken Amerikan yönetimini kastediyorum. Çünkü farklı bir gündemleri vardı. Onların amaçları tamamıyla farklıydı ve bununla ilgisi yoktu.

Petrol?

Bu sadece bir parçası. Evet tabii petrol de var. Herşeyin sadece bir sebebi olmadığı gibi bunun da pek çok sebepleri vardı. Petrol sadece ekonomik parçasıydı işin. Bence radikal hristiyanlık da bir diğer nedeni. Politik güç kazanmak ve Ortadoğu'da yeni üsler kurmak için ortam yaratmak da diğer sebepler.

Türkiye'de bu planın önemli bir parçası değil mi? Konum itibarıyla.

Evet, çok stratejik.

Şu sıralar Türkiye'de konuşulan bir konu da bir ABD-Türkiye savaşı. Sizce Amerika böyle birşey yapar mı?

Amerika'nın Türkiye'yi fazla düşündüğünü sanmıyorum şu sıralar. Şu sıralar gözlerini Suriye ve İran'a çevirdiler. Ve de Kore'ye. Öncelikle üs kuracaklar. Şu sıralar Bush hükümetinin İran hakkında söylediklerini duydunuz mu bilmiyorum ama bunlar 2 buçuk yıl önce Irak için söylediklerinin teyp kaydı gibi sanki.

Ama İran ve Irak'ın durumları çok farklı. İran'ın tarihini biliyor musunuz?

Tabii ki biliyorum.

Yani İran'ı işgal etmek o kadar kolay olmayacaktır. Irak halkının Saddam tutuklanınca Amerikalı askerlerle dansettiğini hatırlarsınız bu İran

için geçerli olmayacaktır.

Evet bazı Irak'lılar bunu yaptı. Ama Irak'lılar içinde de eğitilmiş, kültürlü ve vatansever olanları vardı. Ve biz onların çoğunu yok ettik. Şu noktada Amerikan hükümeti bir başka ülkeyi daha işgal edebilir mi bunu da bilemiyorum. Bir çok nedenden dolayı. Birincisi bunun için yeterli askeri birliğimiz yok. Askerlerimiz perişan halde.

Ama Amerika'da daha yarım milyardan fazla insan yaşıyor.

Evet yeni birlikler kurabiliriz. Ama buna kalıktıkları anda Amerikan halkı ayağa kalkıp "Hayır! Benim evladımı alamayacaksın" diyecek artık.

O noktada şu soruyu sorayım. Mesela size sorarsanız siz oğlunuzu savaşa yollamazdınız da oğlunuz neden askere gitti. Demek ki ebeveynlerin hayır demesiyle olmuyor bu iş.

Benim oğlumdan bahsediyorsak, o bu savaşa inanmıyor, başından beri de karşı.

Ama şu an orada?

Çünkü bir kontrat imzaladı. O zaman savaş yoktu. Şimdi eğer ona uymazsa onu mahkemeye yollarlar.

Tuzak gibi, o zaman yapılması gereken o kontratı kimseye imzalatmamak. Ama cahil halk için bu çok zor, sizin bu konuda çalışmalarınız var mı?

Tabii ki çalışmalarımız var. Liselere gidip yeticilerle, öğrencilerle ve velilerle konuşuyoruz. Onlara gerçekleri anlatıyoruz.

Hükümet sizin bu çabalarınızın farkında mı?

Evet.

Size gelip de ne yapıyorsun kadın diyen olmuyor mu? Engel olmaya çalışmıyorlar mı?

Sanırım uğraşacak daha önemli işleri var, bizim gibi küçük bir gruptan ziyade. Ama eğer benim peşime düşecek olurlarsa medyada bu olay patlar. 2 kez gönüllü olarak Irak'a gitmiş ve savaşmış bir askerin annesi olarak bana el süremeyeceklerini biliyorum.

Kongre üyeleriyle tanıştınız mı? Onların size desteği var mı?

Evet. Bizi çok destekliyorlar. Grubumuzdan pek çok kişi ile Washington DC'deki parlamenterlerle tanıştık.

Hillary Clinton'la da tanıştınız mı?

Evet Hillary'le ve daha pek çoğuyla tanıştık.

Aaa süpermiş...

Bazıları bu savaşa karşı ve bizim ne yaptığımızı anlıyor. Şimdi de kongrede savaş karşıtı konuşmalar yapıyorlar. Problem bizim onlardan daha çoğuna ihtiyacımız olması. Çünkü onlar bütçeye sahiptir. Yani bizim hepsine ihtiyacımız var. Bizim parlamenterlere, medyaya kısaca herkese ihtiyacımız var.

Hadi bakalım.

Güncelden akla gelen notlar

Hayatın hızlı akışı içinde, 'güncel ve tikel olan', soyut düşünce açısından fazlaca bir önem taşımayabilir. Sorunlara kuşbakışı yaklaşabilmek, parçaları oluşturan bütünü algılamak bakımından, bir zorunluluk oluşturuyor.

Lakin, 'güncel olan', sıcak ilgiyi henüz muhafaza ettiği için, okunabilirlik açısından daha bir kolaylık ve öncelik sergilemekte. Gazetecilik bu alan üzerinden yürüyen bir uğraşı. Fakat biz gazeteci değiliz. Yazanın, ödev olarak, güncelin ötesine uzanan soyutlamalarla, genel ve kapsayıcı fikirler üretmesini, kafayı bu yönde zorlamasını önemsiyoruz. Hakkını verip verememek ayrı konu, ama tercihimiz bu yönde.

Ancak arada, baştan sona bir yazı konusu olmadığı halde, önem arzeden bazı konulara mevzularda da el atmamız, kaçınılmaz hale geliyor. Elinizdeki yazıyı değiştirdim bu ifadeler doğrultusunda kaleme alıyorum.

BÜYÜK BİR KAYIP

Hani hep öyle derler ya, tam yazıyı hazırlıyordum ki... Evet hakikaten tam bu yazıyı hazırladığım sırada, ülkemizin düşünce hayatının ve felsefe dünyasının büyük ismi, **Nermi Uygur** hocamın vefat haberini aldım. Eğer, "Bana bir harf öğretenin kırk yıl hizmetkârı olurum" deyişinin, geçerli olduğu bir medeniyetten geliyorsak, bütün üniversite ve yazarlık hayatım boyunca, ben ve benim gibi sayısız öğrencinin, kendisinden feyz aldığı bu değerli hocamın hakkını nasıl öderiz? Düşünmeden edemiyorum.

Gazete yazarlarının, Nobel aday adayı artist, şöhret romancıların, büyük fikir adamı edasıyla ortalıkta boy gösterdiği bu günlerde, **Nermi Uygur** gibi, dünya akademi çevrelerinde üstün kabul görmüş, hakiki bir filozofun değerine paha biçebilir miyiz?

Bugünün "harika çocukları" Batı dünyasında icazet ve meşruiyet dilene dursunlar, **Nermi Uygur**, bundan neredeyse yarım yüzyıl kadar önce, bir Gabriel Marcel öğrencisi olarak Fransa ve Almanya'nın çeşitli üniversitelerinde felsefe dersleri vermişti. Yakın zamana kadar da, bu derslere devam ediyordu.

"Edmund Husserl'de Başkasının Ben'i Sorunu", "Güneşle", "İç ve Dışıyla Batı Dünyası" gibi daha birçok telif esere imza atmış olan **Nermi Uygur**, edebiyatımızda da deneme türünün en seçkin örneklerini vermiştir. Yapıtlarında berak ve yaratıcı bir dil geliştiren hocamızı, insan düşünce ve algısının, sözlü ve yazılı ifade yetisinin, nasıl da şaşırtıcı ve zengin bir içeriğe sahip olduğunu, eserleriyle ortaya koymuştur.

Medyatik pazarlama tekniklerinin, fikir ve edebiyatta hakiki değerlerimizi gözlerden gizlediği bir zamanda, kendisini saygı ve rahmetle anıyor, yakınlarına ve düşünce dünyamıza başsağlığı diliyoruz.

ABD DÜŞMANLIĞI

Bu konuda kopartılan bütün yaygara, yavuz hırsız örneğini çağırıştırıyor. ABD'ye karşı duyduğumuz öfke ve düşmanlıktan utanmamız, "e, bu kadar da olmaz, ne de olsa ABD çocukken bize süt tozu verdi" diyerek, Yankee'ye minnet duymamız isteniyor. Kim bilir, belki ortalıkta ele avuca gelir bir düşmanlık da yok. Ne belli?

Yabancı bir kuruluş kamuoyu araştırması yapmış, sonuç yüzde 82 çıkmış. Niye yüzde 76-69-55 değil de, yüzde 82. Biz nereden bilelim? Şimdi içimizde yanan düşmanlık ve nefret duygularından ötürü, yüzümüz mü kızarsın yani? Hani orta seviyede bir çocuğa, sen tembelsin diyerek, onu ters motivasyonla daha fazla çalışmaya zorlarsınız ya, durum bunu çağırıştırıyor.

ABD lehinde imâ yollu veya aşıktan çığırtkanlık yapan yerli uzantılar, Türkiye'de veya dünyanın başka bir yerinde, hangi halkın ve neden ABD'ye engin bir sempati duyduğunu bir örnekleyebilseler, iş hayli kolaylaşacak, ama tarihte böylesi örnek bulmak biraz kasiyor mu ne?

METAL FIRTINA

Kitabı bir gecede okudum. Kitaptaki maddi hatalar, yazar arkadaşların henüz askerlik yapmadığını; veya karacı olarak doğru dürüst bir askerlik yapmadığını gösteriyor. Bir kere Türk ordusunun terminolojisinde "saldırı", "kask" veya "miğfer", "savaş" "hazrola geçmek" gibi deyimler yoktur. Bunların doğrusu "taaruz", "çelik başlık", "muharebe", "esas duruş" dur. "Hazrol" ise komut olarak verilir. Sonra arazide birlikler "mümkün olduğunca aralıklı" olarak falan yayılmazlar. Büyük veya küçük her birliğin, tek er'den başlayarak, arazide alacağı düzen; tutacağı cephe, derinliği vs. bellidir. Askerlik yapan herkes bilir ki, bu işlerin milimetrik hesapları, formülleri vardır ve bunlar ezbere bilinir. Benim, piyade asteğmen olarak yaptığım askerliğin üzerinden, yirmi sene geçti, ama yüzde okulunda öğrendiklerimden, en az bu kadari hâlâ hatırımda.

Bunları, militarizmi övmek için anlatmıyorum. Kitabın yazarı arkadaşlar tv konuşmalarında, kitabın ABD'ye psikolojik bir karşı etki yaptığını falan söz ediyorlar. Oysa kitapta ABD birliklerinin kar-

şısında tasvir ettikleri ordu, doğru dürüst alarm vermesini bile beceremeyen, insiyatifsiz birliklerden oluşmuş, erlerini sevk ve idare edemeyen basiretsiz komutanların denetiminde; adeta Saddam'ın ordu gibi bir tablo çiziyor. Fakat bizde, askerliğin talimgah çavuşu olarak yapan mahalle arkadaşlarımız bile, askerlik dönüşü, semt kahvesinde yaptıkları muhabbet, bu kitapta anlatılanın tam tersi bir tablo çiziyor.

(Gerçek bir barış yanlısı olabilmek için, "harp sanatı"nın ne olduğu ve dünya ordularının nasıl evrimleştiğinin, kısmen de olsa bilinmesi gerektiği kanısındayım. Bu konuda bir örnek: Bkz. "Anti Dühring / tarihte zorun rolü" Friedrich Engels).

Ayrıca ilginç, kitap Türkiye'nin, ABD tarafından işgaliyle, uğradığı yıkımdan kurtuluşunu, bor, toryum ve uranyum gibi madenlerimizden, Rusya ve AB'ye küçük yüzdelerle de olsa, imtiyaz hakkı vererek kurtuluşunu anlatıyor. Ve kitabın bendeki psikolojik etkisi tam da burada ortaya çıkıyor, amman diyorum!

ERMENİ MESELESİ "PAMUK" IPLİĞİNDE

Nobel aday adayı yazarımız, Batı'ya, "beni unutmayın, ben muhalifim, primimi isterim" mesajı veremeyi ve aile içi meselelerimizi, mahallenin ortasında, bağıra çağıra, ele güne şikayet etmeyi yeğliyor.

Ermenilerle sorunumuzu, biz kendi aramızda çözemeyeceğimiz için, abilerimize bizi ispiyonluyor. Ama artık, memlekette bu tavırlar yeterince teşhir ve deşifre oldu. Vatandaş tersten motive etmek de mümkün görünmüyor. Kendisini unutuyor ve görmemezliğe geliyoruz. Fakat, yeri gelmişken, bu vesileyle bir kaç düşünce alıştırması yapalım derim.

Ben Erzurum'da doğdum, çocukluğum büyüklerimden, Ermeni meselesine ait Batı'da iddia edilenlerin, tam tamına tersi hikayeler dinlemekle geçti. Ama savaştı, emperyalist işgal vardır, tarihi bir olaydır, halk arasında anlatılanlar hakikati tam yansıtamayabilir. Üstelik milliyetçi hamaset, kimi iflah etmiş ki, bize yararı dokunsun. Öyleyse serin gelip, okumak gerek dedim. Ortada zengin bir literatür de yok. Bir kaç diplomatın yazdıklarını okudum, ama tatmin oldum diyemem. E, tarihçi de değilim, nasıl sağlıklı bir karar vereyim derken...

Kardeşim benim, koca imparatorluğu, Alman emperyalizminin yedeğinde savaşlara sokup batıran, binlerce Anadolu evladını cephelelerde kırdıran İttihat ve Terakki

kodamanlarının, Selanik Mason lo-casının politikalarında, ne sorumlulukum olabilir dedim. Ve rahatladım.

Bugünün iktidarları memleketi ABD yedeğinde savaşa sokup, türlü çeşitli felaketlere neden olurlarsa, daha doğmamış kuşakların bunda günahı ne.

Bazıları Devlette devamlılık diyorlar, ne devleti, hangi devlet, Osmanlı Devletinde mi yaşıyoruz? Osmanlı Cumhuriyeti mi burası? Devlette devamlılık ayağına, hortumcuların götürdüğü milyar dolarları üstlendik, ödüyoruz ya, yetmez mi? Osmanlı'nın da savaş borçlarını ödemedik mi, daha ne?

Ben, İttihat ve Terakki'nin, günümüzdeki uzantılarını, merkez sağ partileri, Türkiye'yi bu sefer de, ABD yedeğinde savaşa sokmaya çalışan liboş, modern, batıcıları ne zaman onayladım, ne zaman onların politik sorumluluğunu üstlendim ki, İttihat ve Terakki'yi savunayım. Bana ne?

Benim anladığım, bu top-rakların mazlum insanları, emperyalizm tarafından birbirine kırdırılmış, olay budur. Hesabını Fransızlar, İngilizler versin, Çarlık Rusyası versin. Ermenilerden kalan zenginlikleri kim deve yaptıysa o düşünsün. Dış politika uzmanlarımız, mızrağın sivri ucunu niye Fransızlara, İngilizlere çevirip, "bu işi siz tezgahladınız, siz, bizi birbirimize kırdırdınız, bugün de Arapla, Kürtle, şi ile sünni ile bizi birbirimize kırdırmak istiyorsunuz, demiyorlar?

YOL AYRIMI

Anlaşılan, ABD birilerinden talep ettiği cengaverliğin, yerine getiremeyeceği izlenimini pekiştirmiş bulunuyor. Bu güzel. Lakin, biz bu filmi defalarca gördük. ABD'de şu diyalogları duyar gibiyiz:

-hey Paul ben sana dememiş miydim, bunlar savaşamaz, tabiatları yumuşak, dinci bunlar.

-evet Dick sen haklı çıktın, keşke en başta tosunlar'a oynasaydık, onlar daha cengaver.

-sen ne dersin Donald, hala bir şansımız var mı?

-bilmem, geçmişte tosunlar üzerinden de çok icraat yaptık, ama onlar da yıprandı yahu.

-yea, bize yakışıklı modern birileri lazım, ama cengaver de olsun, şöyle modern Miloseviç falan.

-haklısınız sayın başkan, basalım düğmeye, genç yakışıklı... OK. istediğimizden fazla aday buluruz.

Artık yurdum insanı da, hangi siyasi hareketlenmenin, kimin icazeti ve yönlendirmesi sonucu oluştuğunu bir bakışta seziyor. Komplo falan yok, ABD reel politik icraat yapıyor.

Bellegeimize Saldırı

Nasıl oluyor da kendilerini özgür adeden toplumlarda düşünce kontrol altına alınabiliyor? Neden ünlü gazeteciler, neredeyse refleks halinde, Bush ve Blair gibi siyasi liderlerin suçluluklarını en aza indirme konusunda bu kadar hevesli? Ki, bu liderler savunmasız bir halka sebepsiz yere saldırılması, topraklarının harap edilmesi ve çoğu sivil en az yüz bin kişinin öldürülmesinden sorumludur ve bu hamasi suç kanıtlanabilir yalanlarla haklı çıkarmaya çalışmışlardır. BBC muhabiri Irak'ın işgalini, "Blair'in temize çıkması" olarak tanımlarken ne yapmak istiyor?

Yayımcılar İngiliz ya da Amerikan hükümetlerini neden hiç terörizmle bağdaştırmaz? Bu imtiyazlı iletişimciler, gerçeklere ulaşmak için ellerinde sınırsız olanak varken, gözlemcisiz, doğrulanmamış, meşru olmayan, çıkarlar uğruna manipüle edilmiş ve vahşi bir işgal altında gerçekleştirilmiş bir seçimi, o bildik saf, "özgür ve adil" olma amacı güdererek, nasıl "demokratik bir seçim" olarak nitelerler? Acaba onların bildiği ya da bilmeyi tercih ettiği tarih, sadece tek taraflı bir ahlak aynasından görülebilen bir dünya görüşü edinmeye yol açan amnezi (hafıza kaybı) ve boş vermişliğe mi tabi? Hiçbir komplo iması yok. Bu tek taraflı ayna, insanlığın büyük çoğunluğunun "bize" olan faydaları, cazibeli ya da gözden çıkarılabilir olması, kıymetli ya da kıymetsiz olmasıyla değerlendirilmesini sağlıyor. Örneğin, "Irak'taki Kürtlerin 'iyi', Türkiye'deki Kürtlerin 'kötü' olması gibi. Kesin olan varsayım şu: Egemen olan batıdaki "bizler", "onlar"dan daha üstün ahlak standartlarına sahibiz.

"Onların" diktatörlerinden biri -Saddam Hüseyin gibi, genellikle de bizim eski bir müşterimiz- binlerce kişiyi öldürür ve bir canavar, ikinci bir Hitler, olarak ilan edilir. Bizim liderlerimizden biri aynı şeyi yaptığında, en kötü olasılıkla Blair gibi, Shakespeare'vari sözlerle yüceltilir. Bombalı araçlarla insanları öldürenler "terörist"tir; çok daha fazla insanı misket bombalarıyla öldürenler ise "bataklık" asil sakinleri. Tarihsel amnezi hızla yayılabilir. Benim de muhabirlik yaptığım Vietnam savaşındaki sadece on yıl sonra ABD'de yapılan bir kamuoyu araştırmasında, Amerikalıların üçte biri hükümetlerinin hangi tarafı desteklediğini hatırlayamamıştır. Bu,

egemen propagandanın sinsi gücünü ortaya koymaktadır: savaş, "iyi" Vietnamlıların "kötü" Vietnamlılarla savaşıydı ve Amerikalılar, "işe karışarak" "komünist tehdit"le karşı karşıya kalan güney Vietnam halkına demokrasi getirdi.

Böylesi yalan ve yanlış bir varsayım, bazı onurlu istisnalar dışında, medya haberlerine egemen oldu. Gerçek ise, 20. yüzyılın en uzun süren savaşının, Amerika tarafından -kuzey ve güney, komünist ve komünist olmayan- Vietnam'a karşı sürdürüldüğü. Anayurtları ve hayatlarına yönelik sebepsiz bir istilaydı. Amnezi, işgalcilerin birkaç ölüsü sürekli hatırlanırken yaklaşık 5 milyon Vietnamlının ölümünün kayıtsızlığa teslim edilmesini garanti eder. Bunun kökeni nedir? "Popüler kültür", özellikle de Hollywood filmleri neyi, ne kadar az hatırlayacağımıza kesinlikle karar verebilir. Çok küçük yaşlardaki seçmeci eğitim de aynı işi görür. Bana, Vietnam ve Soğuk Savaşla ilgili yaygın olarak kullanılan bir modern dünya tarihi dersi yardımcı kitabı gönderilmişti. Bu kitaptakiler İngiliz okullarında, lise bitirme sınavına girmeyi bekleyen 14-16 yaşındakilere öğretiliyor. Tarihin çok önemli bir dönemiyle ilgili kavrayışları böyle şekillendiriliyor; bu, bugün Irak ve diğer yerlerle ilgili haberleri nasıl algıladıklarını etkiliyor olmalı. Korkunç bir şey. Kitapta şöyle diyor:

"1954 Cenevre Anlaşmasına göre, Vietnam, komünist kuzey ve demokratik güney olarak ikiye bölündü."

Gerçek tek bir cümlede katledilmiş. Cenevre konferansının nihai bildirgesinde Vietnam, 26 Temmuz 1956'da özgür ulusal seçim yapılınca kadar "geçici olarak" bölünmüştür. Ho Chi Minh'in kazanacağı ve Vietnam'ın ilk demokratik olarak seçilmiş hükümetini kuracağı konusunda pek şüphe yoktu. Başkan Eisenhower da bundan kesinlikle şüphe etmiyordu. "Çinhindi meselelerini bilen kiminle konuştuyasam, halkın yüzde 80'inin liderleri olarak komünist Ho Chi Minh'i seçeceğinde hemfikiridi" diye yazmıştı. ABD iki yıl sonra yapılması gereken seçimleri Birleşmiş Milletler'in yapmasına izin vermemekle kalmadı, güneydeki "demokratik" rejim yalanını da uydurdu. Uyduranlardan biri olan CIA görevlisi Ralph McGehee, *Deadly Deceits* (Öldüren Yalanlar) adlı yapıtında Ngo Dinh Diem adlı eski zalim bir mandarinin sürgünde bulunduğu New Jersey'den "başkan" yapılmak üzere getirildiğini ve sahte bir hükümetin kurulduğunu yazar. "CIA bu yansılamayı [medyada] propaganda yoluyla sürdürmekle görevlendirildi." Batının "özgür ve adil" olarak övgüyle söz ettiği, Amerikalı yetkililerin ürettiği "Vietkong terörüne rağmen halkın yüzde 83'ünün oy verdiği", sahte bir seçim ayarlandı. Kitapta bunlardan hiç söz edilmiyor, Amerikalıların "teröristler" dediği Vietkongların ülkeyi Amerika işgaline karşı savunan ve direnişleri oldukça popüler olan güney Vietnamlılar da olduğundan söz edilmediği gibi. Viet-

nam'ı anlamak için Irak'a bakın. Bu hikaye "biz" bakış açısıyla yazılmış. Vietnam'da bir ulusal özgürlük hareketinin olduğuna dair en ufak bir ima yok; sadece "komünist tehdit", sadece "ABD daha birçok ülkenin komünist olabileceği ve bunun SSCB'ye yarayacağı fikrinden dehşete düştü. - Sayıca altta kalmak istemiyorlardı-" propagandası, sadece Başkan Johnson'un, "komünistleri Güney Vietnam'dan uzak tutmaya kararlı olduğu" yazılı.

Bunun hemen ardından, çoğu genç delikanlı olan binlerce Amerikalının hayatına mal olmuş - 1968'de 14 bin kişi- 1968 Tet Saldırısı geliyor. Saldırıda ölen milyonlarca Vietnamlıyla ilgili tek bir kelime bile yok. Ve Amerika, "bombardimana" başlıyor: Savaş tarihinin en büyük bölünmüş bombalarının atıldığına, milyonlarca insanın evlerini terk etmesini hedefleyen askeri stratejiye, çevrenin ve genetik kodun büyük oranda değişmesine yol açacak biçimde kimyasalların kullanılmasına ve bu kimyasalların bir zamanların verimli topraklarını harap ettiğine dair tek bir kelime yok. Bu yardımcı kitap, tüm dünyada model olarak kullanılan Oxford ve Cambridge'in itibarlı özetleri gibi, resmi söylemlerin tarafgirliğini ve çarpıtmalarını yansıtmaktadır. Soğuk savaş bölümünde Sovyet "yayılmacılığı" ve komünizmin "yayılması"ndan söz ederken, açgözlü Amerika'nın "yayılması"yla ilgili tek bir söz yoktur. "Kilit sorularından" biri şu: "ABD, komünizmin yayılmasını ne kadar kontrol altına alabilir?" Saf beyinler için, iyi kötüye karşı. Kitabın yazarları "Of, burada öğreneceğiniz çok şey var" demektedir, "o yüzden hemen öğrenmeye başlayın."

Of, Britanya İmparatorluğu hiç varolmadı; kitapta kendinden sonraki güç olan Amerika'ya Endonezya, Vietnam, Şili, El Salvador, Nikaragua ve son olarak da Irak'ta modern tarihin imparatorunun kanla bıraktığı ize örnek teşkil etmiş menfur kolonyal savaşlardan hiç söz edilmiyor. Ve şimdi de sıra İran'da mı? Savaş davulları çalmaya başladı bile. Geçmiş ve günümüzü süzgeçten geçirenlerin, insanların hayatlarını ve belleklerini koruma konusundaki ahlaki sorumluluklarını hatırlamaları için daha kaç tane masum insanın ölmesi gerekiyor?

Eisenhower

Devlerin kanayan yaralarında boğuluyor insanlar

Ne yazık ki Ortadoğu üzerine endişeli yazılar yazmadın olmuyor. "Güzler görmek" ile ilgili, bölge adına ama en çok insanlık adına kaydedilmiş bir yenilik ile ilgili yazmak mümkün olmuyor. Bölgedeki çatışmaların, saldırıların ve planların gölgesinde kalmış, giderilemeyen temel insani gereksinimler ise cabası.

İran'da yaşanan ve bir saat içinde beş defa değişen açıklamayla dünya gündemine oturan patlama, Lübnan eski başbakanının suikastı öldürülmesi, Suriye ve İran'a yapılan baskılar sonrasında bu iki ülkenin Amerika karşıtı bir birliktelik oluşturmaya ve buna diğer bölge ülkelerin de katılmaları konusunda çağrıda bulunmaları, Irak'ın seçimler sonrası daha da belirsizleşen hali, barış görüşmelerinin ardından Filistin topraklarına yönelik şiddetin devam etmesi, İran'da yeni bir depremin olması... Şeklinde uzayıp giden, bir aydan daha kısa bir sürede gelişen bu kadar ciddi olay varken Golan Tepeleri'ndeki gül bahçelerinden bahsetmek pek mümkün olmuyor.

Ekonomik durum

Fakat başta Amerika Birleşik Devletleri olmak üzere Ortadoğu üzerindeki emellerine ulaşmak isteyen batılı güçler ciddi sorunlarla karşı karşıyalar. Tabi bölgede yaşanan onca acının üzerine, batılı güçlerin gelecekte canlarının sıkılacağını düşünmek ya da bunu analiz etmeye çalışmak ve en azından uzun vadede yeni acılara sebep olunmayacağını düşünmek sadece birer avuntudan ibaret. Öte yandan gerçekten de özellikle Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa Birliği ülkeleri için durum hiç de parlak görünmüyor.

Analistlere göre Amerikan ekonomisinin hayatına devam edebilmesi için 2,5 milyar dış kaynağın ülkeye girişi yapması gerekiyor [Economic Review]. Dış kaynağın ülkeye girişi ise (borçlanma değerlendirmesi dışı) bilindiği üzere ihracatla mümkün. Pazar payında büyük oynamalar yapmak mümkün değilken ihracatın artırılabilmesi için de paranın değerinin uluslararası piyasayı zorlamayacak bir yerde olması gerekiyor. Doların değeri günden güne düşerken herhangi bir müdahale

lenin olmaması tabii ki bundandı.

Fakat cari açık, paralel olarak dış ticaret açığı, gayrisafi milli hâsılaya göre kabul edilebilir değerlerin çoktan üzerine çıkmış durumda. Öte yandan ilginçtir, sanayi üretiminden sağlanan gelir gayri safi milli hâsılanın yalnızca %13'ünü karşılıyor durumda [Time]. ABD ekonomisinin çoğunluğunu finans ve ticaret sektörleri oluşturuyor. ABD bilişim sektörü ve silah sanayi gibi alanlarda yüksek rekabet gücüne sahip olsa da teknoloji transferi ulusal güvenlik açısından tehlikeli [Cumhuriyet/Ergin Yıldızoglu]. Bütün bu nedenlerle Amerika'nın ihtiyaç duyduğu ihracatı karşılaması da mümkün görünmüyor. Ayrıca, özel şirketlerin ve bireylerin üzerinde biriken, kredi kullanımıyla doğru orantılı olan borç da cabası.

Almanya'nın içinden çıkamadığı işsizlik ve Euro'daki aşırı değerlenmeye gidiz nedeniyle ekonomi garip sinyaller veriyor. Bu sinyallerin sonrasında etkiyi azaltmak için ilk olarak kamusal haklar gözden geçiriliyor ve bu da ülkede huzursuz bir ortam oluşmasına neden oluyor. Siyasi belirsizlik ve gerginlik de gündeme geliyor. Diğer büyük, Avrupa ülkelerinde de benzer durumlar ve Almanya'dan etkilenme nedeniyle AB ekonomisi büyüme hızını alabildiğine yavaşlattı.

Bu iki durum batının orta doğuyla ilgili planlarının nasıl seyredebileceği konusunda belirsizlik oluşturmaktadır.

Geçenlerde **İndependent** gazetesinde bir karikatürde; üzerinde Irak yazılı bir batakta yarı beline kadar batmış Amerikan askeri uzakta duran İranlıya ikinci hedefim sensin diye bağıyor. Şimdi ABD'nin İran'a saldırıp saldırmayacağı, saldırırsa neler olabileceğinden bahsetmek gereksiz. Fakat şu bir gerçek ki, her ne kadar başta silah sektörüne ve dolayısıyla ekonomiye katkı yapsa da, Irak savaşı ABD'nin işini daha da çıkmaza sokmuşken yeni krizler, dibe vuruşu hızlandıracaktır. Daha önce değişik platformlarda da dile getirdiğimiz biçimde ama Acıyla Savrulan Devin Etrafına Zarar Vermesi şeklinde. Tabii yine çok miktarda göz yaşına sebep olarak.

Köyde horoz ötmezse

Tahran- Yaklaşık 2 yıl önce Ankara'daki aydın kesim enteresan bir haberle karşılaştı: "Ünlü şair İsmet Özel artık yazmayacak"mış diye. Kendisini yıllardır okuduğum için, haberi aldığımda şaşırıp nedenini araştırmaya koyuldum. Meğer üstadın şiiri bırakma nedeni, "Türk milletinin kendisini anladığı ve yazılının da fayda sağlamadığı"ymış. İyi de anlayanların ne suç varmış diye bir tebessüm ettim ve **Huşi Mine'nin** entelektüeller için söylediği Kafe Entelektüel sözünü hatırladım.

Benim bildiğim entelektüel, halka liderlik sorumluluğunu üstlenir. Hareket yoksa entelektüel boş oturamaz ve bu hareketi yakınlaştırmak ve pratiğini güçlendirmek için çalışır. Bazı entelektüeller vardır ki, hayatlarının başından sonuna dek pratikte siyasi bir hareketleri olmamıştır.

Dostlarla oturup bu meseleyi konuşurken, onlara İsmet Özel için, "Ötmeyen horozun hikayesi"ni anlattım. Hikaye şöyle başlar:

Köyün birinde bir horoz varmış, her sabah erkenden öter ahalîyi uyandırır. Bu sayede herkes işine gücüne erkenden gider, köye bereket gelir. Herkes mutluymuş. Günlerden bir gün Horoz beyin naz edeceğine tutmuş ve demiş ki, "Halk tarafından itina görmediğim için yarın sabahattan itibaren ötmeyeceğim, güneşi çağıracağım." Ertesi gün horozumuz ötmemiş, ancak yine güneş doğmuş ve sabah olmuş. Herkes biraz geç de olsa işine gücüne yetişmiş.

Türkiye'nin horozu Sayın İsmet Özel de, şiir yazmayı bırakınca bendeniz 2 yıl boyunca ne okudum, ne yazdım. Çünkü şiir sadece bu kişinin tekelindedir, diğer insanlar da bu önemli şahsın kölesi idiler ya ondan. Önemli İslam alimlerinden rahmetli üstad felsefe ve hikmet hocası **Caferi** şöyle derdi: "Alim insan meyveli ağaç gibidir. Meyvesi ne kadar fazlaysa başı aşağı daha yakın olur."

Üstadın burada amacı alçakgönüllülüğü anlatmak. Üstad İsmet Özel'in ilimi ne kadar fazla bilemem, ancak bildiğim alçakgönüllü olmadı. Alçakgönüllülük, entelektüellerde önemli bir özelliktir. Bu özelliğe sahip olmayan aydın kişi halktan uzak düşer. Ve bu yakınlığı İsmet beyin deyimleriyle halk otobüsüne binerek de bulamaz. Sayın Özel'in dedikleri **Kuran** ayetleri kadar temiz olup, bunları kabul etmek gerekmeğeymiş. Bunu kabul etmeyen de ya düşman ya da hainmiş. Geçenlerde bir röportajını okudum. Bu ismetli ve özel aydınımız beni yine şaşırttı. Bu kez de **Aleviler'i Sünni** olmaya çağırıyordu. Burada artık Sayın Özel aydın olmaktan da öte gidip şeyhulislam, müctehit hatta Ayetullah'lık görevini üstlenmişti. Memleket'deki Aleviler de bu fetvaları bekliyorlardı. Zaten tez vakitte Sünni olurlar herhalde!

Günümüzde artık şovenizm tarih çöplüğünü boylamıştır. Buna rağmen Sayın Özel ideolojileri çevirip duruyor, bununla da bir aydının veya entelektüelin ne kadar gerekli olduğunu kanıtıyor kendisi. Başka bir yerde de Sayın İsmet Özel, Kürtler'e çağrı yapıyor bu kez: "Türkleşin" diyor onlara. Bir ülkede, farklı ırk ve dine mensup kişiler o devletin kanunlarına saygılı oldukları müddetçe birarada yaşayabilir. Ayrıca bir kültür

rün zenginliği ve tarihi bu farklı ırklardan meydana gelir. Bir ülkede ırk sayısı ne kadar fazlaysa, kültür mozaigi de o kadar zengindir. Türkiye 10 veya 15 ırktan meydana gelmişse, bu demektir ki 10-15 kat daha zengin bir ülkedir. Hindistan 50-60 farklı ırkın halkıyla daha köklü bir kültüre sahiptir. Tabii köklülük zenginliği de kat kat fazladır. İslam ideolojisi mantık çerçevesinde bir ideoloji olup Türklerle bağlantısı sadece Türkiye'nin müslüman olmasından kaynaklanır. Yani İsmet Özel'in dediği gibi Türk ve müslüman aynı anlamda olan kelimeler değildir. Biri bir ırk, diğeri bir ideolojiden gelmektedir. Müslümanlık Türklüğün dışında da yoluna devam edecektir. Ama Türklerin veya Türkiye'nin gücüyle de güç kazanacaktır. Bu da İslam'ın enternasyonalizm özelliğini göstermektedir. İslam bayrağı tüm müslümanların elinde olmalıdır. Türk milleti de Sayın Özel veya ona benzer kişilerle azamet ve üstünlük kazanamaz. Üstelik islam bir ideoloji olarak kabul edenler iyi bilirler ki, islam kardeşlik ve beraberlik dinidir.

Sayın Özel; gayri müslümler bile ben Türküm diyebilir. Zira bir memleketin bayrağı ve toprağı dini kadar önemlidir. Sarfetmiş, "Küçük Asya" veya Arapça olarak "Sekir Asya" kelimesi daha önceleri bu toprağın adımı. O zamanlar tabii ki Türkiye adı, hiçbir anlam ifade etmiyordu. Çünkü Türkiye diye bir ülke henüz mevcut değildi. Şu durumda bu kadar eski bir ideolojiyle yani islam ile Türkiye'yi nasıl bir tutalım?

"Türk müsün? Gavur musun?" lafı, İsmet Özel'in dediği gibi doğru bir laf değil tabii ki. Argoda her zaman kullanabilir ancak bilim, edebiyat, felsefe alanlarında yeri olmaz. İslam dünya dinidir ve herkes rahatça, sadece bazı temellere inanarak müslüman olabilir. İslamın kelime anlamı "teslim olmak"tır. Allah'a ve Resulü'ne teslim olan herkes müslümandır. Türkiye'de Kürtler, Lazlar, Boşnaklar ve Çerkezler de Türkler kadar müslümandır. Ayrıca müslüman oldukları veya olmadıkları, Sayın Özel'in müslüman olup olmadığı gibi kimseyi ilgilendirmez. Bunun için dava açmak, ancak engizisyon mahkemelerinin amsatır ki, bu insanlık ve İslamiyetten uzaktır.

Henry Corbin, bir yazısında Futuvvet şartlarının umutlu ve alçakgönüllü olmak olduğunu hatırlatıyor. Sayın Özel, Futuvvet'in bu iki şartını çok rahat unutuyor. Futuvvet Mektebi **Horasan**'dan ve Tasavvuf hareketinden çıkıp, aynı mefhumda zamanın Türkiye'sinde delikanlılık ve mertlikte aynı kefiye girmişti. Tüm bunlar gösteriyor ki, İslam ve onun tasavvufu hiçbir ırk veya cemiyyetin tekelinde değildir ve olamaz. İran üzerinden Türkiye'ye gelen İslam'da da Sayın Özel'in ciddi hataları vardır ve bu kişi tasavvuf ve İslam ideolojisini birbirine karıştırmaktadır. Farsça olan İslami terimler sadece ve sadece Türk tasavvufuna özgüdür. Zira tasavvuf İslam tarihinin 4 veya 5. yüzyılından itibaren İran'da başlamıştır. Bazı Sufi hareketleri de 2. İslam yüzyılından itibaren... Sayın Özel'e önerim; siz şiirlerinizi yazmaya devam ediniz. Yıllardır şiirlerinizi severek ve zevk alarak okuyoruz. Ama siyasi, tarihi, felsefi ve özellikle İslam felsefesi ve ideolojisi gibi derin konulara girmeyiniz...

Bir cinayet deklanşörü

Gazeteci Mehmet Gülbiz'in vahşi bir ölüme giden yolculuğu

Fotoğraf: Mehmet Gülbiz

Cinayeti itiraf eden Parisa Ehteshamnia

Mehmet Gülbiz ile tanışmadan önce çektiği ve internette homa_wes nicki ile kendisini tanıttığı infodan görüntüsü. Adres: http://profiles.yahoo.com/homa_wes. Yayınlandığı tarih 23.01.2003. Parisa, "Pornografik görüntülerimi internette yayınlıyacaktı" gerekçesiyle foto journalist Mehmet Gülbiz'i öldürdüğü cinayet tarihinden birbuçuk yıl önce.

Fotograf: Mehmet Gülbiz

Katledilen Mehmet Gülbiz

Akşamseferi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Arkadaşı tarafından 39 bıçak darbesiyle katledilen gazete Parisa ellerini, gazetecileri

6 Şubat gece saatleri. Beyoğlu'nda, Firuzağa mahallesindeki Taktaki yokuşunun köşe apartmanındaki merdivenlerinden sokağa suyla karışık kanlar süzülüyor...

Olay yerinde, itfaiye ve polis ekipleri. Apartmanın üçüncü katında bir cinayet işlenmiş. Katil, cinayetin ardından evi yakmak istemiş ama bunda başarılı olamamış. Komşular, evden çıkan dumanın farkına vararak itfaiye çağırmışlar. Onlar da eve basmış suyu, kısa sürede tutuşan eşyaları söndürmüş. İtfaiyeciler, evden içeri girdiklerinde, yer yatağında, sırt ve kalça bölgesi yanmış, vücudu tam 39 bıçak darbesiyle delik deşik edilmiş orta yaşlarda bir erkek cesediyle karşılaşmış, polis ve ambulans istemişler.

Ambulans da o cesedi almaya gelmiş. Ama görevliler yanlarında ceset torbası getirmeyi unuttukları için, cinayet kurbanı, bir battaniyeye sarılı, 3 kat aşağıya kanlar süzüle süzüle indiriliyor, kanlar süzüle süzüle ambulansa taşınıyor ve morga götürülüyor.

8 Şubat günü, bu cinayet gazete ve televizyonlara yansınca, ölen ve öldürülenin kim olduğunu, cinayetin nedenini tüm Türkiye öğreniyoruz. Sabah gazetesinde Savaş Ay'ın haberinden:

"Katil İranlı genç kadın Farisa... Ölen fotoğrafçı Mehmet Gülbiz. Cinayet nedeni ise fantezi için birlikte çekilen çıplak pozlar... Hayır... Yapmaa... İstanbul Beyoğlu'ndaki evinde çırılçıplak ve elleri bağlı şekilde bulunan Mehmet Gülbiz İranlı sevgilisi Farisa tarafından bıçaklanırken işte böyle bağırıyordu... YATAĞA BAĞLAYIP BİÇAĞI KALBİNE SAPLADI... Çift fantezi için ilişkiyi kasete çekiyordu. Mehmet, ölüm anını; Farisa'nın kalbine bıçağı sapladığı anı kaydetmişti. Cinayet sonrası İranlı Farisa, kaset ve beraber çıplak fotoğraflarının bulunduğu CD'lerle kaçtı. CİNAYET KASETİNİ ÜÇ GÜN SAKLAMIS... Polis Farisa'yı Hollandalı sevgilisinin evinde buldu. Kaset ve CD'ler de ortaya çıkınca Farisa suçunu itiraf etti; Mehmet'ten ayrılınca çıplak pozlarını internete vermekle tehdit etti. Eve gittim ve..."

Beyoğlu'nda öldürülen bu kişi uluslararası fotoğraf gazetecisi ve sarı basın kartı sahibi, 36 yaşındaki Mehmet Gülbiz, katil zanlısı olarak yakalanan ve ardından Paşakapısı Cezaevi'ne konan, 26 yaşındaki İran vatandaşı Parisa Ehteshamnia idi.

Gazete ve televizyonlarda yayınlanan haberlerden, "Acemler güzeli Parisa'nın", "sapık fotoğrafçı"yı nasıl öldürdüğü konusunda, cinayete ilgi gösteren, konu hakkında kalem oynatan, iletişim akademisyeni Haluk Şahin'den dil polisi Hakkı Devrim'e dek herkesin bir "görüşü" ve yargısı oldu. yeniHarman, olay gecesi cinayet yerine ilk ulaşan kişilerden, sanık Parisa Ehteshamnia'yı da tanıyan, Mehmet Gülbiz'in yakın arkadaşı, tasarımcı Mustafa Demirci ve Mustafa Alp Bengi ile konuştu:

Parisa'yı ne kadar zamandır tanıyordunuz?

İşte o geldiği NATO zirvesi (geçen Haziran ayı) zamanındaydı, ilk defa gelmişti. İlk defa orada gördüm.

Mehmet'le ne kadardır tanışıyordunuz?

Mehmet de ilk defa orada gördü ama daha önce chatte tanışmışlar, yazışıyorlardı. Mehmet bahsetmişti ondan, "İran'lı bir kızla yazışıyorum" falan diye. "Acayip şeyler yazıyor falan diye", hafif gülümseyerek. İlk gören bendim, Mehmet de gelmişti otelden almaya. İşte orada gördü.

Aranızdaki sohbet nasıldı?

Aslında dediğim gibi, havadan sudan şeylerin dışında birşey konuşulmuyordu. Tanımadığınız bir insana pek birşey konuşulmaz yani. "Ne dinlersin?", "Ne yersin?", "Ne içersin?" gibi, öyle sorulardı. O Savaş Ay'ın Sabah gazetesinde kullandığı bilgiler de polisin benden aldığı ilk bilgilerdi aslında. Kız, klasik müzikten hoşlandığını söylemişti. Hatta İtalyan bir müzisyen adı söylemişti; unuttum. Evlerinde piyano olduğunu söylemişti, aklımda kızın söylediklerinden kalan. Onun dışında da daha çok biz Mehmet'le konuştuk, o dinlerdi. Mesela yemekte buluştuk; kakara kiki-ri yapardık genelde. İş konuşurduk, klasik basın dedikodularını yapardık, projelerden bahsederdik.

Mehmet Gülbiz'i bir photo journalist olarak nasıl değerlendirirsiniz?

Adam yaptığı işle hayatı bire bir örtüşen biriydi. Yani fotoğraf onun için herhangi birşey değildi. Sadece para kazanılacak, sadece kendini popüler kılacak birşey değildi, onun için bir yaşama biçimiydi. 17 Ağustos'daki depremden hemen sonra ilk günlerde fotoğraf çekmedi. Çünkü eski dağcı olduğu için yardım çalışmalarına katıldı. Neyse, sonra depremin üzerinden zaman geçti. "Şu anda nedir durum, gündelik hayat?" falan filan üzerine Atlas dergisi fotoğraf istedi. Tabii o bu tür işlerin en iyi adamıydı. Çünkü tam photo journalistti. Atlas'ın birçok fotoğrafçısı hala da öyledir; olaya öyle bakamaz. İşte onlar lekeler, üçgenler falan güzel fotoğraflar çekmeye çalışacakları için, Mehmet'ten fotoğraflar istediler. Yanına da daha genç ve az tecrübeli Gökhan Tan verildi. O da şu an Atlas'ın fotoğraf editörü...

Fotoğrafçılığa nasıl bakardı?

Gökhan anlattı işte: "Arabayla gidiyoruz abi, sağa bakıyoruz, sola bakıyoruz. Ne var, ne yok diye. Mehmet arabayı kullanıyordu, sonra Aaa diye panik yaptı, frene bastı geri döndü, arkadan hemen fotoğraf makinesini kaptı. Kapıyı açtı ve gitti. Araba bayır aşağı bir yerdeydi ve gitti. Araba akmaya başladı. 15 saniye kendime gelemedim. Sonra aklıma geldi, el frenini çekmek." Yani fotoğraf bulunca arabayı, içinde Gökhan'ı falan herşeyi unutan biriydi. O anda bitiyordu herif. Birdenbire orada ağlayan kadını görmüş, insani birşey bulmuş. Orada fotoğrafı öyle yakalıyordu. Ağlayan kadını herkes çeker. Herkes ağlıyor zaten. Ama o kadında birşey vardı. Adamın fotoğraf dediği, gördüğü farklı birşey vardı. O yüzden, o araba yuvarlanacakmış, içinde zavallı Gökhan varmış, bilmem ne; hiç...

Uluslararası alanda kariyeri neydi?

Mehmet önce Kayseri'de 3 sene tip okudu. Sonra bıraktı. 3. yıldan sonra bünyesi kaldırmadı. Kandı, şiddetti öyle algıladı ve okuyamayacağına karar

Mehmet Gülbiz cinayetinin diğer yüzü...

cesedini bağladı ve sonra...

verdi. Çok zeki çocuktu.

Tıp okurken fotoğrafı devam ediyor muydu?

Yok. O zaman yeni yeni fotoğrafçılığa başlamıştı. Çünkü dağcıla da orada başladı; üniversitede. Dağlara çıktığı klasik haftasonlarında, birçok fotoğrafçı gibi orada başladı çekmeye. Ondan sonra fotoğrafçılık okumaya karar verdi. O ilk tıptaki fotoğraf çekimlerini sağa sola gönderip ilgi uyandırınca, döndü, Mimar Sinan'da fotoğraf okudu, bıraktı tıbbi. Uluslararası iki dili çok iyi bilirdi: Almanca ve İngilizce. Ve bunlar için bir eğitim almadı da adam. Ailesi Almanya'daydı, bir yaz sokakta öğrenmiş çocuklarla Almanca konuşurken. Der Spiegel'in bütün Ortadoğu ve Afrika müdürü Bernhard vardı. Bana birgün şöyle demişti: "Sokakta Almanca öğrendi, üniversitede okuyan Almanlardan daha iyi Almanca biliyor." Dil merakı vardı. Yabancılarla hemen kontakt kuruyordu ve bu Focus'la, onun yöneticisi Margot'la tanıştı. Fotoğraflarını beğendi, ilk işler gelmeye başladı. Fotoğrafları sağda solda yayınlanmaya başladı. Onlar yayınlandıkça tabii iyice fotoğrafa yöneldi. Ondan sonra tamamen photo journalisme döndü. Ama fotoğraf sanatçısı kimliği de vardı, onları da zaman zaman projelendirirdi. "Siyah beyaz albümler yapacağım" derdi. Bir yığın projesi vardı. Ama esas zamanı, bu photo

da onu bir anekdot olarak yazdım. Ben fotoğrafı, isim gereği samimi olarak bildiğimi düşünürüm. Çok okudum, çok şey yaptım. Art direktörüm nihayetinde ve dergi tasarımcısıym esasa olarak. Reklam işi çok yapan bir insan değilim, şu anda birtak bir kampanya yapıyorum. O yüzden fotoğrafı bilirim, bunu da iddia ederim, herkesle tartışırım. Mesela Mehmet'in de fotoğrafı çok iyi bildiğimi bilirim. Yoksa bu kadar değer vermezdim. Onunla da fotoğraf tartışmalarımız olurdu, çelişirdik falan. İngiliz Konsolosluğu bombalandığında da tabii bu dünya için büyük haber. Herhangi bir konsolosluk değil ve çok büyük bir patlama 11 Eylül'den sonra. Mehmet yine geç kaldı ve şikayet ede ede gitti. "Yahu işte geç gittim de..." "İşte bir yarım saat evvel gitseydim keşke" diye diye fotoğrafları çekti. Geldi SİPA ajansa servise koydu. SİPA da hemen saat:14.00'de servise koydu fotoğrafları. Akibetlerinin ne olacağını ben de, bir yandan merak ediyordum. Nerede çıkacak? Ne yapacağız? Ve buradan binlerce fotoğraf geçildi İngiliz Konsolosluğuyla ilgili. Gazetelerdi, Türkiye'deki bütün küçüklü büyüklü ajanslar fotoğraf akıttı. Herkes bunun dünyada yayınlanacağını biliyor. Bu yüzden bütün foto muhabirleri işlerini bırakıp bunu çektiler. Çünkü ün kazanacaklar nihayetinde, büyük bir gazetede, dergide bir kare fo-

met Gülbiz'indi. Der Spiegel keza yine onun fotoğrafını yayınladı. Ve o fotoğrafların seçilmesi şöyle bir önem taşıyor. Newsweek'in fotoğraf editörü dediğimiz, senin benim gibi adam değildir. Biz ne kadar anladık falan dersek de, adam hayatını bu işe atfetmiş, 60-70 yaşında herifler. Binlerce fotoğrafın içinden Mehmet'in fotoğrafları seçiliyor. Mehmet Gülbiz'i ismen biliyorlardır muhtemelen ama ismi düşünmüyorlar o anda. Adam gazetesinin birinci sayfasına fotoğraf seçiyor ve bütün ajansları tarıyor patır patır, kendi altındaki ekibiyle birlikte. Ve onları seçiyor, ondan sonra açık söyleyim Mehmet'le fotoğraf tartışmamaya başladım. Artık birşey demiyordum, Newsweek'e fotoğrafı seçiliyorsa herhalde benden biraz daha fazla birşey biliyordur yani, ya da Time'in, The Times'in ya da Der Spiegel'in mesela Der Spiegel'in fotoğraf editörünü şahsen de tanırım, iş olsun diye fotoğraf seçen adamlar değil bunlar. Bu iki örnek gayet iyi anlatır Mehmet'i.

Arkadaşınızın katledildiğini nasıl öğrendiniz?

Fotoğraf sergisi açılışı vardı, Cervantes Enstitüsü'nde. Atlas'tan Özcan (Yüksek) çağırmıştı beni. Atlas'tan birilerini görürüm diye gittim. Tam çıktık, "Gidelim birşeyler yiyelim" derken telefon geldi. Atlas'tan ofisboy mu ne aramış. Çocuk tanımıyor tabii Mehmet'i. Hürriyet'ten Atlas'ı aramışlar; "Mehmet Gülbiz'in evi yanıyor" diye. O da arkadaşımı aradı. "Mehmet Gülbiz'in evi yanıyormuş" deyince, ben de atladım bir taksiye. Geldim buraya (Beyoğlu-Cihangir). Gelirken Mehmet'in evde olduğu aklıma hiç gelmedi. Yangın deyince aklıma otomatik olarak sigara geldi nedense. Mehmet de sigara falan içmezdi. Kardeşi buralardaydı, Almanya'dan gelmişti. Dedim, "Herhalde Mehmet bir yerlere gitti. Kardeşi geldi. Herhalde uyudu, sızdı, yattı ve yangın çıktı. "İnşallah çocuğa birşey olmamıştır" diyorum içimden. Gelince bir yığın polis arabası... Sokak çevrilmiş. Kötü birşey olduğunu anladım. Ama yine de Metin (Gülbiz'in kardeşi) diye düşünüyö-

Bir albüm yapmayı düşünüyordu. Türkiye'de pek alışık olunmayan bir tarz. Savaş Ay'ın da çarpıttığı şey o zaten, erotic art tarzında bir siyah beyaz kitap yapacaktı.

journalism dediğim Focus üzerinden gelen Der Spiegel'in şunun bunun işleri.
Focus'un 20. yılıyla ilgili kutlamada birlikteymişsiniz.

Ben Brezilya'dan dönüyordum. Mehmet de Almanya'daydı. Almanya aktarmalı dönüyordum ben. 20. kuruluş yıldönümü için, iki gün sürecek çok büyük bir parti yapıyordu bu Focus ajansı. İlki daha dar tutulmuş bir davetliler topluluğuydu. 200 kişi vardı, aralarında Almanya başbakanı, büyükelçi, çok seçkin kişiler davetliydi. Mehmet de davetliydi. Ben de onun sayesinde o partiye girebilmiştim. Bu Mehmet'in uluslararası saygınlığını çok iyi anlatan bir şeydir. 2. gün çok kalabalıktı. Bütün Almanya'daki sanatçılar, basın falan filan davetliydi. Ama o 200 kişilik davette, 2 kişi de bizdik. Halbuki benim hiçbir şeyim yok, ben sıradan bir fotoğrafçıyım. Ama o kadar değer verilen bir insandı. Çünkü ajans başbakanı çağırıyor ve sadece kendi çok özel fotoğrafçıları çağırıyor. Bu 200 kişilik listede Mehmet sayesinde benim de adım yazılı. Çalıştığı, iş yaptığı dergileri söyleyeyim.. Bugün sokağa çık, sor, herkesin adını bildiği dergilerdir: Newsweek, Time, Der Spiegel'in, zaten bütün Ortadoğu ve bu bölge işlerini o yapıyordu. The Times gazetesi, Japonya'da Newton diye bir dergi, aklıma gelenler bunlar. **Galatasaray'da 20 Kasım 2003'te, 40 kişinin öldüğü patlamanın yaşandığı İngiliz Konsolosluğuna da çok yakın oturuyormuş Gülbiz. Orada da fotoğraf çekti mi?**

O da mesela benim için ilginç bir anı. Atlas'ta

toğraflarının çıkması. Neyse bekliyorduk falan, ilk The Times geldi. Birinci sayfada tamamen tek bir fotoğraf ki; pek onlar büyük fotoğraf kullanmazlar. Silme neredeyse, renkli bir fotoğraf ve Mehmet Gülbiz'in fotoğrafıydı. Newsweek, 3 tane fotoğraf la çift sayfa açtı. 2'si Mehmet Gülbiz'in fotoğrafı, Time 2 tane çift sayfa fotoğraf açtı bir tanesi Meh-

rum. İçeri girmeye çalıştım. Tabii sokmuyorlardı. Sonra arkadaşı olduğunu duyunca, aldılar beni, bina-
nın içerisine. Yukarıya zaten çıkar-
madılar. Çünkü olay yeri inceleme
ekibi, zaten diğer polisleri de sok-
muyormuş. Öyle birşey varmış.
**Arkadaşınızın öldüğünü nasıl anladı-
nız?**

Orada sordular, "Bu evde kim oturuyordu, kaç yaşındaydı?" falan diye. Orada anladım Mehmet'in öldüğünü. Ama yine de yangından öldüğünü düşünüyordum. Yani çok da sağlıklı düşünemiyordum. Şoka girdim. Şunu hatırlıyorum; merdivene oturdum... 15-20 dakika sonra, memurlardan bir tanesi öldürüldüğünü söyledi. "Bıçaklanarak öldürülmüş" falan diye. Onu söyleyince ağlamaya başladım... Ben çok kolay ağlayan bir insan değilim. Anneannemi çok severdim. Anneannemin cenazesinde bile ağlamış bir insan değilim. Bir de yalnız bir çocuktuk, belki onlar falan da öyle bilinç altımdan çıktı. Kendimi dışarı attım. O sırada kameralar çalışmaya başladı... Orada şunu anladım; hani insanlar kameralara saldırıyorlar ya.

Evet.

Haklı, haksız olmak gerekmiyor. O insanda öyle bir tepki oluşturuyor. Sonra uzaklaştım, geri geldim. Sabah 05.00'de eve gittim, adli tip gelmiş, ceset morga kaldırılmıştı.

Siz de polise ifade verdiniz.

Sonra geri geldim, sakın bir insanıdır ben, kendimi topladım. Polisler de orada bulunanlar içinde, en yakın arkadaşının ben olduğumu anlayınca sordular. Ben de onun telaşını yaşadım, bildiğim herşeyi bir an önce anlatayım diye. Soruyorlar; "İşte kim yapmış olabilir? "Borcu var mıydı?", "Sataştığı biri var mıydı?" diye. Hiç öyle bir insan değildi. Etrafında hiç böyle birşey olmazdı diye düşündüm. İşte bu "Romanyalılarla kitap projesini bitireceğim"

diye uğraşıyordum, hatta Romanya'ya gidip geliyordum.

Nasıl bir kitap projesiydi bu?

Bir albüm yapmayı düşünüyordum. Türkiye'de pek alışık olunmayan bir tarz. Savaş Ay'ın da çarpıttığı şey o zaten, erotic art tarzında bir siyah beyaz kitap yapacaktı. Bir yayineviyle falan da anlaşmadığı için de bütün parasını cebinden ödüyordu, "onu yapacağım" diyordu. Takıntıları vardı. Dedim ya, bu tip birşeyi Türkiye'de kimsenin yapmaya cesaret edemeyeceğini, yapsa da birçok kişinin bunu pornoya çevireceği bir şey olduğunu düşünürdüm. Bunun nasıl iyi bir biçimde yapılacağını gösterceğim falan derdi. İşte Romanya'ya 2 kere gitmişti. Mankenlerle çalışıyordu. 2 çanta dolusu stüdyo ekipmanını sırtlayıp, gidip orada fotoğraflar çekip dönüyordu. Polise de öyle söylemiştim. Romanya'nın kötü bir ünü var ya; onlar yapmış olabilir, belki arada o mankenleri bulan ayarlayan biri, Mehmet'in peşine birini takmıştır. "Ne bileyim başka hiçkimse aklıma gelmiyor" dedim. Bu kızdan da bahsetmiştim.

Parisa'dan nasıl bahsettiniz?

Soruyorlardı; "İşte kim vardı, kim yoktu?" diye. Ama, "yapmamıştır" diyorum. Çünkü kıza ilgili herhangi birşey gelmiyordu. Sıradan, sessiz bir kız. Kızın özelliklerini de, bildiğim herşeyi anlatıyordum polise de. Romanyalıları mesela hiç tanımıyordum. Mehmet bahsettiği için biliyordum.

Alp Kökcü sizin de arkadaşınız değil mi?

Alp benden daha eski arkadaş. Onlar daha da yaşlılar, ortak gibilerdi zaten. Hatta bir ara ortak bir ajans kurma girişimleri de olmuş.

Olay günü Gülbiz, Alp Kökcü'ye "Parisa geldi, krema yaptı, beni bağlayıp yalayacak, soyulmazsam iyidir" diye bir mesaj çekiyor.

Dedim ya; "Be-

Mehmet Gülbiz sağda

nim bir tek aklıma Romanyalılar geliyor" diye. Polis de kızlı meseleye el atmamıştı. Derken o sırada sakinleşmem gerektiğini düşündüm. Polise, "Birşeyler söylemek lazım. Ailesi Almanya'da yaşıyor, ablası var Bursa'da. Haber vermem gerekiyor" dedim. Gururuma yediremedim, polislere de aratabilirim. İşte ablasını (Av. Özgül Gülbiz) aradım, düştü. Sormuştum önce, "Yalnız mısınız?" diye. Evinde, arkadaşının yanındaymış. "Kötü birşey mi oldu?" dedi... En sonunda telefon kesildi. Sonra yavaş yavaş insanlara haber vermek gerektiğine karar verdim. Doktor Hakan vardı, liseden arkadaşıydı. Hatta Kayseri'de tıp okurken, beraber gitmişlerdi. Hakan devam etmişti, Gülbiz bırakmıştı. Hakan'a ulaşmaya çalıştım. Cese-
din teşhis edilmesi gerekiyordu.

Hakan doktor olduğu için o yapsın istedim. Ben zaten dağılmış durumdaydım.

Çok geç saatte Hakan'a ulaşabildim. Sonra Alp geldi aklıma. Benim de cep telefonu gerbermişti geçenlerde. Makine de kayıtlı nu-
ma -

raların hepsi silinmiş. Karttaki numaralarda Alp'in numarası var. Sabah unuttum. Gece yattıktan sonra tekrar aklıma geldi, "Alp'e de haber vermek lazım" diye. Alp'in numarasını buldum. "Yahu çok kötü birşey oldu, Gülbiz öldü" dedim. "Nasıl ya?" falan. "İş'te böyle böyle" diyince, o, "İranlı yaptı" dedi. "Nereden biliyorsun oğlum?" dedim. "Abi adam saat 11'de bana mesaj attı. Mesaj aynen şöyle" dedi, okudu bana. Onu hemen polise söyledim. İşte, "Alp nerede? Alalım hemen" dediler. İnsan sinirleniyor, böyle önemli bir delil ortaya çıktı, çocuk Suadiye'de oturuyor. "Gece yarısını geçmiş saat, aldırın, getirin" dedim. "Yahu minibüse binsin, dolmuşa binsin, gelsin" diyor. Alp'i tekrar aradım, "Yahu atla bir taksiye, gel. Para yoksa ben veririm" dedim. Sonra Alp geldi, o mesajdan olay çözülmüştü, yaklaşık olarak. Alp de işte sinirlendiği için Mehmet'e... Çünkü Parisa'ya, işte o 200 doları alınmasıyla...

Ne 200 doları bu?

Biz Alp, ben, Mehmet ekipmanlarımızı ortak kullanırız. Bütün fotoğraflar öyledir. Sadece bize ait durum değil. Ben epeydir dijital almaya direniyordum. En son Mehmet, Canon'un yeni çıkan makinesini almıştı. Eski makinesini bırakmıştı. Bana da şey demişti, "Dijital almak istiyorsun, eski makineyi sen al, yeniden bakımını yaptırdım. İşte oraya şu kadar para verdim, sana şu kadara veririm kaçırma." Ben de "iyi" demiştim, uğramıştım eve, 800 dolar bırakmıştım Mehmet'e. Aslında onun 400 dolarıyla da bana ob-

jektif alacaktı. Bir kaç gün sonra Parisa gelmiş. Aceleyle evden çıkmış, sonra Mehmet o paradan 200 dolar eksik olduğunu farketmiş. Ama savruk bir adam olduğu için emin olamamış tam olarak, "Ben oraya o kadar mı bıraktım, bu kadar mı?" diye. Sonra beni aradı, "Bana ne kadar

insani biri olarak ama... Çünkü bu ilk chat üzerinden yazışmalarında olsun, o gece polisimiz bilgisayarı açmayı beceremediği için benden yardım istedi.

O gece bilgisayarlar çalınmadı mı?

Laptoplar çalındı. G4 bilgisayar var, harddisk ağır olduğu için onu

dur diye, şöyle hızlı bir şekilde okudum yazışmaları. Klasik chat geyikleri ama şey hep böyle birbirini tahrik eden, iki tarafı da; bu tür şeyler yazıyor. Sonuna doğru bir baktım, sonunda kapattım. Yani kızın öyle inandırıcı gelmiyor bana şeyi. Sonra işte 23 Ocak 2003'te kızın kendi rızası ile hatta Mehmet hiç ortada yokken, neredeyse birbuçuk yıl önce, kendi profil sitesinde, gayet rahat, güzel, kreatif, çırılçıplak fotoğrafını yayınladığı için, o kuşku ben de kaldı. "Yüzde 99 yapmaz Mehmet öyle birşey" diyordum zaten ama, o fotoğrafı görünce emin oldum. Hatta Alp'le de konuştuk. O da Mehmet'i çok yakından tanır ve severdi. "Yapmış olabilir mi bir ihtimal?" diye. "Adamı tanıyorum, kızı tanıyorum. İlişkilerinin herşeyini biliyorum." Alp şey demişti, "Şaka yapmış olabilir mi acaba?" Hani böyle bir geyik olsun diye. Kız da nihayetinde Tahran'da yaşıyor. Birden panik olmuştur diye bir marjı tutuyordum içimde. Ama kızın bu fotoğraflarını görünce internette çok önceden yayınlanmış; öyle bir ihtimal yok oldu. Zaten ifadesinde o konular hep çelişkili, boşluklar olan bir ifade vermiş. Avukatların yönlendirmelerine rağmen o boşlukları dolduramadılar.

Parisa'yla cinayetten sonra hiç karşılaştınız mı?

İfadesi alınırken karşılaştım.

Nasıldı tepkileri?

Şaşırtıcı derecede soğukkanlıydı. Hemen yan taraftaki masada ben de ifade veriyordum. İfadem bittikten sonra, duvar dibindeki koltuklardan birinde oturup beklemeye başladım. Onun da ifadesi tamamlanmak üzereydi. O sırada benim oturduğum yerdeki masanın telefonu çaldı. Polis memuru ifadeyi alan polislere

İran Konsolosluğu'ndan aradıklarını söyledi. Polisler telefonla konuşurup konuşturmamaya karar veremiyorlardı. Sonra bir şekilde konuşmasına karar verdiler. 20 dakika kadar konsoloslukla Farsça olarak konuştu. O sırada bir kağıda bir şeyler not aldı. Konuşması bittikten sonra, İngilizce olarak oradaki memura konsolosun avukatı olup olmadığını, avukat isteyip istemediğini sorduğunu anlatmaya çalışıyordu. Polis memuru İngilizce bilmediğinden, yerimden kalkıp kızın söylediklerini memura tercüme etmeye başladım. O anda ikimiz yanyana duruyorduk. Kız bana döndü, bir eliyle boynundaki atkının püsküllerine dokunarak, atkının püsküllerini parmağına dolayarak, "Onlara (polislere) benim yaptığımı (cinayeti kendisinin işlediğini) söyledim" dedi. Birşey daha söylemeye çalışıyordu ki; polis memuru hemen benden uzaklaştırıp sorgu masasına geri götürdü. Polis götürmeseydi ne diyeycekti, çok merak ediyordum. Şaşırtıcı olan, insanın kanını donduran kızın inanılmaz derece soğukkanlı oluşuydu. Sanki en yakın arkadaşlarımdan birini öldürmemiş, konuştuğu konu, havadan sudan bir mevzuymuş gibi rahattı.

Başka neler çarptı gözünüze?

Öyle birşey ki, ifade verirken hep sırtı dönüktü bana. Ben öbür tarafta ifade veriyordum ve ben hep ağırdan alıyordum ve benim ifademi alan polis sadece göz yumuyordu. Dinliyorum diye bölmüyordu beni. Sonra bir ara o polis eşliğinde kalkıp Parisa'nın yanına gittik. Yine sırt tarafındaydı. O polisleri bakıyordu, biz hemen arkasındaydık. Sonra komiser seslendi bize baksın diye. "Parisa" dedi. Kız döndü, direkt komisere baktı, bana hiç bakmadı.

Mehmet Gülbiz, 9 Şubat günü Bursa Yeşil Camii'nde kılınan cenaze namazını müteakip Emirsultan Mezarlığı'nda toprağa verildi. Gülbiz ne ilginç bir tesadüf ki; cinayetten aylar önce Bursa Yeşil Camii'nin karşısındaki Yeşil Türbe'nin önünde cinayet sanığı arkadaşı Parisa'nın fotoğrafını çekmişti. Parisa cenaze bölgesinde...

para bırakmıştın?" diye. "800 dolar bırakmıştım. Ne oldu?" dedim. "Ya bu or...pu benim 200 doları çaldı" dedi. Ben de hatta dalga geçmiştim ama Alp kızmıştı mesela. Çünkü kız gelince eve aldı tekrar. Alp, "Ulan kız parayı alıyor! Sen tekrar eve alıyorsun! Nasıl bir mantıktır bu" diye. Mehmet de inatçı bir herif olduğu için tartışıyor. İşte o mesajı çektiğinde Alp aramadı bile. Ta ki; gece yarısı ben arayıp Mehmet'in öldüğünü söyleyene kadar.

Parisa polise verdiği ifadede Mehmet Gülbiz'in kendisinin erotik fotoğraflarını çektiğini, bu erotik fotoğrafları geri almak istediğini, yoksa İran'da başının belaya girebileceğini söylemiş. Bunun doğruluk payı nedir?

Vallahi doğruluk payı sıfıra yakındır diyeyim, yine bir marj bırakayım

götürememiş. Hatta Parisa, onun da mouselarını çalmış. Düşünün yani tuhaf bir yaratık. Polisler de Macintosh olduğu için onu kullanamadı, başaramadı açmayı. Yardım istediler benden. Yukarı çıktık işte. Sabah olmak üzere.

Siz evin önünde misiniz?

Biz evin karşısındaki bılardo salonunda bekliyoruz. Savcı sabah 05.00'te geldi, incelemesini bitirdi, gitti. Ondan sonra polis araştırmasını sürdürüyordu. Bilgisayarı açmayınca benden yardım istedi, hatta mouselar bulunamadı. Ben eve gittim. Kendi mouseumu aldım, geldim. İşte oradan kızın adının geçtiği yazışmaları gördüm. Bazı fotoğraflar vardı, bir kaç tane kaydedilmiş mail vardı. Ben "Hızlıca bir şöyle okuyayım" dedim. Polisimiz bilgisayarı açamıyor, İngilizce de bilmiyor-

Yokmuşum gibi, hiçbir algı şeyi yoktu. Çok şaşırtıcı. Ben dayanamadım yüzüme baksın diye. Çünkü çok merak ediyorum "Nasıl bakacak?" diye. Biraz nefretimi boşaltmak için. Herhalde bir psikolog bunu başka türlü analiz eder de. Elimi salladım. O anda beni farketti ve böyle bir kafede karşılaşmış gibi "Hay" falan dedi.

Ya ses tonu?

Hafif neşeli bir tonda, sanki bir sürprizle karşılaşmış gibi. Ve sonra olduğu gibi döndü geri. Ondan sonra hiçbir şey yok. Bütün ifadesi boyunca, bir cinayet filminde, bir sahnede bıçağın vücuda girişini anlatırken insanın sesinde, tınısında en azından bir değişiklik olur... Hiçbir şey yok! Çarpaz sorgu diyorlar, defalarca anlatıyorlar. Değişik şekilde soruyorlar, anlatıyorlar, başka soru soruyorlar... Ve her seferinde dümdüz anlatıyor, yani hiçbir şey yok. Ve şu çok şaşırtıcıydı: Şimdi bir cinayet işlemişsin, gerekçesi ne olursa olsun bir insanı öldürmüşsün. Evi soymuşsun, yakmışsın ama yani ne kadar haklı olursanız olun; bir endişe, bir kaygı, bir korku olur. Sıfır! Yani hiçbir şey yok. Herhangi bir şeyi anlatır gibi, bir kitabı okur gibi, bir spikerin haber metnini okuması gibi defalarca aynı şeyi anlatabiliyor. İşte, "Mutfağa gittim. Bıçağı aldım. Geldim. Kalbine sapladım. Onu sapladığım anda bıçak girdi. Can havliyle elindeki ipleri gevşetti. Gözlerini açtı. Üstüme

hayetinde. Ama bunu atmaması, eşyaların hiçbirini atmaması ve çaldığı her şey aslında değerli şeyler.

Neler onlar, sizin hatırlayabildiğiniz?

Kol saati, kredi kartları, bulabildiği bir tane fotoğraf makinesi. Laptop, evin telsiz telefonu. Düşünün yani; deodorant, bilgisayarların mouse'ları... Çok ilginç; bir de Kahire kitabı. Turistlerin kullandığı rehber.

Turist kitabını neye bağlıyorsunuz?

Ben bunu sonradan öğrendim. Tabii biz de dektefilik yaptık o günden bugüne kadar. Sonra kızın Kahire'ye gideceğini öğrendik. Kızın Kahire'ye gideceğini Mehmet'in de bildiğini öğrendim. Onu daha sonra ben bir arkadaşına verdiği bilgisayarımdan bir Rus arkadaşımız var. Daha çok Mehmet'in arkadaşı. Onunla yaptığı görüşmelerin kaydından buldum onu. Mesela orada tartışıyorlar, Svetta'yla. "Hem evlenecek. Hem niçin Kahire'ye gidiyor bu kız?" falan diye soruyor Svetta. Mehmet de, "Ne var ki bunda. Gider; gezmeye gidiyordur" diyor.

Olay sonrasında çıkan haberlerde Gülbiz ile Parisa arasında yoğun bir aşk olduğu, daha sonra ayrıldığı ve Hollandalı bir kişi ile sevgili olduğu ve Mehmet'in de çok kıskandığı...

Bu tamamen Savaş'ın uydurduğu ve olayı bir film haline dönüştürme şekli. Mehmet, tanıştığı insanları severdi. Beni ne kadar seviyorsa, o kızı da o kadar severdi. Ve ona karşı, bir aşkı bilmem neyi yoktu. Ha birlikte oluyorlardı. Ama bu kızın dışında da, ben açık söyleyeyim; vardı birkaç kişi daha hayatında. Ve bunların birçoğuyla da chatte tanışmıştı. Çünkü, 2 yıl önce kız arkadaşından ayrıldıktan sonra böyle saf bir şeyi olmamıştı. Ama aşk, tutku mutku; yok öyle bir şey. İşte Svetta'yla yazışmalarında yine geçiyor. Bu işte Hollandalı'yla evlenecek, çünkü kızın üçüncü geliyordu. Galiba Parisa geliyor, "görüşürüz falan filan" diye. Çünkü kız, bir şekilde beni de görmek istiyordu. Dışarı çıktıklarında beni de çağırıyorlardı. Biz Mehmet'le bu evlilik olayını konuştuğumuzda, kızın giyiminde ikimizde samimi olarak sevinmiştik. Çünkü kızın derdi Tahrân'dan kurtulmaktı. Yani öyle kıskançlık, büyük aşk, tutku kesinlikle öyle bir şey yoktu. Svetta'yla yazışmalarında da zaten onu söylüyor. En ufak bir kıskançlık, "beni terk etti" gibi bir ifade yok. Çünkü terketme diye bir şey yok. Kız zaten öyleydi, Mehmet onu öyle kabul ediyordu.

Ya sevimlilerin kasete, gizli kameraya alınmasını nasıl açıklıyorsunuz?

Bu kızla başlayan birşeydi bu. Çünkü kızın ilk yazışmalarından sonra, kızdın bahsederken "internette bir kızla yazıyoruz. Neler yazıyor, bilsen aklın durur" demişti. Böyle bir şeyi olan bir

adam, böyle bir ifade kullanmaz. Bu kızla ilgili bir şey. Kızın yazışmalarından da anlıyoruz bunu. Daha yüzyüze gelmeden, kızın sekse olan aşırı düşkünlüğü, ifadeleri. Belli ki Mehmet ilk defa yaşıyor ve o da kendini kaptırmış o seks oyunlarına. Hoşuna gitmiş. Hepimizin de hoşuna gidebilirdi belki. Kimseyi de ilgilendirmez.

Cinayetten sonra sanırım Parisa'nın size attığı bir mail var...

Evet. Ben maili çok geç gördüm. Mehmet'in cenazesiyle ilgilendim, ailesiyle ilgilendim. Maille rime bakmak aklıma gelmedi. Bin tane sorun var, onların takip edilmesi lazım... Olaydan sonra ilk defa mailime bakarken kızın mailini gördüm. "Hi from Parisa" (Parisa'dan selam) diye konu kısmına yazmış. Açtım hemen...

Ne yazıyordu mailde?

"Böldüğüm, rahatsız ettiğim için kusura bakma. Mehmet'le kontakt kuramıyorum. Beni cumartesi akşamı yemeğe çağırmıştı. Ondan sonra bir türlü görüşemedik. Kontakt kuramadık. İşte sms'den de, cep telefonundan da, başka şeyden de ulaşamıyorum. Bir de bana kızgınmış. Ona sorar mısın? Ne oldu? diye." Bir cümle. Cinayeti Cuma günü işledi. Cumartesi buluşamadığını söylüyor. Böyle bir mesaj.

Parisa Mehmet Gülbiz'in ailesiyle tanışıyor muydu?

Bir kere onu götürmüştü Bursa'ya. Mehmet'in sevgililerini gizleme huyu yoktu. Kız burada sıkılıyordu. Kendisi de Bursa'ya gidecekti. Orada ablası vardı, kızı da götürmüştü oraya. Onu biliyorum ama orada ne kadar samimi oldular, ne kadar tanıştılar bilmiyorum.

Cinayetten sonra çok şehvet dolu gazete haberleri yayınlandı, "Güzel acem kızının sapık fotoğrafıyla olan ilişkisi cinayetle sonuçlandı" diye. Bu haberleri görünce eski bir gazeteci olarak neler hissettiniz?

Neler hissediyor insan? Bu açıklanması zor birşey. Yeryüzünde en kötü şey nedir biliyor musunuz? Çaresizliktir. Ölüm o kadar kötü birşey değildir. Ve ben kendimi bir anda o kadar çaresiz hissettim ki; çünkü onlar artık yazıldı, yayınlandı. Türkiye'nin en büyük gazetesi olduğunu iddia eden gazetelerde, bu yalanlar yazıldı, manşetlere çıktı. Bundan sonra Savaş'a (Ay) dava açılacak ama bir önemi yok artık, Savaş'ın hukuki olarak cezalandırılmasının falan. Düşünün; milyonlarca insan yazılan iki satırın dışında, doğru olmayan şeylerle tanındılar bu insanı. Ve bunun nasıl bir çaresizlik olduğunu anlatamam size. Ben arkadaşları olarak yaşadım bunu. Düşünün; annesi tabutundan kopamıyordu. O kadının acısı, ablası; zaten çok dar bir aile çevresi vardı. Uzakta; Almanya'da yaşıyordu annesi babası. Bir tek ablası vardı bura-

yürdü. Ellerimi tuttu. Bir süre sonra ben kitaplığa çarptım. Sonra kurtuldum" diye. **Gazete haberlerine göre, Parisa, Mehmet Gülbiz'i karyolaya bağlamış.**

O, Savaş Ay'ın tamamen sansasyon olarak uydurduğu birşey. Çünkü Mehmet dağcıydı. Birçok dağcı da öyledir. Yer yatağında yatardı. Odasında karyola maryola diye birşey yoktu. Daha sonradan girdim eve. Yerde yatak, yarısı yanmış. Savaş Ay, filmlere benzetmek için, fantazi yaratmak için bir sevişme sahnesi kendisi hayalinde yarattı. **Sevişme bir şekilde kameraya da çekilmiş. İfade-nizi alan polisler seyretmiş mi bunu?**

Polislerin tamamı seyretmemiş. İlk gece, katilin yakalandığı haberi gelince, ben hep bir kuşku taşıdım: "Acaba kız yapmamıştır da, nihayetinde böyle bir vicdani sorumluluk üstüme düşmesin" diye, "Hep inşallah birşey bulunmuştur" diye düşünüyordum. O gece çıkarken ben polislere şunu da sordum: "Elinizde somut delil var mı?" Kız yakalandı da, hani onun yaptığına dair. "Var var" demişlerdi çok rahat. "Sonra eşyalar bulundu mu?" dedim. "Bulundu tabii, hepsi bulundu" denildi. Sonra, "Görüntüler var" dedi bir tanesi. Ben anlamadım önce; "Bilgisayarda benim verdiğim fotoğrafları kastetmiyorsunuz değil mi?" dedim. "Yok. Cinayet anını da çekmiş. O kaset var" denildi. Polisin elinde böyle bir kaset var. Fakat kızın bu cinayet anını da içeren kaseti 2 gün atmaması ilginç. Belki de ruh hastasıydı. Seyretmek için saklıyordu. Bilmiyorum, psikolog değilim ni-

da. Bu insanların çaresizliğini anlamak için dahi falan olmak gerekmiyor. Bir anda milyonlarca insan, bütün Türkiye Cumhuriyeti, hiç hak etmediği halde, son derece masum, sıradan bir insanı bir anda sapık, seks manyağı, porno taciri bir canavar gibi tanıdı. "Herşeyi hak etmiş, az bile yapılmış" demeye getiriyor haberler. Ailenin çaresizliğini düşünün; evlatları öldürülmüş, unuttular bunu. Acıyı ikinci plana attılar. Şu anda Türk medyasının cesedin üstüne yaptığı bu pisliği temizlemeye uğraşıyorlar. Acıyı ertelediler. Bundan daha büyük bir çaresizlik olabilir mi? Oğlun öldürülmüş, ölümünden vazgeçiyorsun, "Öldürülsün, öldüğü yerde kalsın" diyorsun. Yeter ki cesedin üzerindeki pislikler olmasın diye... bu acının önüne geçiyor. Bu anlatılmaz, bunu yaşadığınız zaman işte o çaresizliği hissediyorsunuz.

Cinayet gecesi Gülbiz'in evinin önünde gazetecilerle, mesela Savaş Ay'la hiç karşılaştınız mı?

Olay gecesi geldi. Olay tam açığa çıkmadan oradaydı. Geldi; böyle biraz baktı. Birkaç birşey anlattı, hatırlarız da kısa bir gerginlik oldu.

Nedir bu gerginlik?

Belki kötü niyetle yapmamıştır. İyi niyetle gelmiştir olay yerine, -ki öyle olduğunu ifade ediyordu- "bir gazeteci fotoğrafçı arkadaş öldürüldü, meslektaşımız" falan diye. Ben orada masada otuyordum. Geldi, o da oturdu. Bir kaç arkadaş daha vardı yine gazeteci ama bunların hiçbir görev icabı orada değildi. Hepsini şahsen tanıyordum Mehmet'i. O yüzden oradaydı. Sordu, "Ne oldu, ne bitti?" diye. "Böyle oldu" dedim. Tam da o olay üzerine böyle fantastik hikayeler anlatmaya başladı. İşte öyledir, böyledir uzman gö-

rüşü falan gibi böyle saçma sapan şeyler. "Yahu Savaş kes şunu" dedim. "Neyi keseyim?" dedi. "Anlatma birşey" dedim. "Zaten sinirlerim bozuk. Gelmişsin, burada bana uzman muhabbeti yapıyorsun." Öyle kalktı, bozuldu, gitti. Ondan sonra ilk gün bu haberi yaptı işte, "Cinayeti fantazi kamerası" çözdü başlığıyla. Sabah'ın manşetine çıkınca insanlar aradı beni. "Sabah'ı gördün mü?" dediler. "Yok" dedim, "Ne oldu?" "Savaş yazdı birşeyler, bir bak. Çok kötü şeyler yazmış" dediler. Aldım gazeteyi. Ajanstaydım. Kendi odama çekildim ortalıkta okumayım diye. Okudum, beynimden vurulmuşsa döndüm. Savaş'a ulaşmaya çalıştım, ulaşamadım hiçbir telefonuna. Sekreterini arıyorum. Çıkıyor telefon. Telefon açılıyor, hemen kapatıyor hiç ses vermeden. O gün ulaşamadım. Ondan sonra 3. gün, yine arkadaş olayı kendi manşetlerinde sürdürdü fantastik olarak. En son "Örümcek Kadının Öpücüğü" filmine çevirmişti, başlığı oydu. O günün akşamı aradı beni. Ben Coşkun'la (Aral) konuşmuştum. Coşkun'u aradım; "Yahu bu Savaş mahvetti bizi" dedim. "Biliyorum" dedi. "Şununla bir konuş" dedim. "Yok" dedi, "Savaş'ın kişiliği değişti, neredeyse 10 yıldır ben bir yerde görürsem, eski günlerin hatırlarına bir merhaba deyip kaçarım" dedi. "O eski samimiyetiniz yok" dedi. Ama belli ki dayanamayıp aramış Savaş'ı. Ben de ilk gün ulaşamadım diye ona söylemiştim. Savaş aradı, "Beni arıyormuşsun" diye. "Seni ne arayacağım bu saatten sonra" dedim. Yediğin halattan sonra senin neyini arayım? "Ya işte öyle söylüyorsun da bilgi vermedin" dedi. "Yahu basın açıklaması mı yapacağım! Biz düşmüşüz cenazenin derdine. Geldin, 10 dakika durdun zaten.

Olayın belli değil ne olduğu, çocuk öldürülmüş evinde, yetmemiş soyulmuş, yetmemiş yakılmış. Zaten dehşeti yaşıyoruz orada. Sen gelip orada birkaç uzmanlık afra tafrası, benle gerginlik yapıp gidiyorsun. Ondan sonra oturup haber yapıyorsun. 'Bana da sonra neden açıklamam yapıp yapıyorsun. Ben hangi adam, hangi halt yiyecek diye basında herkesi tek tek arayamam ki. Sadece ben değil ailesi. Şimdi ben ne diyeyim. İşte Milliyet'ten de muhabirin biri yazmış. Okuduğu mesajın arasına şöyle bir cümle ilave edebiliyor; "Epeydir peşindeydim, nihayet ağıma düşürdüm." Yani kötü adam yaratacaklar ya. Ne kadar kötü olabilir? Herkes kapıyor birşeyler. Şimdi ben Milliyet'ten genç bir muhabir bunu yazmış diye onu mu arayacağım, böyle birşey olabilir mi? Bir haber yazıyorsun. İşte ben sana ulaşamadım diyor Savaş. Nasıl ulaşamazsın yahu dedim. Ben telefonumdan herkes beni arıyor diye yanımda şarj aletiyle geziyorum. Ben bunca yıldır basının içindeyim, kime sorsan cep telefonumu verirler. Ama sen bana ulaşamıyorsun, yok öyle birşey. 3 gün boyunca bir katilin adını yanlış yazar mı bir gazeteci yahu? Kızın adı Parisa, "Sarisa" diye yazıyor. Zahmet edip diğer gazeteleri bile okumuyor. O sadece kendi senaryosunu oturmuş yazmış. Belli ki, "Nasıl renklendiririm?" diye uğraşıyor. Kızın adı Sarisa'yımış, Parisa'yımış, Mehmet masummuş, sapık olmuş onun için önemli değil. Masum bir kız yaratacak, o kızın çok masum olması lazım. Onun masumiyetinin güçlü olabilmesi için öbür tarafın çok kötü olması lazım. Bütün olay bu, en baştan beri.

Cenazeden sonra Mehmet Bey'in ailesiyle de görüştünüz onların bu haberlere tepkileri, öfkeleri nasıldı?

Ablası ile annesi biraz sakinleşti. İlk haberler çıkmaya başlayınca konuşmuş Özgül'le. "Sakin" dedim, "Televizyon açmıyorsunuz, eve gazete sokmuyorsunuz." Çünkü Savaş bunu başlatınca böyle basın tecrübemden olayın nasıl seyredeceğini biliyorum. "Kesinlikle evde televizyon açmıyorsunuz. Anneye seyrettirmiyorsun, kimseye seyrettirmiyorsun" dedim. Çünkü zaten yıkılmış durumdalar. Sonra tabii ki bütün bunlar duyulmuş, basında nasıl çıktığı, fazla seyrettirmemiş ama yine de öğrenmişler bir şekilde, Savaş Ay'ın yazdığı bu rezaletleri. Daha sonra çocuklarının ölümünü unuttular. "Bununla ilgili ne yapabiliriz?" diye biz çırpınıyoruz. Onların yapacak birşeyi yok, sıradan insanlar. Düşünün; ben bunca yıldır basının içindeyim, tanımadığım adam yok. Ben birşey yaptırabilmek, olayın doğruluğunu söyleyebilmek için çırpınıyorum. Bir de düşünün; o Savaş Ay'ın programlarına konu olan, sıradan insanların hayatını düşünün. Biz oradan bir yığın katiller tanıyoruz, sapıklar tanıyoruz, kimbilir kaç tanesi masumdur belki de. Hiçbir şekilde onların hakkını kimse savunmuyor bugün. Kimbilir kimlerin başına neler gelmiştir? Kimbilir kimler intiharlara kalkışmıştır? Şimdi düşünün bu çocuğun adını temizleyemiyorsun. Bu çocuğun annesi, ablası bunalım girip intihar edebilir. Herşey olabilir, çaresizlik çünkü yapacağı birşeyi yok mücadele edemiyor Savaş Ay'ın yazdıklarıyla. Ya da Kanal D'de yayınlanan haberlerle. Onları seyretnedim de Kanal D'de benzer haberler yapmış.

Ki Mehmet daha evvelden Fatih Altaylı'nın fotoğraflarını çekmiş.

Şahsen tanıyor Fatih'i. Fatih benim de arkadaşım. Ona da ulaşamadım. Yani arıyorum, koruması çıktı telefona. Not bıraktım özellikle, dönüp beni aramadı. Kanal D'nin haber müdürü de arkadaşımız, bizim yanımızda yetişti. Onu aradım. "Abi yaparız tabii" falan filan dedi. Gık yok ondan sonra. Yayınları yapıp bitirdiler. Ondan sonra bir daha dönmediler işin gerçeğine.

Mehmet Gülbiz geriye onlarca fotoğraf bıraktı. Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Adam çok mütevaziydi, umursamazdı. Türk basınında bir yığın embeşil, buradan bir kare fotoğraf çeker, birşey olur, uyduruk bir gazetede yayınlanırdı. Bu haberleri biz hatırlarız. Avrupa'da bir gazetede fotoğrafı çıkardı, onu alıp haber yaptırmak için gazete gazete dolaşırlardı. Böyle ünlü arkadaşlarımız vardır. Onlar kendilerini uluslararası ünlü fotoğrafçı ya da muhabir diye satarlar. Mehmet'in böyle bir derdi yoktu. Newsweek'te yayınlanan o fotoğrafları alıp şey yapsa. Ya da National Geographic'te bir insanın bir konusu yayınlansın, Hürriyet onu "Türk'ün başarısı" diye manşet yapardı. Nasuh Mahruki Everest'e

çıktı nasılsa, o hale getirirdi. Biz severiz böyle haberleri. Mehmet'in böyle idealleri olmadığı için de, "Orada o yayınlanmış, burada bu yayınlanmış, onu vereyim de yayınlansın, popüler olayım"; böyle şeylerle uğraşmazdı. O yüzden onun bu fotoğrafçı kimliğini öne çıkarak şeyler yapmayı planlıyoruz. Sergi olacak. O hep yapmak istediği albümü kesin yapacağız. Çünkü Der Spiegel de, "O tip birşey yapalım" demiş. Bir kere fotoğrafçı kimliğini ön plana çıkartacak birşey yapacağız. Türk okuru da, Türk izleyicisi de Mehmet Gülbiz'i bir bilsin. Onun nasıl bir değer olduğunu öğrenmeleri lazım. O hiçbir zaman yapmadı bunu.

Çok yakın arkadaşınız, Mehmet'in vefatından sonra kendinizle başbaşa kaldığınızda hissettikleriniz nelerdi? Ne kaybettiniz?

Ne kaybettim? Çok iyi arkadaşlıklar var. Mehmet benim en iyi arkadaşım da değildi. Azdır benim arkadaşım. Arkadaş başka birşeydir. Tanıdık başka birşeydir. Mehmet çok tuhaf bir yerdedir. İnsanın hayatında arkadaş nedir? Sonuna kadar güvendiğin insandır. Benim bütün arkadaşlarım öyledir. Hepsi bana güvenir. Ben de hepsine güvenirim. Mehmet farklıydı. İnsanın hayatında önemli olmayan ama birşey katan şeyler vardır ya. Bazen bu bardaktır, bilmemnedir. Özel birşeydir o. Onu tanımlayamazsın. Benim hayatımda, Mehmet'le o özel olan şey yokolmuş oldu şu durumda. Bir arkadaş kaybetmenin dışında tanımlayamadığım ifade edemediğim birşey bu. Bir arkadaşın oluşturduğu boşluk değil artık onun yokluğu sadece. Öyle naif bir insanı ki. Bana "arkadaşım" dediğim insanlardan herhangi biri yapsa, bir daha yüzüne bakmayacağım birşey yapmıştı mesela.

Nedir bu çok özel değilse?

Bir ara, "Moda fotoğrafı çekeyim" demişti. "lyi" dedim. Ben de Cosmopolitan'a fotoğraf çekiyorum.

rum. Cosmopolitan'ın müdürü eski ve iyi arkadaşımdır. Severdi beni; fotoğrafçı olarak da, insan olarak da. "Leyla Melek'le konuşayım. Tanıştırırım sizi" bir ara dedim. Sonra bir parti vardı. Orada Leyla da olacaktı. Mehmet'e de, "Madem moda çekmek istiyorsun, Leyla'yla tanıştırayım seni. Kontakt kurarsınız" dedim. Partiye gittik. Bunu Leyla'yla tanıştırdım. "Ben biraz ayrılayım yanlarından" dedim, iş konuşunlar diye. Ertesi gün Leyla beni aradı, "Yahu ne biçim arkadaşın var" diye. "Ne oldu?" dedim. "Sorma" dedi, "Sen gittin. Adam bana, seni kötüledi" dedi. "Ne dedi ki?" dedim. Senin için, 'Mustafa kötü fotoğrafçı dedi' dedi. "Düşün yani; bunu normal bir insan yapsa, bir daha yüzüne bakmam. Normal mantıkta birinin yapacağı bir iş değil. Siz nasıl açıkladınız bunu?"

Normaldi bu Mehmet için. Fotoğraf çünkü onun için böyle birşeydi. Ben onun gözünde, -gerçekte de öyledir- fotoğrafa gerektiğince emek veren bir adam değildim. Bu, onun için affedilir birşey olmadı. Beni sevmediği için değil, kötülük yapmamak için bunu bana söylemiyordu. Fotoğrafa olan sevgisinin zedelenmesini istemediği için de bunu yapıyordu. Benim hayatımda, artık olmayacak olan şey, sadece bir arkadaşımın yok olması değil, benim için önemli o şeyi yapmasıydı. Ama artık benim hayatımda, o şey yok. Oydu benim hayatımdaki arkadaşlığın ötesindeki değer. Bunu böyle ifade etmek zor birşey. Anlatıldım mı bilmiyorum. Dediğim gibi; benim şu yeryüzünde arkadaşım dediğim 8-10 kişi var. Bunlardan Mehmet dışında hiçbirisi böyle birşey yapamaz. Yaptığı anda, "Ben yanılmışım, arkadaşım değilmiş" deyip kendimden utanırım. Ama Mehmet yapar. Onun bu hakkı vardı.

Tekrar başınız sağolsun.

Eyallah. •

Gülbiz'in arkadaşı, Mustafa Alp Bengi:

Bu insan için de ağlayanlar var yahu!

Mehmet Gülbiz kaç yıllık arkadaşınız?

Vallahi ben aşağı yukarı 7-8 yıldır tanıyorum Mehmet'i.

Sık görüşür müydünüz?

Bir ara daha sık görüşürdük. Sonra benim işler yoğun olunca, görüşme trafiğimiz azaldı ama sürekli "haydi eve gel" falan filan derdi. Sık sık telefonda konuşurduk. Zaman zaman benim çalıştığım yere uğrardı. Başka bir işi olmazsa bana uğrardı, ya da iş için, birşey danışmaya... Çok iyi yemek yapan bir adamdı... Böyle.

Öldürüldüğünü nasıl öğrendiniz?

Ben İstanbul dışında, İznik'deydim. Orada öğrendim. 6 Şubat Cuma günü olmuş olay. Ben Cumartesi akşamüstü öğrendim.

Hemen döndünüz mü?

Hemen döndüm evet. Öbür arkadaşların falan haberi varmış, onlar da beni arıyorlarmış.

Evine gittiniz mi?

Gitmedik, çünkü zaten polis mühürlenmişti. Sonra ertesi gün cenaze Bursada'ydı. Oraya gittik Atlas'dan birkaç arkadaş ve birkaç arkadaş da.

Arkadaşınızın öldürülüşünün ardından gazeteler "Cinayeti yatak odasındaki fantazi kamerası çözdü" diye bir haber verdi. Bu haberin doğruluk derecesi nedir?

Bu haberin doğruluk derecesi neredeyse sıfır. Çünkü Sabah'ın ilk gün verdiği haberde Savaş Ay'ın yazdığı şeyde belliki Savaş Ay Paris'a'nın yani Mehmet'i öldüren kızın ifadesini, polisten almış. Verebilir tabii ki, ama Savaş Ay bunu, "Gerçek bu" diye sundu. Yani kız diyor ki, "Mehmet beni tehdit ediyordu, çıplak fotoğraflarımı yayınlıyacak öldürdüm. Çünkü eğer bunu yayınlıyaydı, ben İran'da rezil olurum, tutar öldürürlerdi beni..." Şimdi bu iddia çocuğu öldürmüş kızın iddiası. Şimdi bunu siz mutlak gerçek olarak nasıl sunabilirsiniz? Ve haberin içinde başka bir sürü uydurma şey de var. Yani gerçeğe uymayan bilgiler de var.

Savaş Ay'ın aktardığına göre, İstanbul Emniyet Müdürü Cellalettin Cerrah, Beyoğlu Emniyet Müdürü'ne emir veriyor, "en kısa zamanda bu işi aydınlat" diye. Sonra emniyet müdürü amirlerini topluyor ve cinayet çözüyor.

Bu komik birşey zaten. İlk günde, ikinci günde Savaş Ay'ın haberlerinin neredeyse üçte biri polis methiyesiydi. Şimdi ben burada polisin yaptığı işi küçümsemek falan istemiyorum. Ama aşırı birşey var burada.

Onlarca bıçak darbesinden söz ediliyor.

O da doğru, ben tanımıyorum bir doktor arkadaş var Mehmet'in, bir mail atmıştı sonra, o olay ilk olduğunda oraya giden çocuklardan biri. Diğerleri görmeye yeltenmemiş, kaldıramayız diye. Doktor olduğu için o girmiş odaya. Ve ilk girişte tabii dehşet içinde orada en az 10-12 bıçak darbesi var demiş. Ama çok daha fazlası var.

Paris'a'yı siz tanıyor musunuz?

Ben tanımıyorum.

Hiç görmediniz...

Hiç görmedim hayır.

Müthiş bir şiddet var cinayette.

Yani bana daha önce sorsaydınız, böyle birşey olsaydı da, vallahi Kuran'a el basar "yapmadı" derdim. Ama kız sonra itiraf etti. Tuhaf olan birşey var. Şimdi bu sadece bir hırsızlık için olsa, bir insan öldürülebilir mi? Onu bilemiyorum. Birini öldüren bir insanla, birini öldürmeyen insan arasında bir fark olduğunu, böyle zaten salları düşünürüz. Ama ben bu olaya anlam veremiyorum. Ne çalacaksa çal, zaten yakalanırsın. Ama ondan geçtim, bir insan nasıl öldürülebilir? İki, bu sadece birşey çalmak için, hırsızlık için, öldürülür mü? 39 bıçak darbesi... Tuhaf bir vaziyet var burada. Daldan dala gidiyorum belki ama şöyle birşey de var: Şimdi kız, "İşte benim çıplak fotoğraflarımı yayınlıyacaktı" gibi birşey diyor. Şimdi bir sürü şeyi alıyor evden. O görüntüleri kaydeden kamerayı da alıyor. Şimdi sen ne olursa olsun birini öldürdün. En kuvvetli delil bu. Yani herşeyi kaydetmişsin. Bunu önce yoketmez misin? Anladım. Gidip ellerini yıkıyorsun, hastaneye gidiyorsun. O arada çünkü eli kesilmiş. İşte "Et keserken bilmem ne yaptım" demiş. Bu soğuk kanlılığı gösteriyorsun ama seni mahkum edecek en kuvvetli delile de hiçbirşey yapmıyorsun. Ona da diyor ki: "İşte gittiğim Hollandalı adam kar yağdığı için evden çıkmadı da, onun için onu yok edemedim. Gitmesin de kaseti kırsın, denize atarsın, çöpe atarsın, ayagınla ezersin.

Elleri bağlanmış Gülbiz'in.

Elleri bir dağcı ipliğiyle bağlanmış ama çok sıkı da bağlı değilmiş, çünkü hafif gevşemiş, o can hâviliyle kalkmış.

Siz de bir medya gurubunun yöneticisisiniz. Arkadaşınızın ölümünden sonra, bu gazetecilik anlayışını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Şimdi burada herhalde şöyle birşey de var. Belki o toplum dediğiniz şey neyse onda da bir problem var. Biz bu toplumun bir şekilde cinselliğe düşkün olduğunu düşünüyoruz. Ben düşünüyorum, herhalde sen de düşünüyorsundur. Evet.

Bu da normal birşey belki, yani cinsellik hayatımızda önemli birşey. Ama sürekli bastırduğunuz bir tür, yani kimin eli kimin cebinde belli değil gibi birşey söylemek istemiyorum ama, bunu bir özgürlük ortamı içinde insanın kendini özgür kılabilecek şekilde yaşamasına izin verilmeyorsa, böyle bir toplumsal ortam yoksa, sürekli baskın olan, gizli tutulan bir hale geliyor. Ama bu o zaman başkasının cinselliği, müstehcen olan daha da çekici hale geliyor belki. Kendinde göremiyor, onu görüyor. Çünkü o satılabilir, görülebilir, bakılabilir birşey. Başkasının olduğu zaman. Sen kendininkini ama bu şekilde ortaya koyamıyorsun. Burada ikili bir vaziyet var. Gazeteler de, televizyonlar da bir yandan bunu satıyorlar. O toplumdaki düşünlüğü ya da merakı, ister hafifletin ister ağırlaştırın kelimeyi, bunu kullanıyorlar aslında. Ve o nabza göre şerbet veriyorlar. Ama dediğim gibi bu gazeteler aynı zamanda da bir yandan da muhafaza-kardır şudur budur, burada da başka bir şey var aslında. Bu bir tür muhafaza-kar diye tanımladığımız gazeteler, televizyonlarda çalışan ve bu muhafazakarlığı bir yandan da üreten insanlar, aslında o muhafazakarlık şemsiyesi altında da yaşıyorlar. Kendi hayatları da öyle değil yani.

Arkadaşınızın ölümünün ardından tüm yazılanlar, çizilenler sizi nasıl etkiledi? Çok fantastik klişeler de okurlara aktarıldı.

Aslında bunlar peki fantastik klişeler diyelim pek fantastik bir tarafı da yok. Bunlar hep okura bu hapi yutturmak için yapılan şeyler bir yandan da. Yani meseleyi bir cinayet haberinden çıkartıp bir cinsel fantaziye çeviriyor. Okurun da aslına bakarsan bu kadar trajik bir olayın içinde o olayı bir tarafa koyup o fantaziyle fantazilenmesine yol açacak birşey bu. Bu hakikaten insanlık dışı birşey. Başka birşey daha var. Peki şimdi bu gazeteler bunları yazdı. İşte mesela kızın Mehmet'le tanışmadan önceki fotoğrafı da çıktı. Haberlerde doğru olmayan 3-5 unsur olduğu ortaya çıktı. Yahu, Haluk Şahin denen kişi, iletişim profesörü. Medya kritiği afrasından tavrasından geçilmiyor. Adam oturup bir yazı yazdı bunun üstüne, "Bu çağın cinayeti" diye. İşte bu çağın" demiş, "internet, zart zurt." Bu çağla ilgili 3-5 tane harcı alem şey söylüyor. Tamam mı? Ondan sonra da işte Mehmet-Paris ilişkisi... Bu cinayete ilgili birtakım bilgiler de veriyor. Çünkü o bilgilerle, bu çağla ilgili derin görüşlerini temellendiriyor. Tamam da bu temelin hepsi yanlış. Yahu ben bu adamın yazısını okuyunca oturdum bunu yazdım Haluk Şahin'e. Dedim ki Haluk bey, "Böyle böyle demişsiniz. Çağla ilgili şeyleriniz neyse, bir kısmına takıldım. Bir kısmına takılmadım doğru ama "Mehmet ve Paris'a'yla ilgili yazdığınız herşey yanlış" dedim ve 7 maddelik birşey çıkardım. Haluk Şahin'den cevap geldi. "İşte benim amacım Mehmet Gülbiz'in yakınlarını üzmemek değildi." Tamam; kötü niyetli olduğunu düşünmüyorum. "İşte 3-5 gazete filan topladım, bilgileri yazdım" diye söylüyor. Şimdi burada güler misin, ağlar mısın? 3-5 gazeteyi geç; bir tek Hürriyet'le Sabah'ın haberine baksaydı, bu 2 gazetenin haberi arasında ciddi çelişkiler olduğunu görürdün. Birkaç gazeteden bir de. Yahu hiç olmazsa çelişki olduğunu gör. Bir soru işareti uyasın kafanda. Yahu bir gazetecinin en temel aleti soru işaretidir. Bu soru işareti yoksa gazetecilik falan yapılamaz. Hadi o olay oldu ertesi gün Hakkı Devrim birşey yazdı. "Kozmopolit cinayet" diye. Orada zavallım söyleyecek hiçbir şeyi yok; sıfır. Hiçbirşey yok söyleyeceği adamın. "İşte Savaş Ay kovalamasa, Haluk Şahin de bir gün önce yazmasa, ben bunları kendi fantazim, hayalim olduğunu düşüncektim" falan diye. O da şüphelenmemiş, hiçbirşeye bakmamış. Hiçbir çaba yok. Araştırmacı gazeteci olmaya gerek yok. Gazeteci olmanın yeter olduğu bir durum. Bir takım iddialar var, kızın bir takım iddiaları var. İnternette insan bir kere girer, kızın adını yazar bakar. Mehmet Gülbiz 'fotoğraf sanatçısı'yım diye aşağılamaya çalışıyor Hakkı Devrim. İnsan bir girer bakar, "Mehmet Gülbiz" yazar. Bir tane de tuşa basar, bu kadar basit birşey yahu. Oradan bir sürü şey çıkar. Türkçesi de çıkar, Almancası da çıkar, Japoncası bile çıkar. Şimdi bunların hiçbirini yapma ondan sonra da kovalamada Savaş Ay'ın kendi fantazilerini kovalayıp yazdığı şeyler de bir gazetecilik kovalamacası olsun sen de bunu yaz. Hakikaten hiçbir fikir yok. Neymiş bir tek kozmopolit denmiş. Deli olmak isten değil hakikaten... Bu kadar trajik bir olayın üstüne, böyle bir üslupla konuşulabilir mi? Herşeyden geçtim, ölmüş bir insana saygı, haydi o da ölmüş artık. Duymamışlar. Ondan da geçtim; bu insan için ağlayan insanlar var yahu!

Ömer Bulut AMMAN

Kudüs ya da Jerusalem: Barışın komşusu

Amman- Bu klavyeye parmak Kudüs'te dokundu... İnsanlığın en mistik, en tutkulu, en ihtiras dolu ve belki de en kanlı rüyasında. Dün uğruna vazgeçilmeyecek hiçbir şey yoktu. Ve bugün yardım serden değil candan geçmeye hazır binlerce insan, yine dolaşıyor sokaklarında.

Davut'tan İsa'ya, Ömer'den Selahaddin'e, Arslan Yürekli Rışar'dan Yavuz'a, Şaron'dan Arafat'a..

Onlar nelerden vazgeçmişti kimbilir... Jerusalem yani Kudüs, Arapça; "Barışın komşusu" anlamına geliyor. Gerçekten belki de bu isim en çok Kudüs'e yakışıyor. Topraklarında savaşın bitmediği Jerusalem (Kudüs) barışa ancak komşu olabiliyor.

Kudüs, insanlık tarihinin derin izlerini taşıdı. Öyle ya da böyle, toprakları kanla sulandı. Hristiyan'lara göre İsa, çarmıha burada gerildi. İlk kan onundu. Yahudiler yitirdikleri geçmiş bura da aradı. O tanrının vaadiydi. Kudüs müslümanların ilk kiblesi. Peygamber'in Allah'ın huzuruna çıkmadan önceki son durağıydı... Olağanüstü etkileyici bir şehir; 3 dine göre kutsal deniliyor, ya da lanetli. Sokaklarda yanınızdan geçen insanlar, bu dünyaya ait değillermiş gibi geliyor. Şehirde sadece burada duyulacaklarınız bir koku var. Ve insanın damarlarına kadar işleyen bir mistizm.

Eski Kudüs 4 bölümden oluşuyor. Müslüman, Yahudi, Ermeni ve Hristiyan olarak. Adım başı kilise, camii, sinagog. Mescidi Aksa, Kubbetussahra, Ağlama Duvarı ve Sepulshere Katedrali en önemli yerler. Vücudu oluşturan 4 parça. Cuma, Cumartesi (Sabat) ve Pazar günlerini Kudüs'te geçirmem, 3 dinin vecibelerini ve atmosferini de görmemi sağladı. Özellikle Sabat günü Yeni Kudüs'te hayat durdu. Her yer bomboş, insanlar siyah elbiselerini giyip, ağlama duvarına koşuyor. İbadetleri çok ilginç. Kimi zaman ağlıyor, kimi zaman ilahi okuyup dans ediyorlar. Korkunç bir uğultu var. Gerçekten etkileyici.

Büyük bir çoğunluk yahudi Amerikalılar. İbranice bilmediklerinden midir bilmem; Amerikalı yahudiler aralarında İngilizce konuşuyorlar. Ağlama duvarının içinden resim almak yasak. Cuma akşamı güneş battığında başlayan Sabat, cumartesi gün batımıyla sona eriyor. Ve akşamleştikçe şehir elbise değiştiriyor. Eğlence yerleri, gezi parkı hıncahınc dolu, müzik, dans. Hatta Asiriler bile aynı. (Ortodoks Museviler olarak da biliniyor, siyah fötr şapka takar, favorilerini uzatırlar.) Akşam Yeni Kudüs'te bir platform kuruyorlar. Bütün aileler küçük çocuklarını buraya getiriyor. Yaklaşık yarım saat videodan izlenen bir vaazdan sonra da eğlence başlıyor. Daha önce hiç bu hallerini görmediğim Asirileri dans ederken gördüm, önce bugünün yahudiler için özel bir gün olduğunu sandım. Bunu öğrenmenin yolu da soruyu muhatabbına sormaktı. Platformda çılgınca dans eden bir Asiri'ye bütün cesaretimi toplayıp sordum. Zira burada onlara hiçbirşey soramazsınız, sizinle hiç ilgilenmedikleri gibi, sıkısından bir azar yemeniz işten bile değildir. Tanrının 6 günde dünyayı yarattığını ve 7. gün eğlendiğini, eğlenerek barışı sağladıklarını söyledi. "Keep the peace" veya huzur. Oysa barış ne kadar da uzaktı...

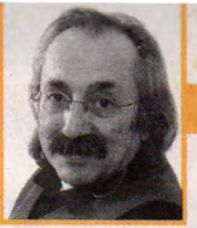
Cumartesi akşamı caddeler oldukça kalabalık. Gündüz dinlenen şehir, gecenin gürültüsünü karşılamamın eşliğinde.. Daha birkaç saat önce giydikleri muhafazakar, uzun elbiselerin yerini Sabat akşamı mini etekler alıyor kızlar için.. Erkeklerle kıpanın altında toplanmış saçlarını akşam açıp ortama akıyorlar.

Dini bütün çok uç marjinal tipler de var, Türkiye'de giydikleri elbiselerden, saç kesimlerinden "Satanist" muamelesi görececek gençler, burada gündüz kipaıyla ibadet edip akşam eğleniyorlar.

Yahudiler bir kültürü, bir inancı, bir hayatı yaşıyorlar Kudüs'te.. Ve gündüz ibadet edip akşam dans edebiliyorlar Ne için mi ?

Tabii ki barış için!

Dağlar Kızı Reyhan

(Bu yazı Erbil Tuşalp Abi'sinin Sevgili Oktay Taftalı'ya maruzatıdır. Doğrusun kardeşim bu ülkenin son yirmibeş yıllık tarihinde film ve oyun yapılacak yaşanmışlıkların onlarca öyküsü vardır. Örneğin aşağıdaki tanıklığı beyaz perdeye aktaracak bir sinemacı bulunmalıdır.)

Onun adı Reyhan'dı ama biz ona başı derde girmesin diye o günlerde Beyhan diyorduk.

Beyhan'ın öyküsü, bilenlerin içini türütüyordu.

Beyhan iki yıl önce aramıza katılan çocuklarımızdan biriydi. Pırıl pırıl saçları, mavi gözleriyle öpülesi, koklanası kırmızı yanakları ve hatta birkaç sözcüklü anadili bile vardı. Çiçekli pembe tulumunda elden ele dolaşan sevimli mi sevimli bir kızdı.

O eylül sabahı, büyük gürültüyle uyanığında kocaman ayakbaklılarıyla evin içinde dolaşan, hiç tanımadığı insanlara sevecen gözlerle bakıp, bir günaydın gülücüğü de onlara atmıştı. İçlerinden biri sesini yükselterek, **"Ne bu samimiyet?"** diye sorunca korkup babasının arkasına saklanmıştı.

Bir kaç mutlu gün daha yaşayabildi Beyhan, o gün sabahından sonra anne ve babasıyla. Bir sabah uyanığında artık ne annesi vardı ne de babası.

Darbenin zulmünde un ufak olmaksansa deyip, yurtdışına gitmeyi yeğlemişlerdi.

Beyhan günlerce anne ve babasını aradı. Oda oda dolaşıyordu evi. Tutamağına uzanabildiği kapıları açıyordu tek tek parmaklarının ucunda yükelele. Kapı arkalarına, dolap içlerine uzatıyordu başını. Kapının zili çalmaya görsün; sevinç çığlıkları atarak ok gibi fırlıyordu yerinden. **"Annem"** diye **"Babam"** diye bir solukta dikiliyordu kapının önüne. Gelenlerin hüznüne boğulup gidiyordu coşkusu. Herkese her şey soran gözlerle bakıyordu. Susarak soruyordu. Belli ki birşeyler anlatsınlar istiyordu. İnsanların suskunluklarına teslim olmuyor, anne diye, baba diye dil dökeerek kendi bir şeyler anlatıyordu onlara. O minik bir kuş gibi şakiyip inatla soruyordu. Karşısındaki herkes taş gibi katılaşıp inatla susuyordu.

Bir süre sonra Beyhan'ın da sesi soluğu kesildi. Hüznü kapladı güzel gözlerini. Herkes gibi o da konuşmamaya başladı. Yemiyor, içmiyordu artık. Ağzından tek sözcük çıkmadı uzun süre. Anne, baba demekten de vazgeçti. Değil kapının zili, çalan telefonlar bile yerinden kıpırdatmaz olmuştu Beyhan'ı. Kocaman buğulu gözlerinin arkasına kaçmaktı tek çözümü. Gözlerinin buğusuna saklandı. Ve Beyhan sustu.

Ressam Komet, yaşamında ilk kez gördüğü bu anlamlı çocuk gözleri taşıyacaktı tuvaline. Beyhan anne ve babasına kavuşursa, 12 Mart mağduru olan anneannenin olacaktı resim. Ayrılık yazgı olur da, anne babaya kavuşamazsa Beyhan, tuval onlara gönderilecekti. Serginin duvarlarına asıldı bir süre Beyhan'ın yüzü. Satılırsa diye telaşlandı anneanne, Komet, **"Meraklanmayın; böyle**

bir hüznü kimse satın almaz" dedi.

Resim eve gelince kendi hüznüne bakmayı oyun belledi Beyhan. Tablonun karşısında günlerce sustu ve her gün uzun uzun kendi yüzüne baktı. O da herkes gibi suskunluğun tutsağıydı artık. İki yaşında anne ve babasından kopararak susturulan bir yurttaşıydı ülkesinin.

Ve bir gün inanılmaz bir şey oldu.

Beyhan geleceğine ilk adımını atıyor, küçücük ayaklarıyla uçağın kapısına doğru tipşi tipşi yürümeye başlıyordu. Annesine babasına gidiyordu Esenboğa Havaalanı'nın kapısından çıkıp. Belki onca insanın yüreği o an onun için atıyordu ama, o küçük insan tek başınaydı pasaport polisinin önünde.

Damarlarındaki direnişin ateşini söndürmeyen Fransız bir diplomatın, döndüncü çocuğu olarak aile pasaportuna eklenip yurtdışına kaçırılıyordu Beyhan. Ülkesine tatile giden **Fransa'nın, Ankara'daki büyükelçiliğinde** görevli askeri ateşinin çocuğu oluvermişti.

Adının Lisette olduğunun ayırımında bile değildi. Beyhan dese biri, dönüp **"Ependim"** diye bir gülücük atardı belki. Beyhan'ın yurtdışına kaçırılma planının ayrıntıları üzerinde günlerce düşünüldü. Adını bile söyleyemeyen Beyhan'a bir ay içinde Fransızca öğretilcekti.

Günlerce **"Oui"** ve **"Non"** diye çırpındı insanlar.

Anneni seviyor musun? **Oui.** Bir bardak süt içsen.. **Non.**

Babanı özledin mi? **Oui.** Karnın acıkırmı? **Non.**

Beyhan'ın on sözcüklü anadiline iki yabancı sözcük ekleniverince sorun kalmıyacaktı sanki.

Karnı acıkınca, susayınca ya da çişi gelince susması gerektiği de öğretildi. Türkçe ağlamayacak, Türkçe gülmeyecekti Beyhan..

Kaçış hazırlıklarını gülücüklerle karşılıyordu.

Anneye gidiyordu Beyhan, anne demek yasaktı. Babaya gidiyordu, baba demek yasaktı.

Havaalanında, üç yeni kardeşinin arasında boy sırasına girirdi. Bir eliyle sım sıkı tutuyordu, kendisini anne ve babasına götürmek için Fransız askeri ataşesinin elini. Başı önündeydi. Gözlerindeki buğuyu gitmiş, yerine korku gelmişti. Boncuk boncuk terlemişti küçük yüzü. Anneannesine son bir kez baktı.

Yürüyüp gitti.

Uçağa girer girmez uyudu. Uyandığında ne su istedi, ne de çişi geldi. Söz dinliyor, uçakta da konuşmuyordu. Onunla konuşanlara gözlerinin içiyle gülüyordu yalnızca...

Herşeyi en ince ayrıntısına değin hesaplamıştı kaçışın ama **Orly'de 24 Nisan** tarihinin çıkaracağı sorunlar görmezlikten gelinmişti. O gün Türkiye'den gelen tüm yolcular, küçük büyük ayırmadan didik didik aranıp sorgulanmıştı.

İki yaşındaki Beyhan'ın listede olma-

dığı ortaya çıktı.

Ankara ceenneminden kurtulup Paris'e ulaşan Beyhan, **24 Nisan 1981** tarihinde saat tam 22.00'de gözaltına alındı.

Küçük bir çocuktu ama o da aile geleneginden yürüyordu. O da anneanne-si, babası ve annesinden sonra gözaltına alınma deneyinden geçiyordu. Fransız polisi çaresiz geri gönderecekti Beyhan'ı.

"Hiç değilse" dedi askeri ataşe, **"Bir kez kucaklarına alsınlar çocuklarını öpüp, koklasınlar..."**

Beyhan'ın sığınma istemi gece yarısı kabul edildi.

Orly'den Paris'e dek büyük hıçkırıklarla rahat rahat ağlıyordu Beyhan artık.

Erken büyümüşü. Anne ve baba kucağına ağlamanın tadı yıllar sonra o geceden anımsayacağı tek şey olarak kalacaktı. Nasıl da özlemişti annesini, babasını. Susmaktan nasıl da bıkmıştı. Durmaksızın anne, baba diyordu. Küçücük ellerini ıslak yüzlerinde gezdiriyor-du onları.

Darbeciler için sakıncalı, binlerce insan böyle acımasızca koparırdı çocuklarından. Binlerce çocuğun yüreğine böyle ekildi düşmanlık tohumları. Binlerce insan yıllar sonra hâlâ çocuklarının koku-suna hasret. Binlerce çocuk anne ya da babasının yüzünü unuttu çoktan.

Beyhan'ı önce anne babası, sonra Fransa bağrına bastı. Konuşsa, konuşsa bilse, **"Terörü önlemek, ekonomiyi düzeltmek ve demokrasiyi yeniden kurmak"** ne ilgisinin olduğunu soracaktı Beyhan.

Ama **"Annen"** ama **"Baban"** ülkele-rini düşman bellemişler diyeceklerdi. **"Hayır"** derdi konuşabilseydi Beyhan; **"Benim annem ve babam düşman değil- di ülkelerine. Ülkelerindeki yönetim düşman kesilmişti onlara."**

Bir süre sonra Beyhan'ın anne ve babası, **"Yurtdışında Türkiye aleyhine çalıştıktan"** savıyla yurttaşlıktan çıkarılacaktı.

Küçücük Beyhan'ın kocaman yurdu elinden alındı, o da yurtsuz kaldı.

Beyhan'ın anne ve babası yaşamları boyunca, **"Türkiye aleyhine"** hiç çalışmamışlardı ki. Türkiye'nin geleceği sev-dası biçimlendirmişti genç yaşamlarını. Beyhan onların, o anne ve babanın çocuğuydu. Bu gerçeği hiç kimse, hiçbir yönetim, hiçbir rejim değiştiremezdi...

Ülkelerinde özgürlük ve bağımsızlık uğraşı veriyordu Beyhan'ın anne ve babası. Ve onlar, kendilerini vatandaşlıktan çıkarılardan çok daha fazla yurtse-ver insanlardı.

Fransız vatandaşı olan Beyhan anne ve babasının Türkiye'yi siyasal İslam'ın karanlığına teslim eden **Evren Paşa'dan** da, **NATO'nun** en zengin generali **Tahsin Paşa'dan** da daha vatansever olduk-larını öğrenerek büyüyecekti.

Otizimde Alman boyutu

sayısı kaçırınlar, dergiyi LeMan Kùltür'lerden bulabilirler.

Değişimler karşısında şiddet gösterme eğilimi, bakınız Alman otizminde nasıl ortaya çıkar? Farklı memleketlerden, kültürlerden gelen yabancılar, Almanların alışageldiği düzenlerinde bir tehdit kavramı oluşturduğundan, Türklerin evleri kundaklanıp, Afrikalılar ölesiye dövülebilir sokaklarda. Almanlar olmadı, hayır böyle değil anlamı versin diye kafalarını altı ya da sekiz kere sağa sola oynatırlar, otistiklerin tekrar eden vücut hareketleri gibi.

Korku ve güvensizlik robotlaşmaya götürüyor demıştim. Bu adamlar Siemenslerde, BMW ve Mercedes fabrikalarındaki yabancı mesai arkadaşlarının geçilmemek için robotlar gibi çalışırlar. Tak tak tak tak tak! 'Tak tak'ları yazarken bile robotlaştım iyi mi. Yıllarca robotlar gibi çalışan, çalıştıran bu ülkede patlamayacak tekno müzik de nerede patlayacak Allah aşkına söyler misiniz? Dünyanın en büyük techno müzik organizasyonu Love Parade'e daha iyi evsahipliği yapabilecek başka bir yer biliyor musunuz? Alışılmış bir ritim kulaklarda, sabitlemiş hareketler gözler önünde. Din din din din din din, din din din din din din...

Dedim ya alışılmış düzen, saat... Hep aynı saatte yerler yemeklerini, daha doğrusu abend brotlarını. Biz kendimizi çok ekmek tüketiyor zannediyoruz ya bunlar sabah öğle akşam stulle yerler, ekmek arası birşeyler, akşam yemeği abend essen diye birşey yoktur, abend brot vardır ve hep aynı saatte yatarlar. Hatta evli çiftlerin haftanın belli akşamını cinselliğe ayırdıklarına dair söylentiler de yok değildir hani. Dedim ya adamlarda ciddi otizm belirtileri var.

Mutfakları da son derece kısıtlı olup, patates, lahana, domuz eti ve ürünlerinden oluşur, bakınız dengesi beslenmeye. Otistik çocuklarda çok sık görülen bir rahatsızlıktır, oburluk. Nerede zararlı yiyecek, içecek rafı bulunur, markette kaybettiğiniz çocuğunuzu o reyonlarda bulabilirsiniz. Pizza, cips, dünyayı zehirleyen cola, asitli, şekerli diğer içecekler, sosis, salam gibi bol konserve ve katkı maddeli gıda türleri, tatlılar, tatlılar... Hamur işleri, hamur işleri illa da hamur işleri. Dışarıdan sunulan öğretim ve eğitime açık olmayan, ben merkezci yapıları, sadece istedikleri konularda canları isterse öğrenmelerini de beraberinde getirir. Düzenli spor yapmadıkları, öğretmek istenen spor dalının hareketlerine kendilerini kapattıkları için, tükettikleri gıda maddelerinin vücutlarından atmaları zordur ve kilo fazlası otistiklerin sayısı çoktur. Ayrıca takım sporları kesinlikle otistikler için baş vurulacak son nokta olmalıdır. Paylaşım ruhundan yoksunlukları, birlikte bir işi kotarma duygusunu tanımadıkları, belli objelere sabitlenip kalmaları, bize göre aniden ama onlarca kesinlikle iç dünyalarında meydana gelen bir oluşumdan ötürü kabuklarına çekiliverirler. Paylaşımçı olmamaları, onları dışarıdan soğuk, bireysel ve mesafeli gösterebilir. Almanlar da öyledir.

Otistik çocukların sabitlendikleri objeler vardır, diğer çocuklar gibi oyuncak ayılla değil de, avuçlarında bir tren vagonu ile uyuyabilirler. Evde belirledikleri bir köşede, belli bir nesneye saatlerce vurabilirler, mesela topla top oynar gibi değil de, onu kucakladıktan sonra yere çöküp vurmak suretiyle zaman geçirebilirler. Bir kaç kez dışarı çıkarken sırt çantası takmaya alıştırlarmı, onsuz bir daha çıkmazlar. Objelere sevgi duyup duymadıkları hala araştırma aşamasında ama, onlara ciddi anlamda bağlı, bağlanmışlıkları vardır. Almanların da obje takıntısı arabalarıdır. Onsuz olmaz. Çok severler arabalarını, saatlerce bakımını büyük bir zevkle yaparlar.

Kurulu düzenlerinden vazgeçmemeleri, İngiliz, Fransız ve İspanyol kıtadaşları gibi sömürge düzenine geçişlerini önlemiş olduğundan, toplamda bir eksi daha almaktan kurtuldular.

Otistikler bencildir. Aslında bu farkında olmadıkları ben merkeziliklerinden kaynaklanır, bunu bilerek olumsuz anlamda kullanmazlar. Yapıları gereği, sahip oldukları düzenlerini aksaksız, araya yenilikler, değişiklikler almadan sürdürmek istediklerinden, her salı akşamüstü çocuğunuzu götürdüğünüz ormana, hasta olduğunuz için gidemiyorsanız, kıyamet alametleri başgösterir. Sız anlatmaya çalışsanız da nafile, alametler görünmeye başlamıştır, komşular evde zelzele oluyor zannedebilir, kesinlikle ormana gidilmelidir, gidilecektir, kaçarı yoktur, yoksa kıyamet kopar. Otistik birey düzeninden başkasını tanımadığı, tanımak istemediği için, diğerleri tarafından dediğim dedik ve bencil olarak algılanabilir tabii, bunu otizmi bilmeyen birine izah edemezsiniz. Çevreniz de garipsemeye başlar yavaş yavaş sizi, otistik çocuğunuz çatkapı misafirliklerinden haz etmediği için. Bakınız: Almanların ve Avusturyalıların no çatkapı hayatlarında, hani olur da bir arkadaşlarının evine ziyaret gerçekleştireceklerse, bunu günler, haftalar öncesinden belirlemeleri.

Almanlar da bencildir. Canları istemiyorsa hiçbir şeyi kabul etmezler, ricadan anlamazlar, başta kendileri ve kendi istekleri gelir. O anki durumlarına, günler öncesi yapılmış planlarına uygun değilse; götürdüğünüz tekfile hayatta katılım göstermezler. Spontanlığa son derece kapalı olduklarını da eklediğimizde, yine otistik bir tablo çıkıyor ortaya.

Otistikler direkttir, yalanla işleri olmaz, o kadar dobra dırlar ki, kaba olarak bile sıfatlandırılabilirler. Aynı Almanlar gibi. Çok kolay "hayır" deyiverirler. Önemli bir olay olan yalan ve dürüstlük de, konular arasında yerini alınca, yığıdi otistiğe benzet, hakkını yeme, bir Almanla iş yapmanızı öneririm, çalışan ve düzenli oldukları su götürmeyen Alman ortağınızca kazıkanmazsınız, dakiktirler, verdikleri sözü zamanında ve verdikleri şekilde tutarlar, ticaret hayatında Türkiye'de uğradığınız kayıpların hiç birini yatmazlar size.

Otizm zor, gerçekten çok zor bir durum, hem yaşayana hem yakınındakilere. Toplumun bu konuda daha çok bilinçlenmesi ve otistik bireyle karışlaştığında, sanki korku tüneline girmiş gibi, hallere gireceğine, durumu anlamaya çalışması; her taraf için daha sağlıklı olur. Onlar, bizim mahvettiğimiz dünyanın günah keçileri olarak bizlere birşeyler söylemek istiyorlar, gözlerimizi, kulaklarımızı, hislerimizi ve en önemlisi kalbimizi, yüreğimizi 4 mü desem, 44 mü, 444 kez açalım.

Almanlara gelince, 13 yıl yaşadığım, hala sık sık gidip geldiğim Almanya'da çok şey öğrendim, gerek Almanlardan gerekse diğer milletlerden ama, en çok Almanlardan, ne yapayım Almanya'da en çok Alman var. Tabii ki, öğlenleri döner, akşamları suşi yiyen Almanlar, çatkapı olmasa da, çok ama çok yakın arkadaşınsa, çokook nadir de olsa, evinin yakınından telefon açıp, "müsaitsen gelebilir miyim?" diye soranlar, faşistlik bir kenara, Uzakdoğu'ya, Güney Amerika'ya, Afrika'ya gidip farklı kültürleri tanımak isteyen, hayat felsefesi oradaki inançlara göre değiştiren, iç ortasına muhtemelen Türklerin etkisiyle kazık atan, donuk olmayan, sıcak kanlı (burda da bir Akdeniz etkisinden bahsedebiliriz) Almanlar da var. Hiçbir zaman hiç bir konuda yapamayacağımız gibi, Almanların hepsini de aynı kefeyle koymayız. Örneklerini verdiğim otizmin karakteristik özelliklerinden tümünü barındırmayan otistikler de var. Ben bu yazıyı genellemeleri kullanarak meydana getirdim ve tüme varım yapmadım. Otistçe kalın demiyorum, yazının otistik havası biraz üzerinize sinsin, belki onların dünyasını anlamaya başlarsınız.

Geçen sayıda otistikler, otizm, Bush ve Rice'daki otistik belirtilerden, bizlere otistik davranış özellikleriyle, çok önemli mesajlar veren otistikleri tam olarak anlayamamızdan bahsetmiştim. İş sadece anlayamamakla kalmıyor, bizim gibi olmadığı için garipsediğimiz bireyleri, beklentilerimize uygun olmayan durumları eleştirip, yargılayarak onları aşşağlamaya da çalışıyoruz.

Ben kendi çapımda otizmle benzeşlikler kurdüğüm bir takım olay ve durumlardan bahsetmek istiyorum. Alman milletini otistik bulurum bazı konularda mesela. Çünkü otistikler, hissiyatları çok kuvvetli olmasına rağmen ve belki de sadece bu yüzden robotlaşmışlardır. Hissiyat çok derinlerdeyse, insan duygularının zedelenmesinden rahatsız olmamak için savunma mekanizmasını normalden daha fazla geliştirir ve çevresine bir kabuk örerek, kendini içine çekebilir. Keza dış dünyaya güven duymazlar.

Almanlar, ikinci dünya savaşı döneminde, o güne kadar birlikte yaşadıkları eşleri dostları, komşuları, akrabaları hatta aileleriyle ayrılmı, ayrıltırma noktasına getirilmişlerdi. Kimisi bodrum katında saklıyordu yahudi amcasını, kimisi yahudi karısı ve yahudi kanı taşıyan çocuklarının toplama kamplarına götürülmesinden korkarak saklayacak yer arıyordu. Nazi yönetimi, halk içinden görevlendirdiği sivil spiyoncuları maşa bağlamış, iş kimse, kimin spiyoncu olduğunu bilmediğinden, sır küpü şeklini almıştı..Kare prizma olan, köşeli adamlardan şimdilerde, esnek, yumuşak tavırlar bekleyemeyiz, öyle değil mi? Korku, güvensizlik, dertleşememe bünyelerde depresmişti. Otistiklerin dış dünyaya güven duymamalarına benzer bir davranış gelişmeye başlamış, aynen otistiklerde olduğu gibi, içine kapanma ve izolasyona geçilmiştir. Almanya'da yabancıların aşşağlanması, hala devam eden başkasına güvenememenin getirdiği korkunun dışavurum şeklidir.

Otistikler yeniliklere kapalıdır diyemeyeceğim, yenilikler karşısında direkt sapıtırlar çünkü. Alışageldikleri düzenlerinin, alışıkları düzenekte -saat, yer, kişi, olay- hiç bir fark olmaksızın her daim devam etmesine şartlamışlardır kendilerini. Herhangi bir olgu değiştiğinde, raydan çıkarlar ve kendilerine ya da yakınlarına şiddet göstermeye, çılgınlara atmaya, kimisi başını, kimisi ellerini sallamaya başlayıp, içlerine daha çok kapanmak suretiyle, daha derin bir otizme batarlar. Otizmin derecelerinden bahsetmiştim, geçen

43 cinayet, yüzlerce yaralama... İdamların gölgesinde 48 yıllık bir

Bu adiler öldür öldür bitmiyor

Gürkan Hacır

gurkan@leman.com.tr

Neredeyse bir şehir efsanesine dönüşecekti. Tam on yıl önce çıkan ilk baskısı kısa zamanda tükenmiş, kulaktan kulağa anlatılan hikayesi ise çoktan kitabın önüne geçmişti. Gazeteci Dr. Turhan Temuçin'in, "Antep Canavarı" olarak da bilinen Abdullah Palaz'ın hikayesini kaleme aldığı "Azrail'in Öbür Adı" adlı kitabı, sanki bunca yıl merak uyandırmak için 2.baskısı yapılmadan beklenildi. Nihayet yayınevi de gelen isteklere direnememiş olacak ki, kitabın yeni baskısı geçen ay kitapçı raflarındaki yerini aldı. Ve nihayet biz de, kulaktan kulağa anlatılan bu efsanevi katilin hikayesine kitap sayfalarında kavuşabildik.

Gerçekten Abdullah Palaz'ın yaşam öyküsü başlı başına bir film senaryosu veya bir serüven romanı gibi. İnanması güç! İlk cinayetini on iki yaşında baltayla işleyen ve yaşamının neredeyse tamamını cezaevlerinde geçirmesine karşın içeri-dışarı ayırt etmeden tam 43 cinayet işleyen bir katilin hikayesinden daha ilgi çekici ne olabilir ki?

Muhakkak ki Abdullah Dayı normal bir insan değil. Kimilerine göre bir cani, kimilerine göreyse Azrail. Ama kimilerine göre de haksızlıklara tahammül edemeyen bir halk kahramanı. Çünkü sırf haksızlık yapıldı diye kendisini hiç ilgilendirmeyen konulara girip işlediği cinayetlerin sayısı onbeşten fazla. Bu adalet dağıtımından aldığı 2-3 idam da cabası. Kendi kendine uhrevi bir misyon biçerek, ben "Allahın Kılıcıyım" dese de o aslında Türkiye'nin en namlı katili. Ama seri katil değil. Çünkü Amerika'daki seri katiller gibi gerekçesiz adam öldürmüyor. Yani durduk yere otobüs durağını taramıyor. Hemen hepsine bir bulaşma gerekçesi var. Ya cezaevinde kumar oynatmıyor orada bir arıza çıkıyor ya bir arazi anlaşmazlığını çözmek isterken sözünü dinlemeyenlere küçük bir ceza kesiyor.

Aslında "Abdullah Dayı"nın dramı da burada başlıyor. Birisine kızdı mı veya bir haksızlık gördü mü "döveyim, küfredeyim" veya "yaralıyayım" demiyor. Ona göre böyle "adi"lere karşı tek çözüm var: Öldürmek. Bitmek tükenmek bilmeyen cinayetlerini okurken içiniz daralıyor ama hemen hepsine bulduğu kendince haklı gerekçelere de şaşırmadan edemiyorsunuz.

Bir de, ardında bunca "kan ve leş" olan birinin 69 yaşında eceliyle ölme durumu var ki, o da bir başka şaşkınlık konusu. Ama kitabı okuyunca Abdullah Dayı'nın can almada usta olduğu kadar kendini korumada da usta olduğunu anlıyorsunuz. Güvenmediği kişilerin yanında içki içmiyor, silahını elinin altına almadan yatmıyor, hangi cezaevine girerse girsin ilk iş içeri bir silah sokmayı beceriyor. Ama en dehşet verici yanı ise yemek ikram edildiğinde ikram eden yemeden yemeğe kaşık sürmüyor. Ve tüm bunları tam 48 yıl boyunca bir yaşam prensibi haline getirerek yaşıyor. Zaten bunlar olmadan bu kadar hüküm süremezdi herhalde.

İşte bu inanılması güç adamla yaptığı uzun söyleşilerden yola çıkarak kitabını hazırlayan Turhan Temuçin'e teybimizi uzattık. Dündar Kılıç'tan Yılmaz Güney'e yeraltının sert insanlarıyla beraber bir yaşam süren Dr.Temuçin'le önce "Alem"i sonra "Dayı"yı konuştuk.

Turhan Bey hem gazeteci hem de emekli bir hekimsiniz. "Ağır abi"lere olan merakınız nereden geliyor?

Ben ortaokul son sınıfa kadar Samsun'da okudum. Of'luyum ama Of'ta hiç yaşamadım. Samsun'un en belalı mahallesindeydim, Odunpazarı'nda. Oradan kalktık İstanbul'a geldik, lise bitinceye kadar Üsküdar'a. Oradan geldik, Ankara Hacettepe'ye. Bunlar en sert mahalleler. Doğal olarak hepsi benim arkadaşım oldu. Büyükləri ağabeyim, küçükləri kardeşim oldu. Doğal olarak onların arasına girdik. Ben bugün Ankara'nın bütün kabadayılarını tanırım. İstanbul'u da tanırım. Ayrıca gazetecilik ve doktorluk gibi topluma mal olmuş iki mesleğin sahibiyim. Sarı basın kartı sahibiyim. İkisi de halkla iç içe olan meslekler. Dolayısıyla ben onlara sahip çıktım, onlar bana sahip çıktı. Ben şimdi yaşayanlar içinde hepsinin abisiyimdir, hepsinden yaşlıyım. Ben 74 yaşındayım. Dündar benden 6 yaş küçüktü, onun da abisiydim.

Yılmaz Güney'le de arkadaşlığınız varmış?

Yılmaz harika bir insandı. İkna ederdi insanı. Sevmemenizin imkânı olmayan bir insandı. Onu hastaneye yatırdığımızda ben baş asistandım Numune'de. Midesinden rahatsızdı. Haber gönderdim. Bizim başhemşire yardımcısının kocası Karıncaezmez Necdet. Onun karısıyla haber gönderdim, "gelsin hastaneye" diye. Getirdik, yatırdık. Başhekim Münif İslamoğlu küplere bindi. Dedim, "Ben yatırdım ama sen çikarabilirsin. Verirsin imzayı çikarırısın, o zaman mesuliyet sana ait" dedim. Gazeteler yazdı. Yılmaz gazetelerden okumuş bunu. Dedi ki, "Ben çıkacağım." "Ya dur, daha yeni yatırdık" dedik. "Senin başın ağrıyacak abi" dedi. "Ya Yılmaz; gözünü seveyim, bana bir şey olmaz" dedim. "Hayır, ben çıkacağım" dedi ve ertesi gün çıktı hastaneden. Belki önceden teşhis etseydik kurtulurdu. Mide kanserinden öldü çünkü. Yusuf Koç'un, Kürt Ahmet'in adamlarına falan haber verdim. Ertesi sabah çıkacağı kesinleşti. Sabah bir minibüs geldi bunu almaya, sekiz on tane silahlı adam. Daha sonra kaçtı. Bütün kabadayılar severdi onu. Yılmaz'a tapardı Kürt Ahmet, Yusuf Koç, İskender Çolak.

Yılmaz iyi nişancıydı. Silahla akıl almaz gösteriler yapardı. Dedim ki ona burada mahkemeye çıkacağı zaman; "Ya niye vurdun bu adamı?(Yumurtalık Savcısı) Bunun kolunu, bacağına kırsan ol-

ezaevi yaşamı. “Azrailin Öbür Adı” Abdullah Palaz:

maz mıydı yani?” O zaman, “Olmaz abi” dedi. “Anama, karıma sövdü” dedi. “Ananı, avradını” demiş... O zaman, “Nereye gelirse, oraya” dedi. Tam alnından vurdu, biliyORSUnuz.

Doğan Yurdakul’un “Abi” kitabında diyorSUnuz ki, “Ben bunların en büyüğünü tanım. O da Dünder Kılıç’tır.” Alemde en büyük o mudur?

Evet! En büyüktü. Dünder en büyüktü. **Nereden gelir Dünder Kılıç’ın büyüklüğü?**

Dünder bir kere mert çocuktu. Korkusuzdu, delinin tekiydi. Yani 10 kişinin üzerine dalar. Kalleşlik kesinlikle yapmaz, satmaz insanı. Kabadayılardan büyük çoğunluğu satarlar insanı. Mesela Doğan (Yurdakul) bana dedi ki, “Abi bunun hakkında kötü konuşacak kimse yok mu? Bana onu söyle de ona gideyim” dedi.

Dünder Kılıç’ın ilginç de bir duruşu vardı. Özellikle ‘80 sonrası ülkücü mafya denilen oluşumun pek yakınında değildi. Daha sola dönük bir duruş.

Dünder uyuşturucu işine girmezdi, kadın işine girmezdi. Dünder kumar oynatırdı, bir de silah getirtirdi. Yurtdışından silah getirirdi, onları pazarlardı o kadar. Ayrıca öbür işleri yapanlar da Dünder’a pay verirdi. Para verilerdi... İlhan Selçuk’la yatmıştır o Selimiye’de... Rahmetli Cemal Madanoğlu mahkemeye gidiyor, o da tutuklu. Hâkimlere diyor ki, “Siz beni yargılayamazsınız, beni ancak halk yargılar.” Geliyor bunu Dünder’a anlatıyor. İki gün sonra da Dünder’ın mahkemesi var. Dünder çıkıyor diyor ki, “Siz beni yargılayamazsınız, beni halk yargılar...” Hakim, “Hass.ktır lan” diyor.

Ölümünden önce görüştünüz mü? Aranız açıldı herhalde?

Aramız açıldı. O Playboy’daki röportajı yaptığım zaman bir tatsızlık oldu. Ben aynı zamanda Dünder’ın da hayatını yazıyordum. Kimseyle röportaj yapmıyordu. Çünkü, “Söylemediğim lafları yazıyorlar” diyordu.

“Bir röportaj yapalım” dedim. O zamanlarda şartlı tahliye ile çıkmış. Ve bana anlattı bütün yaşadıklarını:

“Hâkimlere dedim ki, bu işleri benim başıma açanları bir gün elektrik direğinde sallandıracağım.” Hâkimlere böyle diyor. Yahu sen bizim editör git manşete çek, “Hâkimlere dedim ki, ‘sizi elektrik direğinde sallandıracağım!’ Beni aradı. “Bir dergi al” dedi. “Ne oldu ya” dedim. “Bir al” dedi. Bir baktım; Allah Allah. Açtım Dünder’a telefonunu... Ama içinde doğrusunu yazıyor. Dünder “Abi ben yandım” dedi. Aylık dergi birde, tekzip de edemiyorsun ertesi gün. Neyse İlhan abiye telefon ettik, şunu yaptık, bunu ettik; Sabah gazetesi yazdı, “Dünder böyle söylememiştir” diye. Ben daha sonra Dünder’a bizim beraber çekilmiş fotoğraflarımızı tab edip gönderdim. Bir de mektup yazdım, o konu kapandı, bu röportajı ne yapacağız diye. “Ne zaman geleyim?” falan diye sordum, hayatını yazacağız ya. Bana cevap vermedi Dünder. Ben ondan 6 yaş büyüğüm, abisiyim. Eh canı sağ olsun. Bak ben onun için hala kötü laf söylemiyorum. Peşinden Nuriye öldürüldü. Uğur Kılıç (Çakıcı) yani. Esas adı Nuriye’dir. Kucağımda bü-

yümüştür. Eşim, “Gidecek misin Nuriye’nin cenazesine?” dedi. “Vallahi düşünüyorum” dedim fakat Nuriye’yi apar topar kaldırdılar.

Kitabınızın kahramanı Abdullah Palaz bütün kabadayılardan üzerinde bir yerde değil mi?

Kitapta var işte, Dünder’ı hapisanede vuracakları zaman sandalyesini koyuyor revirin girişine. Kimse yanaşamıyor. Ama Dünder da onu hiç unutmamış. Mesela Edirne’de Abdullah Palaz’ın kafasına odunla vuruyorlar. Odunu vuran Dünder’ın adamı. Adamların hepsini aldırdı Dünder. Başka yere tayin ettirdi.

Abdullah Palaz’la ilk tanışmanız nasıl oldu?

Karacan Yayınları’nda çalışmaya başladım. Bir gün “selamun aleykum” dedi ve içeri dev gibi bir adam girdi. Onyediyıldan sonra yeni tahliye olmuştu. Kitapta var sonrası. Bıçağı aldı eline böyle, tak tak tak oynatıyor. **Bıçak hakimiyeti inanılır gibi değilmiş...**

Sihirbaz gibiydi ya. “Benimle bıçak düellosunda kimse başa çıkamaz” derdi. “Bıçağı tutacaksın elinde, o elinden öbürüne, ondan öbürüne atacaksın” diyordu. Zaten cinayetlerinin çoğu da bıçak ve baltayla. **İlginç bir tip Abdullah Dayı. Etkilendiniz mi ondan?**

Büyük acelesi vardı Abdullah Dayı’nın. “Ağam koy şu kaseti, başlayalım” derdi. “Ya dayı bir çay içelim önce” dedim. “Yok çalıştır şu aleti” derdi. “Tez akşam oldu, yapacak işlerimiz vardı” lafı onundur. Yapacak işler dediği de şuydu: İstanbul’da akrabaları vardı. “Ben onlar için adam öldürdüm, cinayet işledim, hapis yattım. Onlar yükünü alıp gitti. Şimdi bana yüklü bir para vermeleri lazım” derdi. Mehmet ve Abdullah Dayı’nın kızı, onun Ankara’dan dışarı gitmesini istemiyorlardı. Beni de çok severlerdi. Ben Abdullah Dayı’yı Ankara’da kalması için zorluyordum. O da, “Ağam önce Gaziantep’e gidelim, malımızın mülkümüzün bir dökümünü yapalım, sonra İstanbul’a gideyim, geleyim; sonra sen nasıl istersen Ankara’da otururuz” diyordu. Ama Antep’e gitti ve bir daha geri gelemedi.

İlk karşılaştığınızda ne hissettiniz? “Bir canıyla mi karşılaşıyorum” diye tedirgin oldunuz mu?

Yeğeni Mehmet’e bir ara bozulmuştu. Ba-

ABDULLAH DAYI’DAN ÖZLÜ SÖZLER

- Tehlikeli olan gecikmektir. (Neden silahının ağızında mermi taşıyorsun tehlikeli değil mi diyen Turhan Temuçin’e)
- Öldürmekle bitmez bu adiler!
- Ölüm akıbetidir savcı beyim. Nasılsa öleceğiz. Bunun günü zamanı vardır.
- Silah büyük güçtür. Haşa Allah gibidir.
- Ölümle korku ortaklaşa.
- Kumar cesur sanattır.
- Düşman sahibi adam hiçbir zaman uyuşturucu kullanmamalıdır. İçkiyi ise çok yakın dostlarının dışında kimse ile içmemelidir.

- Cezaevinin içinde silahlar patladığı zaman ortaklık duruluncaya kadar idare işe karışmaz. Silahlar susacak, ölen ölecek ondan sonra idare işe karışacak.
- Hapisanede işlediğin cinayetlerin yüzde doksanını sonu ölüm diye yaparsın.
- Balta en güçlü silahtır. Amanı yoktur bağışlaması yoktur.
- Dışarıya değil ki Allah belanı versin deyip, beladan kaçasın uzaklaşasın. İçeride tek yapacağın iş belanın üstüne üstüne gitmek. Yaşamak için bu şart.
- Tez akşam oldu. Daha yapacak çok iş var.

na telefon açtı ve nasıl küfrediyor Mehmet'e. "Ben bu hapisanede devamlı kalmayacağım. Buradan çıkar, ona sorarım" diyordu. Sonra araları düzeldi. Onun için ben de tedirgindim. Her an değişebilir diye. Mülakatlar sırasında bir yeri atlamışım teypten. 40 ya da 50 saniyelik. O ara o anlatmış bir şeyler. Ama ben açtığım zaman kasetin o boş yerini açmışım. O anlattığı şeyler yok.

"Dayı eee" dedim. "Orayı anlattım sana ağam" dedi. "Yahu neyi anlattın. Ben tabi hatırlayamıyorum, o kadar yoğun çalışıyorduk ki." "Anlattım ağam, bul!" dedi. Allah Allah, aldık başımıza belayı. Sonra tesadüfen buldum da, "oh be" dedim. Çünkü onun bütün amacı yaşadıklarını anlatmak. Onun çizdiği hapisane tablosunu kimse çizemez. Hapisanede olan bütün namussuzlukları, rezaletleri, ahlaksızlıkları anlatmıştır Abdullah Dayı.

Bir de kendisini Allah'ın bir lütfu gibi görüyor değil mi?

"Allah'ın Kılıcı" diyordu kendisine.

Kitabı göremedi Abdullah Dayı. Görseydi kitaba bu ismi vermenizi ister miydi?

İsterdi çünkü yaptıklarından pişmanlık duymuyordu. "Beni icbar ettiler" diyordu. Tahrik ettiler. "Ağam bu kötülerini öldür öldür bitmiyor" derdi.

Abdullah Dayı'nın bir orta yolu da yok. Yani kolunu, bacağına kırayım demiyor. Kızdığı zaman öldürüyor.

Öldürüyor. Sonra çok keskin nişancıdır ve diz kapağından vurur. "Diz kapağından vurdun mu iflah olmaz" derdi. Futbolcular da hani menisküs olur ya. Üstelik menisküs düşmekten olur. Bir de oraya kurşun girdiğini düşünsenize. Sonra ceza hukukuna da çok hâkimdi Abdullah Dayı. İtalyan ceza hukukunu okumuş. Sorgun Postası'nın sahibi Doğan Özmen bana, "Abi acaba kurgu mu bunlar" dedi. "Kurgu olur mu ya" dedim. Adam savcısını, gardiyanını, polis müdürünü söylüyor. Şahitleriyle, tanıklarıyla anlatıyor. **Çocuklarıyla görüşüyor musunuz?**

Zihni mi? Zihni Antep'te. O da babasının yolunda gidiyor. Bir sürü işler yapıyor. Kızı Emine, yani Mehmet'in karısı burada. Bayramda geldiler. Mehmet'in büyük oğlu olan Mehmet Uçar var, o da komiser. Onun da adı Mehmet Uçar. Ankara'da, Narkotik Şube'de komiser. Birkaç gün sonra başkomiser olacak. Babası Mehmet ise yakında emekli olacak.

Abdullah Dayı hep, "Ben çok paralıyım" diyor. İnsanın aklına gelmiyor değil, acaba o zamanlar "çökme" işleri falan yapıyor mu?

Babası buna devamlı para gönderiyordu. Zeytinyağı tenekesinin altına gizli bir bölme yapıp silah da gönderiyordu. "Fakat sonra silah göndermemeye başladılar" diyor. Çünkü baktılar ki, boyuna adam öldürüyor. Yani varlıklı bir ailesi var. Zaten Antep'e gitmesinin nedeni de, malına mülküne sahip çıkmak istemesi. Mesela Mehmet'in karısına

kalan büyük bir pamuk tarlası var.

Aslında ilginçte bir durum var. Siz bir hekimsiniz ve insan hayatı kurtarıyorsunuz. Abdullah Dayı ise tam tersi.

Evet! Abdullah Dayı normal bir insan değil bir kere. Normal insan bir kişiyi veya iki kişiyi öldürür. Öfke anında hepimiz yapabiliriz. Namusumuza veya ırzımıza dokunur. Paramızı alır tamam. Ama 43 kişi de öldürülmez be birader. Yan baktın diye adam öldür, şunu yaptın diye adam öldür...

Bir de kafaya takıyor değil mi?

Tabii. "Öldüreceğim" dediği zaman kesin öldürüyor.

Girdiği cezaevlerine hâkim olmak gibi bir telaşı var mı?

Cezaevine zaten hâkim oluyor. Ama cezaevi yönetimi bunu çekemiyor. İçerde kumar oynatmıyor Abdullah Dayı, uyuşturucu kullanmıyor. Cezaevinde bazılarının çıkarları bozuluyor. Kumar oynayanlardan falan para alıyor. Böyle olunca da cezaevi buna karşı koymaya başlıyor. Karşı konulunca bu da başlıyor gardiyan vurmaya, onu vurmaya, bunu vurmaya...

Aslında kitapta dramatik bir son var. Karısını öldürüyorlar ve buna cevap veremiyor değil mi?

Yeğenidir zaten karısını vuran. Abdullah Dayı'nın oğlunu öldürenin yeğeni olduğunu söylüyor karısı. Onun ifadesi üzerine içeri giriyor yeğeni. Hapisten solcularla beraber kaçıyor. Geliyor bir gece ve Abdullah Dayı'nın karısını öldürüyor. "Yenge ben senin yüzünden hapis yattım, hâlbuki Ali'yi ben öldürmemiştim" diyor. Basiyor kurşunu ve öldürüyor yengesini... Abdullah Dayı bir tek İstanbul'da öldürdüğü küçük çocuğa üzüldü. Bir kişi daha var üzüldüğü ama şimdi unuttum onu.

Silah sesine çıkan kapıcı mı?

Hayır. Ona üzülmü. Kapıcı için, "Senin neyine silah sesine çıkıyorsun kapıya? Ben şahit bırakır mıyım? Sesi duydun, çıkma dışarı!" diyor. Kapıcıyı da öldürüyor. Bir kişi

Rakamlarla Abdullah Palaz

- İlk cinayetini 12 yaşındayken işledi. Dayısını öldüren 2 kiralık katili baltayla parçaladı. Ama bu cinayet faili meçhul olarak kaldı.

- 2'si baltayla 8'i bıçak ve falçatayla kanlıları ise ateşli silahlarla olmak üzere toplam 43 cinayet işledi. Bunların yarıya yakını cezaevinde gerçekleşti.

- Yaralamalarını ise çıkartmak ise neredeyse imkansız. Kendi hatırladıklarını bile toplasanız 250'nin üzerinde yaralama çıkıyor.

- 3 kez büyük koğuş baskını düzenledi. En büyük koğuş baskını yaptı. Afyon cezaevinde girdiği koğuşta 59 yaralı 1 ölü çıktı, kendisi sıyrık bile almadı.

- 4 kez idam yedi. 740 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Türkiye'nin 38 ayrı cezaevinde 48 yıl net hapis yattı.

daha var şu an hatırlayamadım. Yani iki kişi var üzüldüğü, başka da kimseye üzülmüyor.

Karısı öldürüldükten sonra, "Ben bunun intikamını alacağım" diyor muydu?

Hiçbir şey demedi. Öylece kaldı. Oğlu Ali'yi öldürenleri öldürdükten sonra kimseyi öldürmedi.

Özellikle Amerika'da duyuruz. Seri katiller vardır. Gerekçesiz yere adam öldürürler. Abdullah Dayı da gerekçesiz mi öldürdü?

Hayır, hepsinin bir gerekçesi vardı. Mesela Ankara Cezaevi'nden kaçtığı zaman Abdullah Dayı dağlarda geziyor. Bakıyor ki, bir çoban küçük bir kıza tecavüz ediyor. Çobanın diz kapaklarına sıkıyor. Önce bekliyor. Adam tüfeğini çıkarıyor, omzuna koyuyor, tam nişan alacak, tak bir daha yapıstırıyor! Dayının pantolonunun altında pijama varmış. Adamı vurduktan sonra pantolonunu çıkarmaya başlayınca, kız yalvarıyor buna, "Amca ne olur" falan diyor. "Sus kız, dön arkana yezit" diyor. Çıkartıyor pijamayı kıza giydireyor, evine öyle gönderiyor. Kız kayboluyor pijamanın içinde.

Abdullah Dayı'nın bir ekibi var mı? Yoksa hep tek tabanca mı gezdi?

Hiçbir zaman yanına adam tutmadı. Ama herkes bunun adamı olma telaşındaydı. "Ben bir de adamla uğraşamam" derdi. "Yanındaki adamı satın alırlar, ben de ona itimat ederim falan olmaz derdi." Onun için ben işimi kendim yaparım" derdi.

Aslında olsa tam bir mafya lideri olurmuş...

Ooo, olsa yerinden oynatırdı Türkiye'yi. Ama hiç dışarı çıkmamış ki. Hep cezaevi.

Hangi "Baba" Abdullah Dayı'yı özellikle yanında istiyor?

Yanında değil de, işlerin başına geçsin diyor. Sağcı bir çocuk vardı, ismi Feridun Öncel. Defalarca geldi. Urfalıdır.

Görüştü mü Abdullah Dayı'yla?

Yok, istemedi Abdullah Dayı. Benim branşım değil arkadaş bu işler demişti.

Dayının branşı neymiş?

Adam öldürmek. Ben kulüpçülükten falan anlamam diyordu. **48 yıl cezaevinde yaşıyor ama dışarıda 48 gün yaşamadan ölüyor ve, "Tez akşam oldu, daha yapacak işler var" diyor.**

İnsanlar 80, 85'e kadar yaşıyor. Bu çok erken söyledi bu lafı. Öleceği malum oldu buna herhalde. Öyle düşünüyorum. Çünkü çok aceleliydi. "Çalıştır ağam hemen şu teybi" derdi. Çıktıktan sonra, bir hafta burada kaldı. Sonra 15 gün beraber çalıştık. Üç gün sonra da öldü. Yani tahliyesinden sonra 25 gün içinde öldü.

Kitaptan

Afyon Cezaevi'ne sürgün gelen Abdullah Dayı ve arkadaşları, kendilerine düşmanca yaklaştıklarını düşündükleri yerli mahkumların koğuşuna baskın yapmaya karar verirler. Ama fazla ceza almak için baskında öldürme yapmayacak, "Parmak işi" dedikleri, ise bıçağı parmak içine alıp açıkta kalan 2 santimle hasımını yaralamaktır. Eğer biraz fazla kaçarsa ölüm olabilir. Bundan sonrasını kitaptan dinleyelim.

O günkü vukuatımız, idamlık koca Mustafa'nın parmak işini biraz fazla kaçırmasıyla 59 yaralı, 1 ölüydü....İdamlık koca Mustafa seslendi.

-Artık beni asarlar değil mi? Herif öldü. Bundan sonra ipimi çabuk çekeler.

-Asamazlar.Bu bir meydan savaşıydı.Hem sana bir şey söyleyeyim mi ağam. Ben koğuşa daldığımda önce o adama ben dokunmuşum. Ne malum benim vurmamla ölmediği.

İdamlık Koca Mustafa bu sözüme güldü.

-Sen bilirsin yaptığın işi Abdullah, sen işini bilirsin. Santim işini bozmazsın sen. Bıçağı ben kaçırđım, bunu biliyorum. Sol böğründen daldığımda bıçak kalbine değdi.

-Ha sen ha ben ağam. Rabbilalemin bir kez ölüm emrini vermiş. Onu bozmaya bizim gücümüz yetmez.

Her cezaevinde yapılan vukuatlar kısa sürede sürgünü de beraberinde getiriyordu. Abdullah ve arkadaşları bu kez Bursa Cezaevi'ne getirilir. Cezaevi müdürü bu azılı mahkumlara sıkı bir gözdağı vermek için onları kanalizasyon çukuruna sokar. Tam sekiz saat ölümlerle yaşam arasında mücadele ederler. Abdullah uzun boylu olduğu için daha şanslıdır. Ama kısa boylu olan arkadaşları ağızlarının içine kadar pisliğe gömülürler. Sekiz saat sonunda dışarı çıkarıldıklarında çoğu bayılır. Bu insanlık dışı muameleden sonra koğuşa atılırlar.

Tam o sırada asker bozması kaputtan bir paltoyu omuzlarına atmış, saçları karmakarışık, gözleri çıkmak çıkmak, dev gibi bir adam demir parmaklıkların önüne geldi. Bizim halimize baktı. Hiç ses çıkarmadan koşarak gitti. Biraz sonra elinde bir testi ve bir bardak ile geri geldi.

O dev gibi adamın parmaklıklar arasından doldurup doldurup verdiği bardakla diğer fenalaşmış arkadaşları da temziledim. Sonra da bizler elimizi yüzümüzü yıkayıp birer bardak ta su içtik.

-Sağ ol abi dedim, o dev gibi adama.

O bir şey demeden cebinden yeşil renkli bir sigara paketi çıkarıp içinden üç tane kendine ayırdı, gerisini bize verdi. O sigara sanki bize cennet taamı gibi gelmişti. Sigaraları yer gibi içiyorduk.

-Geçmiş olsun ağalar dedi, o dev gibi adam. Geçmiş olsun. Gene görüşürüz.

Arkasını döndü gitti. Ben arkasından öyle bakıyordum. Tam o sırada bir mahkum geçiyordu. Arkasından bağırdım.

-Baksana arkadaş! Şu giden adam kim?

-O mu? Şairdir, yazardır tarihtir. Aynı zamanda da vatan hainidir. Nazım Hikmet!

Ben de avazım çıktığı kadar bağırdım.

-Ulan puşt! Hiçbirinizin kıcı sıkladı bize su vermeye. O verdi de onun için mi vatan haini oldu. Ben buradan çıkarım sana da bunun hesabını sorarım.

3.günün sonunda Abdullah'ı yanına çağıran cezaevi müdürü Abdullah'a bundan böyle uslu durmalarını buranın diğer cezaevlerine benzemediğini söyler. Ondan söz ister. Ancak o zaman onları öteki mahkumların arasına verebileceklerini söyler. Abdullah'ın tek şartı vardır. Nazım Hikmet'i de kendi koğuşlarına vermesi! Müdür önce dirense de sonra kabul eder. Ama giderayak Abdullah'ı da tehdit etmekten de geri durmaz.

-Yalnız şunu iyi bil Abdullah. Benim elimde o atıldığınız çukurun daha altında da çukurlar var.

Abdullah pervasız konuşur.

-Müdür beyim sen de şunu iyi bil. Benim önümde de arkamda bıraktığım cinayetlerden çok daha fazlası var. Ben senin çukurunu gördüm. Ama sen benim cinayetlerimi görmedin. Sadece duyduğun.

Amerika ayı lav yu!

Ceyhan A. Kansu, "Radyo" adlı öyküsünde, 1940'lı yıllarda, Anadolu'nun uçra köylerinden birinde görev yapan idealist bir öğretmenin yalnızlığını ve özlemlerini anlatır:

"Kitaplar, öğretmenin iç dünyası bakımından bir bilgi verebilirdi, çoğu Türkçe'ye çevrilmiş eserlerdi. Görki'den, Zola'dan eserler vardı. Öğretmen okumayı seviyordu. Çehov'un eserleri üst üste duruyordu... Kitaplar arasında bir büyük Fransızca lügatı ile Fransızca küçük hikaye kitapları göze çarpıyordu. Bu kitapların her sahifesinde el yazısı ile sahife kıyıcısına yazılmış Fransızca kelimeler vardı ve bu kelimelerin karşısında Türkçe anlamları yazılmıştı. Bir sahifenin kıyıcısında epaule: 'omuz' ve manguer: 'kusur etmek' kelimeleri okunuyordu. Öğretmen besbelli Fransızca öğreniyordu ve bu dille aşinalığı yeni başlamıştı. Radyo çalışıyordu. Şimdi Tuna türkülerinden çalışıyordu. Bu türkülerde E_in türkülerindeki kadar derin bir gurbet duygusu vardı. Gurbet duygusu..."

Öyküde anlatılan öğretmenin Fransızca öğrenme çabaları, 1932-1933 yılları arasında Amerikan Büyükelçisi olarak görev yapan, Charles H. Sherrill tarafından da, dönemin tüm okumuş yazmış Türkleri'nin namına takdirle ve biraz da kıskançlıkla karşılanacaktır:

"1932-1933 yılları arasında Türkiye'de Amerika Birleşik Devletleri Büyükelçisi olarak bulundum. Ama, hiçbir zaman kendimi bir büyükelçi olarak hissetmedim. Vatandaşmış gibiydim... Türkiye, kendine özgü özelliği olan bir yerdir ve burada çift dil konuşulmaktadır. Karşılaştığım her memur Fransızca biliyordu. Türkiye'de İngilizce de yavaş yavaş yayılmaktadır. Fakat, eğitim görmüş Türklerin hemen hepsi Fransızca konuşmaktadırlar..."

rında yanından ayırmadığı Fransızca lügat, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra yerini yavaş yavaş Amerikan almanaklarına terk edecektir. O hüznü gurbet türkülerini çalan lambalı radyoların yerini de, "Colombia" marka plaklar alacaktır. Amerikan kültür endüstrisinin, savaşın hemen ertesinde Avrupa ile eşzamanlı olarak Marshall Planı çerçevesinde Türkiye'ye ulaşan ilk ürünleri arasında, "Amerika'nın Sesi" radyosunun propaganda alanına dahil olunmak için radyolar, pikaplar ve orta sınıf Amerikalıların ellerinden düşürmediği Amerikan magazin dergileri vardır.

6 Nisan 1946'da İstanbul Limanı'na demirleyen Amerikan savaş gemisi, "Missuri" nin karşılanması ise hayli görkemli olur. Devlet töreniyle karşılanan Amerikan askerleri için, Hereke'de özel üretilen büyük bir halı, Tekel'in ürettiği ve üzerinde "Missuri" yazan ve Türk- Amerikan bayraklarıyla süslenmiş sigaralar, PTT'nin ürettiği Missouri pulları, Amerikan askerleri için üretilen Türk şekerlemeleri ve sinema- tiyatro salonlarında askerler için "özel" olarak ayrılan ücretsiz koltuklar, ufukta görünen Türk- Amerikan müttefikliğinin ilk işaretleridir. İnönü döneminde hararetle tartışmalara da neden olan dünya edebiyatının klasik eserlerinin çevirisini yayımlayan Milli Eğitim Bakanlığı, Amerikan yardımlarının ve Türk devlet adamlarının "icazetli" Amerika gezilerinden sonra, kendi çevirdiği klasikleri okuyan, bulunduran öğretmenler hakkında kovuşturmalar ve tutuklamalarla, Amerika'da başlayan "Cadı avı"nın bir benzerini yürürlüğe sokar.

II. paylaşım savaşının ardından şekillenen yeni düzene geçişin sancıları en çok Türk aydınları arasında kendini gösterir. İsmet İnönü, bu sancılı tartışmaların yarattığı kargaşaya bir son vermek için, "Yeni bir dünya kurulur, Türkiye orada yerini alır!" sözleriyle son noktayı koymuştur. Türkiye'nin hızla demokrasiye geçme zamanı gelmiştir. Çetin Yetkin, demokrasiye geçiş sürecinin yaşandığı günleri, Karşı Devrim 1945-1950 kitabında şöyle anlatır:

"Çocukluğumun ilk yılları savaş dönemine denk geldi. Babam subay, annem öğretmendi. Babamın üniforması, rengiyle, biçimiyle hemen hemen Alman subaylarının üniformalarının eşiydi. Savaşın bitiminde bu üniforma İngiliz subaylarınınkinden benzedi; daha sonra da Amerikalılarınkinden... Babam önceleri 'çizme' giyiyordu, sonra adına 'Çörçil' denen postal, daha sonra bu 'Çörçil'ler, 'Ruzvelt' oldu. Böylece çok partili

düzene geçmiş oluyorduk. Gülerden bir gün, Amerikalıların 'Missuri' savaş gemisi geldi İstanbul Limanı'na... Türkiye bayram yerine dönmüştü. Türk ulusu kıvanç içindeydi... Demokratikleşme sürecimiz iyice hızlanmıştı..."

27 Aralık 1949'da imzalanan "Türkiye Ve ABD Hükümetleri Arasında Eğitim Komisyonu Kurulması Hakkında Antlaşma" ile Türkiye'de yeni bir döneme kapı aralanıyordu:

"Antlaşmanın I. maddesine göre; Türkiye'de bir 'Birleşik Devletler Eğitim Komisyonu' kuruluyordu. Komisyonun giderleri Türkiye'nin ABD'ye olan borcundan karşılanacaktı. Komisyonun amacı, 'eğitim programının idaresini kolaylaştırmak' olacaktı. ABD vatandaşları yapılacak eğitim ve araştırma giderlerini de biz ödeyecektik. Aynı durum, Amerika'da eğitim görecektürk öğrenciler için de -yol giderlerini de kapsamak üzere- söz konusuydu. Öteki maddelere göre; bu Komisyon 4'ü Türk, 4'ü Amerikalı 8 üyeden oluşacaktı, başkanı ise ABD Büyükelçisiydi. Oyların eşitliği durumunda Büyükelçi'nin oyu ile karar alınacaktı. Amerikalı üyeleri, ABD Dışişleri Bakanı atayacaktı. Komisyon doğrudan doğruya ABD Dışişleri Bakanlığına bağlıydı ve onun denetiminde olacaktı... Bu antlaşmanın Meclis'in bir yasa ile onanması ge-

rektiğinden, bu yasanın gerekçesinde açıkça şöyle denilecekti:

"Amerika Hükümeti, harbtan sonra ordusu elinde kalan malzemenin satışını elinde tutarak (birden fazla) devletlerle anlaşmalar yapmış ve gerek bu devletleri mezkur satışların hasılatını dolar olarak ödemek kulfetinden kurtarmak, gerekse bu vesile ile Amerikan kültürünü yaymak gayesiyle, anlaşmalarla tahassül eden alacakların bu memleketlerde, kültürel gayelerle sarfını temin edecek kültür anlaşmalarını imzalamıştır."

Meclis'in onayı ile kurulan bu komisyonun, Türkiye'de Amerikan kültürü ve eğitiminin yaygınlaşmasına verdiği destek bir yana, ABD Dışişleri ve Büyükelçilik aracılığı ile siyasi yol haritasının da belirlenmesinde oynadığı rol de ileriki yıllarda çokça tartışılacaktır. Eğitimde etkisini hissettiren Amerikan rüzgarı, dönemin devrimci öğretmenleri arasında bile kafa karışıklığına yol açacaktır. 1961 Anayasası'nın sendikal örgütlenme yolunda getirdiği özgürlük ortamı, en fazla eğitim dünyasında karşılık bulur. 1965'te kurulan Türkiye Öğretmenler Sendikası (TÖS), ülkedeki eğitim problemlerini ve çözüm yollarını araştırıp tüzük çalışmalarına başladığında, Amerika ile yapılan eğitim anlaşmasının acı sonuçlarıyla yüzleşmek durumunda kalırken, sendika başkanına tıpkı Amerikan sendi-

Tuna - E_in türkülerini, gurbet, yalnızlık, hüznü ve idealizmin harmanlandığı erken Cumhuriyet dönemi öğretmenin, uzak Anadolu bozkırları

ka başkanlarında olduğu gibi son model bir otomobil alınarak yurt gezilerine bu otomobile çıkılması gerektiği çokça tartışılır. Ne de olsa, Amerikan sendikalarının başkanlarının çoğunun özel uçağı bile vardır.

1950'lerin ortalarına gelindiğinde, Amerika ile Türkiye arasındaki eğitim anlaşmasında da açıkça belirtildiği gibi, Amerikan hükümeti, savaş artışı olarak elinde bulunan hurda teknolojisini anlaşma yapılan ilgili ülkelere satacak ve bedelini eğitim, kültür gibi daha nitelikli görünen ve gelebilecek eleştirileri, Amerikan karşıtlığını en aza indirecek bir kamufle yöntemiyle tahsil edecekti. Bu anlaşma çerçevesinde ilk büyük tartışma, bir atom reaktörü karşılığında kurulması planlanan Amerikan Yüksek Okulu önerisiyle başladı. "Toplumsal Tarih Dergisi"nin 120. sayısında Zafer Toprak'ın aktardığına göre, bu tartışma aydınları ikiye böler:

"ABD, Türkiye'ye bir atom reaktörü vermesi öneriyordu ve karşılığında Robert Kolej'in üniversiteye dönüştürülmesini istiyordu. Demokrat Parti de buna sıcak bakıyordu. 28 Ağustos 1957 günü Bakanlar Kurulu kararı ve 19 Aralık 1957 günü Milli Eğitim Bakanlığı onayı ile Robert Kolej bünyesinde bir yüksek okul kuruluyordu. Robert Kolej Yüksekokulu, AID'nin, Rockefeller ve Ford vakıflarının mali desteğiyle kurulmuştu..."

Atom reaktörü karşılığında kurulması önerilen Amerikan üniversitesi, ileriki yıllarda Bogaziçi Üniversitesi adını alacak ve özellikle kürek takımıyla "Oxford" düşleri kuran Türk gençlerine "amorti" dağıtacaktır. 28 Ağustos 1957'de Bakanlar Kurulu Kararı ve Milli Eğitim Bakanlığı onayı ile Robert Kolej Yüksekokulu'nun kurulması hayata geçirilirken, aynı günlerde Türkiye, Amerikalı bir konuyu ağırlamaktadır. Bu konuk, dünya coğrafyasının Amerikanlaştırma işlevini, bir misyoner disipliniyle yerine getiren "National Geographic Magazine" dergisinden "Franc Shor" adında bir muhabirdir.

Siyasi çevrelerin ve hukukçuların uzun tartışmalarından sonra kurulan Amerikan Yüksekokulu, National Geographic dergisinin, Eylül 1957 tarihli sayısına haber olarak kapaktan girer. Franc Shor, boğaz manzaraları eşliğinde altın boynuzla taçlanmış bu büyüklükte kentin, Ortadoğu ile batıyı buluşturan bir kültür mozağı olduğunu, modern Türk kızları ve erkeklerinin "Amerikanvari" pozları eşliğinde dergisinin sayfalarına aktarır. Asya'nın esmerliğinden mahcup kızlarını sarı saçlı konuklarına, folklorik giysiler içinde kahve sunarken görüntülemek, aslında Amerikan anlayışının görmek istediği yeri işaret eder.. Yüz yıldır kullanılan dilin satır aralarında hep görmeye alıştığımız, doğubatı kompleksinin, merkezi, bölgesel güç olma histerisinin; biktırıcısına yeniden tezahürünü bir "dejavu" gibi yeniden yaşıyoruz. Tıpkı geçtiğimiz günlerde dört saatliğine Türkiye'yi ziyaret eden ve "Türkiye, İstanbul, 79 ülkenin teknoloji üssü olacak. Afrika kıtasını buradan yöneteceğiz" diyen Microsoft'un patronu Bill Gates'in sözlerinin kulaklarda oluşturduğu uğultunun anlamsız yanılsamaları gibi...

FBI gibi virüs /FBI virüsü geliyor sakının...

FBI dan geliyormuşcasına beklenmedik bir anda yayılan e-mail için FBI bir uyarı mesajı yayımlamış. E-mail sanki FBI'dan geliyormuş gibi, from kısmında fbi.gov adresi yazıyormuş. Gönderilen kişinin illegal sitelerine girdiğinin FBI tarafından saptandığını ve IFCC (Internet Fraud Complaint Center) Internet Dolandırıcılık Şikâyet Masası tarafından izlendiğini içeri yormuş. Mesajı alan eklentisini de açıyor ve sorulara cevap veriyormuş ve virüs de eklentisi ile bulaşıyormuş.

FBI açıklamasında, "Bu veya benzeri davetlerin alıcıları bil-meliler ki FBI asla bu anlamda talep edilmeyen bir bilgiyi halka göndermeye kalkışmaz" diye eklemiş. Federal Büro maili üreten bilgisayarı araştırıyormuş. Hatta Federal Büro güvenlik nedeniyle halk ile iletişimleri fbi.gov hesabını kapatmışlar. Sözde ilgilerinin olmadığı iki vaka gerçekleştirildiğinden de söz etmiş.

http://www.theregister.co.uk/2005/02/24-somber_worm_fbi_warning/

Haberî okudum ve güldüm, bana from da fbi.gov. yazan ve "Seni izliyoruz. Anarsist olmuştun, illegal sitelerde geziyormuşsun" içerikli bir mail gelse dikkate bile almam ama Amerikalı olmak da böyle birşey sanırım; piyeyi deve yapmak... Adamlar geçmiş yıllarda kedi kurutmak için mikrodalga fırın da kullandılar, çamaşır makinesinde kedi de yıkadılar. Hala da ellerinde el kitapları (manuel) olmaksızın pilli radyoyu dahi çalıştıramayan kognitif zekaya (idrak isteyen zeka) sahip olmayan millet. Komik ki; hiçbir Avrupalı veya üçüncü dünya ülkesi vatandaşı bu maili ciddiye dahi almaz. Demek ki, risk sadece Amerikalılar ve Amerika için. Bu arada FBI'nın kendisi virüs gibi zaten. PC'deki virüsünden antivirüs ile kurtuluruz da, hayatımızdaki varlığından kurtulmak için, Matrixvari bir yaşam biçiminin gelmesini mi bekleriz; bilemem.

Singapur paranoyanın eşiğinde Siber terörizm planına ek bütçe

Singapur; siber terörizm planlarına karşı öç almak için yapabileceği muhtemel atakları durdurma ve başarılı atakların kritik yüksek teknoloji sistemlerinde neden olacağı zararı karşılamak üzere bütçelerinden 23.3 dolar ödeneği savunmaya harcamayı planladıklarını duyurdu.

Başbakan Yardımcısı Dr. Tony Tan; terörist grupların sürekli olarak odak değiştirdiklerini ve yeni bir saldırı için mali kaynak, yeni üyeler kazanmak ve gelir sağlamak açısından internetin çok uygun bir ortam olduğunu beyan etti.

Tan, "Kişi kötü niyetli olursa, Infocomm teknolojilerinin kanallık yönü ile siberalemede son derece zarar verici olabilir. Buna siber terörizm denir" dedi. "Infocomm teknolojisini ülkemizin sinir sistemine benzetmek hiç de abartı olmaz" diye ekledi. Singapur, bilgi teknolojileri ve telekomünikasyon kavramlarının birbiriyle bütünleşmesi ile, başarılı bir e-devlet ve e-toplum geliştirmeyi amaçlayan Infocomm 21 master planının 2000 yılında başlatılmasını sağladı.

Şu an yürürlükte bulunan bu plan, Infocomm'u yeni değerler üretmekte ve yaşamı zenginleştirmek hususunda yeni fikirleri

gündeme getiren bir araç olarak görmekte. E-devlet ikinci eylem planı (2003-2006) da Infocomm'u müşterilerin ve internete bağlı vatandaşların memnuniyetini sağlayan bir plan olarak geliştirmek istemektedir.

3 yıldan beri, "Ak akçe kara gün içindir" diye bekletilen bütçe geçen hafta itibarı ile Siber Savunma kaynaklarını geliştirmek ve savunma personelinin eğitimlerini geliştirmek, Singapur' u online saldırıya karşı cevap verebilecek acil durum planlarını üretmek için harcanmış olacak.

Dr Tan'ın aralarında olduğu, -sıkı Washington taraftarı- Singapur bakanları sıklıkla terörizme dikkat çekiyorlar, özellikle de İslami terörizm tehdidine.

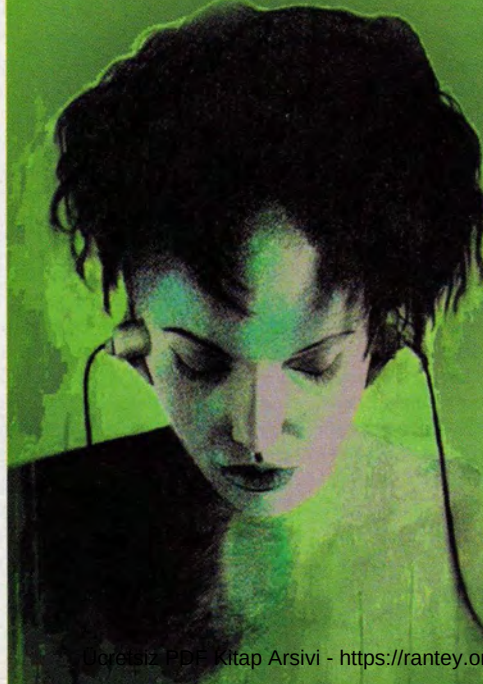
Singapur'da ABD'deki 11 Eylül saldırısının arkasındaki El Kaide örgütünün, Güneydoğu Asya kanadı olan "Jemaah Islamiyah" örgütü üyesi oldukları gerekçesi ile 30 kişi hala tutuklu bulunmakta. Dr. Tan, Jemaah Islamiyah örgütünün üyesi Imam Samudra'nın, radikal İslamcıları tetikleyen ve yönlendiren "hacking" isimli bir kitap dahi yazdığını ileri sürdü. Bilgisayar uzmanı olan 33 yaşındaki Samudra, 12 Ekim 2002'de, çoğu yabancı turist olmak üzere 202 kişinin öldüğü saldırılarla ilgili olarak, terör eylemi planlamak, organize etmek ve yapmakla suçlanmıştı. "Bush'a karşı savaşmaları için Hindistan, Irak ve Türkiye'ye gökten 5 bin asker gönderdim" diyen ve kendini "kutsal savaşçı" diye tanıtan Samudra, "Tanrı'nın izniyle Allah'ın savaşçıları kazanacak ve Bush yakında yok olacak" demiş ve idama mahkum edilmişti.

****Bkz: FBI'nın "En Çok Aranılan Teröristler" listesi <http://anka.usembassy.gov/Terrornet/08a.htm>**

Singapur Ulusal Infocomm Güvenlik Komitesi Başkanı Peter Ho da, "Bir yüksek teknoloji ağına vurgun yemesi, diğer ağlara da yayılabilir. Çünkü hepsi birbirlerine bağlılar" uyarısında bulundu. Ho, "Siber güvenlik, bir birlik içerisinde ve tüm dünya halkları ile organize edilmeli. O zaman bir dalga halinde yayılarak tüm dünya çapında etkin olabilir ve siber terörizmi durdurabilir" dedi.

Bu arada yeni dünya politikacılarının insanlığın yarattıkları teknolojiyi korkması bana çok sahte geliyor.

Elbette sistemler, bilgisayarlar hack edebilir, siber savaşlar, uzay zaman kavramı, Matrix ve beşinci boyutlar, sanal gerçeklik yapay zeka ve vs... Kim kimin kölesi? Makine mi insanın, yoksa insan mı makinenin filan diye, zenginlik teknolojiye züğürtün çenesi yapmaktansa üretimin içinde olmak gerek. Bu yeni dünya düzeninde, bilişim ve telekomünikasyon çoğu sermayenin iş-tahını kabartmakta, o nedenle cep telefonları, üstün teknolojiler, akıllı kartlar, akıllı evler, yapay zeka üzerinde çok çalışılmakta ancak hepsi de "Savunma Sanayi" adı altında, savaş sanayisi-ne hizmet etmek üzere uyarlanmakta ve dünyadaki kimi insan kitleleri bilinciyle olarak bu teknolojinin dışında tutulmakta ya da dışına itilmekte. Altıyapı gerektirmeyen bilim bu alanı, ilk defa, üçüncü, beşinci dünya ülkesi demeden, isteyen kafası çalışan her insan tarafından üretim, tüketim hatta savunma veya savaş aracı olarak kullanılabilir.

Hackerlar Japon Hükümetine saldırı. Japon Hükümet Sözcüsü, hackerların milliyeti hakkında henüz bilgi sahibi olmadıklarını, sitelerde politik bir mesaj olmadığını ve çok büyük hasara da uğramadıklarını açıkladı.

İngiliz Hükümeti Virtüs saldırılarına karşı vatandaşlarını bilgilendirmeye site kurdu. "Home Office Minister" Başkanı Hazel Blears, virüslere, siber terörizme ve saldırılara karşı, bilgilendirme, öneri geliştirme amacı ile bir site kurdu. <http://www.itsa-fe.gov.uk/>

İngiliz Hükümeti Virtüs saldırıları için uyarı ve korunma kurulmasına sitesi de kurdu. İnternet üzerinden ve özellikle de mail yolu ile gelen virtüs saldırılarına karşı, online olarak vatandaşlarına tavsiyeler veren yönlendiren bir site hazırlandı. www.itsa-fe.gov.uk

Özgür Yazılım ve patent yasasına hayır... Avrupa Birliği yazılım patentlerini yasallaştıran bir kanun çıkarmak üzere yasal çalışmalar sürdürmekte. Bu kanun, beraberinde tekelleşen ve yüksek ücretlerle lisanslanan yazılımlar hayatımıza girecek ve, "lisans sahibi olmak, o yazılıma sahip olmak mı?" konusunda hala tartışmalar sürerken, kullanıcıları koruyan yasalar çıkarılmak yerine sadece patent enstitüsünü ve şirketleri koruyan kanunların yasallaşması özgür yazılımcılar için oldukça tüzüdü. Oysa özgür yazılım ile hem güvenli yazılımlar üretilebilir, hem de bilişim personeli ihtiyacı artarak iş gücü yaratılabilir. Özgür yazılımlar www.NoSoftwarePatents.com adresli bir web sitesi açtılar. Buraya tıklayarak metni okuyabilir, üye olabilir, özgür yazılımlara destek olabilirsiniz

**Avrupalı
Başbakanımızın
son projesi:**

SEKA'dan bozma Hyde Park!

Çok değil birkaç ay öncesine kadar, doğma büyüme Kasımpaşalı Başbakanımızı, ikinci kez "Yılın Avrupalısı" yapan "European Voice" dergisinin, AB uğruna neredeyse dağ delecek bizim memleket ahalisiyle hafif kafa bulduğunu düşünmüştüm. Brüksel'de yayınlanan derginin okurları, Tayyip Erdoğan'ın dünyada mensup olduğu kutayı tescillerken, Türkiye Başbakanını tam 50 ünlü isim arasında büyük ödüle layık görmüştü. Üstelik geride kalan adaylar arasında İngiltere Başbakanı Tony Blair, Almanya, İngiltere ve Fransa Dışişleri Bakanları, AB Komisyonu'ndan eski tanınık Günter Verheugen hatta yeşil milletvekili Daniel Cohn-Bendit gibi oldukça sıkı isimler de vardı. Ne hikmetse son iki yıldır; coğrafi açıdan neredeyse 'çeyrek' Avrupalı olan bir milletin fertleri olarak, Başbakanımızın Alman Şansölyesi Gerhard Schröder'in elinden; hakiki Avrupalı ilan edilmesine şahitlik etmekteyiz. Ancak olayın üzerinden zaman geçtikçe, Avrupalıların ne demek istediği daha doğrusu ne yapmak istediği ortaya çıkıyor! Zira geçmiş id politikayı, iç politikada bile Erdoğan kendisine verilen ödülün hakkını verecek açıklamalarla, insanı ağlamak gülmek arasında bir yerde bırakıyor.

Mesela İzmit'in sembolü SEKA'nın (Türkiye Selüloz ve Kâğıt Fabrikaları A.Ş.) kapısına kilit vurulurken Erdoğan'ın alternatif fikrine bir bakalım: 800'e yakın SEKA çalışanının işsiz kalması şu anda mahkeme eliyle netleşmişken, Başbakan işçilerin ekmek teknesi fabrikanın arazisini Londra'daki Hyde Park gibi yapmaktan bahsediyor. Görünen o ki, işinden olacak SEKA çalışanlarını da Hyde Park'tan istifade etmeye çağırıyor. Erdoğan, SEKA'nın yerine sayfiye alanı kurma hayallerine dalarken, işçiler bir buçuk aydır, SEKA'nın kapatılmasını engelleyebilmek adına kendilerini fabrikalarına kilitlediler. Büyük basın gazete ve televizyonlarında yer alan ekonomi haberlerine baktığınızdaysa, zarar ziyanda SEKA'dan beteri yok. Yine yılın, belki de asrın Avrupalısı Başbakanımızın açıklamaları da SEKA'nın bütün kötülüklerin anası olduğu yönünde. Dilinden düşürmediği "garip gureba"nın paraları çar çur edilmesin diye, Erdoğan SEKA'yı kapatıyor. İşsiz kalacak yüzlerce işçiyi ve ailelerini ise "garip gureba"nın dışında tutuyor.

Oysa taksit taksit satılarak adeta ölüme terk edilmiş koca bir işletme olarak SEKA belki de Cumhuriyet tarihimizin ekonomideki başarısızlık abidesi olarak tarihe geçti. Zira en köklü kurumlardan biri olarak 1936 yılında 10 bin ton kapasiteyle kurulan İzmit Kâğıt Fabrikası, 1980'lere kadar ülkenin tek selüloz ve kâğıt

üreten tesisiydi. Bir süre sonra özel sektöre de kâğıt işini keşfetti ve tabiri caizse piyasa genişledi. Şimdilerde Türkiye'de otuz dolayında özel sektöre ait tesiste kâğıt ve karton imalatı yapılıyor. 1998 yılında özelleştirilmesine karar verildiği dönemde SEKA'nın 6 işletmesinde selüloz ve kâğıt üretiliyordu. Öte yandan SEKA sadece kâğıt değil aynı zamanda selüloz ve odun hamuru gibi, kâğıdın ham maddelerini üreten tek kuruluştu. SEKA'nın doğru dürüst işletildiği dönemde, ormanlarımızdan her yıl kesilen 18 milyon metreküp ağacın 1 milyon metreküpü işlenerek, 250 bin ton odun hamuru ve selüloz kâğıt sektöründe kullanılıyordu. Ayrıca ihtiyacın karşılanabilmesi için 300 bin ton selüloz da ithal ediliyordu. Öncelikle özelleştirilen Dalaman tesisi de artık selüloz üretmeyecekmiş. Dolayısıyla İzmit'te de faaliyet durduğuna göre, sektörde ihtiyaç duyulan selülozun tamamı yurt dışından satın alınacak. SEKA'yı ülke ekonomisinin sırtında bir kambur olarak gösteren siyasetçilerin ve gazetecilerin, yeni uygulamanın maliyeti hakkında bilgi sahibi olup olmadıkları açıkçası merak konusu.

Kişi başı kâğıt tüketiminin ülkemizde 35 kg olduğu göz önünde tutulduğunda, yılda toplam tüketim 2.5 milyon ton olarak rakamlara yansıyor. Bunun 1.5 milyon tonunu, ithal selüloz, hurda kâğıt, saman ve göl kamışından kendimiz ürettiyoruz. 1 milyon tonunu ve de ürettiğimiz kâğıdın selülozunu ithal ediyoruz.

SEKA hayattayken toplam üretim pastasının 1 milyon tonu özel sektöre, 500 bin tonuysa SEKA'ya aitti. Ancak aralarında şimdiki Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın da olduğu 'üstün yetenekli yöneticiler' tarafından SEKA, kardan zarara düşen bir kurum haline getirildi. SEKA'ya yatırım yapmaktan kaçınan ve konu işçi haklarına geldiğinde adeta cebinde akrep taşıyan, yönetici ahalisinden Unakıtan, İzmit İşletmesi'nin ekonomik ömrünü yitirdiğini belirterek, 'SEKA'nın en fazla zarar eden ve en çok kaynak tüketen' işletme olduğunu söylüyor.

Erdoğan'ın 'halkın sırtından' geçinmekle itham ettiği, SEKA işçilerinin akıbetiye belirsiz. Fabrikanın kapanma kararının geri alınması için kendilerini işyerlerine hapseden 734 işçiye, hükümetin bulduğu çözümse; polis copuyla ikna. İktidar partisi tarafından uzlaşmaya taraf olmamakla suçlanan direnişçi SEKA işçileri, şu ana kadar hiçbir yetkilinin kendileriyle görüşmek için fabrikaya gelmediğini söylüyor. Şu ana kadar SEKA fabrikalarında çalışan ve emeklilik hakkını kazanmış işçiler çoktan emekli edildiler; geriye kalanlar, kıdem ve

ihbar tazminatı gibi yasal haklarını aldıktan sonra yeniden iş bulmakta şüphesiz zorlanacak olan genç insanlar. Öte yandan yetkililerin yaklaşık 200 SEKA işçisi için ortaya attığı bir diğer öneriyse gerçekten gülünç. İz-

halkının stres atıp, elektrikliğini boşaltmasını istiyor. Ne kadar hazin, işçilerin alın teriyle ıslanan arazinin üzerinde keyif çatılacak bir mekan yaratacak Bay Erdoğan. Gerçekten de SEKA İzmit'in arazisi çok değerli. İz-

Selam Olsun Direnen SEKA İşçisine

mit'teki işçileri, daha önce bir kez kapatılan ve yine özelleştirileme kapsamında tutulan, 22 aydır üretim yapılmayan SEKA Taşucu/Silifke fabrikasına göndermek istiyor.

Aslında buranın tarihi, fabrikalarına sahip çıkan işçilerinin direnişiyle yazılmış. Zira 2 Ekim 1998'deki ünlü direnişte de, kapatma kararının ardından işçiler eşi benzeri zor görülür bir çabıyla, üretime kendi başlarına devam ederek, SEKA'yı yaşatmayı başarmışlardı. Bir kez daha SEKA işçileri "evimiz" dedikleri fabrikaları için kendilerini ortaya koyuyor. İşçi aileleri çocuklarını okula göndermiyor, eşlerini fabrikanın önünde bekleyen kadınlar polis müdahalesine karşı kendilerini siper ediyor. Çalışanlar, iş makinelerinin bulunduğu atölyede palet ve tahtalar üzerine serdikleri kâğıt kartonlarla battaniyelerde yatıp kalkıyor. İzmit halkının kalbi onlarla birlikte atıyor. "Fabrikamızdan ölümlük çıkar" diyen işçilere karşın Yılın Avrupalısı Başbakanımız, araziye İngiliz modeli park kurup,

mit'te denize paralel, kendi iskelesi olan, yaklaşık 800 dönümlük bir arazi bu. Üstelik daha önce, 2. derecede tarım arazisi olan fidanlılığı da özel sektöre devredilmiş. Bakalım istah kabartan bu arazinin geleceği nasıl şekillenecek? Halk stres mi atacak yoksa karın mı doyuracak?

Türkiye uzun yıllardır görmediği bir işçi direnişine tanıklık ederken; 734 çalışan sonu belirsiz bir şekilde neredeyse sokağa atılırken, Başbakan Erdoğan sosyetik dinlenme mekanları kurmayı istiyor. European Voice dergisinin ödülü şimdi anlamını buldu! Gerçekten de Avrupalı bir Başbakanımız var. Hatta ona bir ödül de biz verelim. SEKA işçileri adına kendisine yılın 'Fransız' ödülünü verelim: Çoluk çocuk aylardır fabrika bahçesinde geleceğini kurtarmak için direnirken, olaya 'Fransız' kalıp, fabrikayı İngiliz usulü eğlence yeri yapmayı tercih eden Başbakanımız gerçekten de yüzyılın Avrupalısı ödülünü hak ediyor.

Amerika'dan sonra Fransa gelir akıllara rap konusunda

C-it

Fransa sokaklarında bir Türk. C-it (Seyit) Tanıyalım mı seni?

Gerçek adım Seyit, C harfi Fransızca'da S diye okunur. Bu yüzden C-it isminin kısaltılmışı diyebiliriz. Ayrıca İngilizce okunuşu ve duyuluşu say-it oluyor. Bu da hoş birşey bir rapper için. Yaşım 22. Fransa'nın Chambéry şehrinde doğdum ve büyüdüm. Bu arada hatırlatayım, Chambéry Lyon'a yakın bir şehir ve kara listede olan bir kaç şehrin içinde bulunuyor. Kara liste derken her türlü pislikle dolu tehlikeli bir şehir. Rap'e 1995'te başladım. İlk sahnemi de 12 yaşında yaptım. Posse33 o seneler büyüklelerimiz biz de yanlarında yetiştik. Benim Verdikt adlı bir grubum vardı. 3 sene beraber ilerledik sonra herkez ayrıldı ve benden başka hiç biri devam etmedi, bu 3 sene boyunca Fransızca rap yaptım ve bıraktım. Kendimi Türkçe rap'e atum o gün bugün devam ediyorum. Aynı banliyö aynı şehir Chambéry (zup) Fransız sokaklarından bahseder misin neler var o sokaklarda? Dışarı çıktığın zaman nelerle karşılaşıyorsun hayata dair?

Dediğim gibi burası kara listede ve

akıl almaz şeylerle karşılaşıyorum, görüyorum, duyuyorum burada gençlerin yüzde 50'si haşhaş, crack, eroin, kokain'le uğraşiyor, satıyor, kullanıyor. Bunlar da büyük olaylara yol açıyor, ödemeyenleri linç edip dağ başında soyarak çıplak bırakmalar, gece saat 3'te silah sesleri, gettolardaki gruplar arasında kavga, ne istersen var. Kızların çoğu kötü yola düşmüş. Her köşe başında rap grupları, zenciler, Araplar açıkcası Fransa'da mı yaşıyorum yoksa karışık bir ülkede mi gerçekten bilemiyorum. Şimdi gördüklerimin hepsini anlatamam çünkü çok aşırı yani genellikle kötü şeylerle karşılaşıyorum. Bunu söylerken de üzülüyorum nereye kadar böyle devam edecek acaba diye kendi kendime soruyorum. Sizce?

Yer aldığın compilationlar veya albümler hangileri?

Birkaç albüme yer aldım. Fransızca rap yapan arkadaşlar davet ettiler sağınsunlar. Ama Türkçe rap albümlerinde hiç yokum. Ama compilation ve mix tape dersensiz sayısını tam bilmiyorum. Aklima gelen birkaç tanesi, "Rap Haber compilation", "Hiphop Türk-uzun yollar", yakında çıkacak olan

"Turkish Connection, Fransa'dan Doggs Jointz, Le verdict, Ayrıca Avrupa'da yayınlanan tek hip hop dergisi "Underground" için bir parça vermiştim. Paris'te çıkan bir compilation vardı "Sniper". "Psy 4 de la rime" gibi çok büyük gruplarla da aynı compilationda yer aldım. Marsilya, Grenoble, Toulouse, Strasbourg yani Fransa'nın dört bir yanında sesimi duyurdum. Allaha şükür o kadar çok iş yaptım ki. Bazen stüdyoya gidiyorum, menajerim böyle böyle bir compilation var diyor. Konuyu istiyorum hoşuma giderse şarkı yazıyorum. Kimin nesidir, nerede çıkıyor veya kim yapıyor kim düzenliyor diye hiç soru sormuyorum. Parçamı yaparım ve nereye gittiğini de takip etmem. Maksat reklam olsun ve Türkçe rap ilerlesin. Fransa'nın hemen hemen bütün şehirlerinde sayısız konserler verdim. Ve birçok ünlü Fransız rap grubuyla da aynı sahneyi paylaştım. Psy4 de la rime, Sniper, Rhoff, 113 Clan, Oxmo Puccino, Fabe, Koma, Mafia Underground, La Rumeur, Funky Family gibi...

Fransa'da genelde Cezayir ve Fas asıllı insanların rap yapmasına alışmış.

Evet Cezayir'li, Fas'lı ve zenciler çoğunlukta ama bunların hepsi birbirine destek olup bu seviyeye geldiler şimdi Fransız bebeleri de Faslılar veya zenciler gibi takılıyor ve konuşma tarzlarını taklit ediyorlar. Ama ben gıcık kaparım böyle şeylere. Hiç kimse kimseye özenmesin derim. Benim burada Türkçe rap yapmam çok iyi karşılanıyor, çok övgü alıyorum. Çünkü burada çok Fas'lı Cezayir'li rapçi çok ama hiç biri Arapça rap yapmıyor ki hepsi de Fransızca söylüyor. Bu yüzden bana saygıları çok fazla. Bazı Türk arkadaşlarım bir kelimeyi bir kelimenin yanına koyup da doğru dürüst bir Türkçe cümle kuramıyor, gerçekten çok yazık. Ben hayatımda hiç Türkçe ders görmedim. Demek ki beyler bu insanın içinde olan birşey. Demem o ki, çok rahatım bu konuda, hiç şikayetçi de değilim. Burada bu destek var olduğu sürece istediğiniz dilde rap yapabilirsiniz. Tanıdığım Çin'li ve İtalyan gruplar var onlar da çok iyiler. Ama tabii ki kimilerinin kulağına hoş gelmiyor dilleri. Türkçe rap'i de herkes seviyor diye bir şey yok elbette.

Türkiye'den bir mc ile çalışma planın var mı? Türkiye'de rap'i nasıl buluyorsun takip edebiliyor musun?

Türkiye'de bayağı mc ile çalışmaları oldu ve olacak da. Gerçi hiçbirleriyle fazla samimiyetimin yok ama idare ediyoruz işte. İsim vermek istemiyorum şimdi. Yaptığım featuring'lerde bir aksilik olur. Piyasaya çıkmaz ben de yalan söylemiş olurum. Birkaç mc ile de sürpriz mc diye adım geçiyor şimdi söylersem sürprizi de batırmış oluruz. Ama şu an Avrupa'daki Türk ve yabancı mc'lerle çalışmalarım var "Bomba, Belçika'dan Falcon, Deadman, mo, ak, Ilko, Bizz, Falzar, Ferdji ve de 2'nci albüm için sürpriz çalışmalar. Türki-

ye'deki rap'i nasıl buluyorum? Nasıl desem, basit değil de, biraz geri kalmış buluyorum. Bu da normal, ama beğendiğim mc'ler de var yani. Biraz da Amerikalılara özenmeler bitse, kafalardan silinse daha iyi olacak diye düşünüyorum. Herkesin flow'u birbirine göre flow style'i var. Onun dışındakiler birbirinin aynısı. Bu iş böyle yürümekten söylemesi. Fransa'da binlerce rapçi var hiç birinin flow'u öbürüne benzemez. Hergün yeni style'larla karşılaşılırız ve böylesi iyi. Türkiye'de dinleyici ne yapsın alıyor cd'yi aynı şeyler, aynı flow, aynı style. Eee? Bir daha cd alır mı o adam? Almaz mı? İşte bu.

Yeni çıkarttığın albümünden bahsedelim biraz. Nasıl buldular albümünü ve satışlar senin için önemli miydi?

Albümümü bandrollü olarak satışa sundum ve beklediğimden fazla destek aldım. "Tok Tok" ismini taşıyan albümde 16 Track bulunuyor. Çoğunda Türkçe müzik sample'ları kullandım. Bunu da bile bile yaptım. Oldukça hoş karşılandı ve beğenildi. Albüm'de Paris'in Türkçe rap grubu olan "Bomba"nın da bir feat'i bulunmaktadır, artı Fransız rap "RNB, RAGGA, RAÏ", tarzı okuyan sanatçıları da var (MO-AKIJAHMAN-MADJOU-ANOUAR). Albümüm için durmaksızın 1 yıl çalıştım, ama çoğu benim eski parçalarımdı. Yeniden düzenleyip söyledim iyi de oldu. Alt yapılarımı "Mo" ve "Kinishao" yaptı. Tabii onlara verdiğim sample'larla. Albüm Fransa'da çok ilgi çekti. Çok da seven oldu ama tabii ki bazıları da sevmemiş olabilir sonoritelerin yüzde 80'i oryantal yani arabesk. Oryantali sevmeyen bu albümü hiç almasın, çünkü memnun kalmaz.

Albüm fnac mağzalarında satılıyor. Lyon, Paris, Marsilya, Annecy, Grenoble ama her yere veremedik onun için (<http://www.posse33.com/achat/>) buradan alabilirsiniz internet satışları Fransa için geçerli ama Fransa'ya yakın olan ülkelerde de geçerlidir. Türkiye'de dağıtımçı bulamadığım için bu albüm dağıtlamadı ama gene de kolaylıkla bulunur çünkü her ay 100 tane gönderiyorum Türkçe rap sitelerini takip edenler bulabilir ama bir kaç yerde de satılıyor, İzmir'de "Black Cats" müzik marketinde, Antalya'da "Penguin" internet cafe ve "Tatbikat" grubunda, İstanbul'da Tunç Dindaş arkadaşımızda (Türkçe rap camiasında Tunç'u yani "Dj Turbo" yu tanımayan yok) bir kaç yere daha vereceğim ama en kısa zamanda da bildiririm sitelerde. Yakında açılacak benim fan sitemde de bulunur www.turkikills.org veya turkikills.com olarak.

Son söz senin

Ok. big up posse 33 big up bütün Türkçe rap için çaba sarfedenlere gruplara dj, graffer, tagger, brekcilere Türkçe rap camiasına big up yeni harman c-it style a.k.a turkikills Türkçe rap'e big destek..

Maskesini gözler önüne saklayan palyaço katil:

John Wayne Gacy, Jr.

Serdar Paktin
lifeproof@whoever.com

Cinsel özgürlüğün ordulara bile girmeye başladığı 21. yüzyıl dünyasındayız. Yıllardan yepyeni 2005: İngiliz ordusundaki askerlerin elleri bağlı 'savaş esirleri'ne yaptıkları işkenceler, haber bültenlerinde tüm küre tarafından izlendi. Bu askerlerin eşcinsel olabileme hakkı bile var ama yine de bir şiddet dürtüsü, yine de birilerini incitme duygusu... 'Şiddet ve eşcinsellik' mi acaba konumuz? John Wayne, Jr. ise Amerikan rüyasına ulaşmaktan 'dönmüş'; gündüzleri giyindiği başarılı, dürüst, iyi kalpli, hayırsever iş adamı kişiliğini gece soyunup eşcinsel tecavüzcü seri katil, kişiliğiyle kent delikanlılarının rektumlarını ve canlarını aynı anda alan 'palyaço katil'i herkesin gözünün önüne saklamayı başarmıştır. Tipik Amerikan!

John Wayne, Jr. bir Amerikalı. Chicago'da İrlanda asıllı Katolik, orta sınıf bir banliyö ailesine 1942'de doğdu. Ablasının ve kız kardeşinin ortasına sıkışmış bir erkek çocuğudur. Babası bir çok acıklı hikayenin başlangıcında olduğu gibi alkoliktir. Karısına ve çocuklarına sözlü ve fiziksel olarak kötü davranmak gibi bir huyu vardır. Pek çok antisosyal'in de çocukluğunda yaptığı gibi Katolik okullarında okudular abla kardeşli. Okul yıllarında bir çok Amerikan genci gibi o da yarı zamanlı işler yaptı: gazete dağıtıcılığı, manavda kasiyerlik ve tezgahçılık; ayrıca izcilik gibi gönüllü görevler de alıyordu. Enerji dolu kırıp kırıp bir çocuk olmasına rağmen 'popüler' çocuk değildi okulda ama öğretmenlerinin hepsi severmiş keratayı. Babası ile ilişkileri ve bazı elim kazalar sonucu bu normallik fişkıran hayat, derinlere salmaya başlayacaktı nifak tohumlarını.

11 yaşında salıncakla oynarken, her nasılsa, kafasını salıncağa çarpmış John Wayne. Beyninde kan pıhtılaşmış, 16 yaşında bu fark edildiğinde 'nin beyni çok defalar 'restart' yapmıştı. , bu beş yıl zarfında defalarca kez nedensiz bayılmalar, ekran karamaları yaşadı. İlaçlarla, pıhtılaşan kan eritildi sonra bayılmalar düzeldi. 17 yaşında belirsiz bir kalp rahatsız-

lığı teşhisi kondu. Yaşamı süresince çeşitli defalar bu nedenle hastaneye yatırılmış da hiç bir seferinde hissettiği ağrının nedeni bulunamadı. Ve baba John Wayne, bütün aileye şiddet uyguluyordu; elle, olmazsa kemerle, hiç olmazsa sözle.. John Wayne, Jr. annesi ve kız kardeşleri ile çok yakındı, birbirlerine destek oluyorlardı. Yine de küçük John Wayne babasını seviyordu, onun sevgisini ve takdirini kazanabilmek için çok çalışıyordu. Gel gör ki, bunu babası ölene kadar başaramadı ve bunun acısı, bütün hayatı boyunca içinde yaşadı.

Lise son sınıfı dört ayrı okulda da bitiremeyince, bir iş bulma sevdasıyla Las Vegas'a gitti ama diplomasız

bulabildiği tek iş bir cenazecilik işiydi. Umdüğünü bulamayan çalışkan John Wayne'nin, soluğu tekrar Chicago'da alabilmek için bilet parasını biriktirmesi üç ay aldı. Döndüğünde işletme okuluna yazıldı. Zaten güçlü olan ikna kabiliyetini paraya dökme konusunda geliştirdi. Nunn-Bush ayakkabı şirketinde kısa zamanda müdür yardımcılığına kadar yükseldi. Kısa bir zaman sonra Springfield'daki bir tekstil şirketini yönetmekle görevlendirildi. Sonra yine sağlığı kötüleşti. Birden çok fazla kilo aldı, kalbi ile ilgili sorunlar baş gösterdi. Hastaneden çıktıktan bir süre sonra omurgası ile ilgili bir rahatsızlıktan yine hastane yataklarına döndü.

Springfield'daki günlerinde pek çok gönüllü kuruluştaki aktif görev aldı. Chi Ro Club, Catholic Inter-Club Council, Illinois ve Chicago Sivil Savunma birimlerinde aktif görevler, The Holy Name Society ve ayrıca Jaycees'de başkan yardımcılığı yaptı. Bu görevde 'Yılın Adamı' seçildi. Bunca göreve gönüllü olmasının ve yorulmamacasına çalışmasının sonunda nörolojik çöküntü nedeniyle hastaneye yatmak zorunda kaldı.

1964 Eylül'ünde, çalıştığı şirketteki astlarından biri, Marlynn Myers ile evlendi. Marlynn'in babasının Waterloo, Iowa'da bir Kentucky Fried Chicken restoranlar zinciri vardı, John'a burada iş teklif etti. Hayatının ilk yarısının ikinci güzel bölümü böylelikle çiçek açmaya başladı. Kayınbabasının yanında çalışmaya başladıktan sonra işi öğrenebilmek için günde 12 saat iş başındaydı. Çalışmadığı zamanlarda da Iowa Jaycees'de bulunuyordu. Buradan kendisini anımsayanlar verdikleri ifadelerde, hep fark edilmek ve takdir edilmek istediğini ve bu uğurda yılmadan çalıştığını vurgulamışlardır. İçlerinden biri: "Kulüp onun hayatıydı!" diyerek bitirmişti sözlerini. Bu arada bir oğulları ve bir kızları oldu. Güzel bir evi, mutlu bir ailesi, iyi bir işi ve başarılı bir sosyal hayatı vardı. Lokantalar zincirinin varisi, Jaycees'in muhtemel yeni başkanıydı. Amerikan rüyası dedikleri bu değil miydi? Çiçekli bölümün sonu.

hakkında dedikodular ortaya çıkmaya başladı. Etrafında hep genç erkekler vardı, Jaycees'de cinsel tercihi hakkında şakalar dolanıyordu. Yakın çevresi ve onu tanıyanlar bu söylentilere inanmıyorlardı, ne de olsa meyve veren ağaç taşlanırdı. 1968 yılının bahar aylarında, dünyada ve Amerika'da bir çok şey olurken Black Hawk County mahkemesinde 'nin kulamparalık* davası görülmekteydi. Davacı, 18 yaşındaki Mark Miller'in iddiası: John Wayne'nin kendisini kandırarak kelepçelediği ve ardından hunharca tecavüz ettiğiydi. 'nin ifadeleri ise pek tutarlı değildi. Birinde Miller'in fazladan para kazanmak için kendisiyle gönüllü olarak

cinsel ilişkiye girdiği; bir diğeri ise **Jaycees** başkanı olamaması için birilerinin kendisini karalamaya çalıştığı, komplolar kurduğunu. Miller, dört ay sonra 'den yine sıkıyetçi oldu. Bu seferki iddia: 'nin kendisini dövmesi için birini tuttuğunu. **Dwight Andersson**, 'den aldığı 310 dolar ile gözlerini karartıp Miller'i arabasıyla gasp etti. Aşağılık bir araziye götürdü, gözlerine bir şey sıktı, beyzbol sopasıyla girişti. Miller, kendini korumaya çabaladı, bir şekilde **Andersson'un burnunu bile kıldı**. Sonra kaçtı ve polise haber verdi. **Dwight Andersson'un** yakalanması uzun sürmedi. İlk ifadesinde hemen 'nin adını verdi. Yargıç 'nin akli dengesinin yerinde olup olmadığının kontrol edilmesini istedi. Verilen raporda, her ne kadar antisosyal bir kişi olsa da akli dengesinin yerinde olduğu ve herhangi bir tedavinin gerekmediği belirtiliyordu. Ayrıca antisosyal olması nedeniyle bir tedavinin faydalı olmayacağını düşündüklerini de eklemişlerdi. Rapor üzerine mahkeme devam etti ve karara varıldı: **John Wayne, Jr. kulamparalık suçundan Iowa Erkekler için Eyalet İslah Evi'nde 10 yıla mahkum oldu**. Evlilik koşullarını yerine getirmediği için karısı onu boşadı.

'hapse de örnek suçluydu. Kurallara uydu, uslu durdu. 18 ay sonra iyi halden şartlı tahliye oldu. **18 Haziran 1970'te** ayakları tekrar özgür topraklara değdiğinde anasının ve bacılarının yanına dönmekten başka bir şey kalmamıştı. Babasının o hapisteyken ölmesi, onu son kez görememiş olması yüzünden uzun süre depresyon yaşadı. Annesinin yanına taşındı. Chicago'da bir restoranda aşçılık yapmaya başladı. Dört ay sonra tekrar iyi hissetmeye başladı. Şehir dışında, birbirine bitişik iki ev aldı. Birinde kız kardeşleri ve annesi diğerkende kendisi oturuyordu. Çevresiyle yine iyi ilişkiler kurmaya başladı. Evinde kimi zaman 300 kişiye kadar katılımcısı olan partiler veriyordu. Bütün mahalle **John Wayne**'yi çok seviyordu. Sonra yine bir çocuk 'yi kendisini cinsel ilişkiye girmeye zorladığı için şikayet etti. Davacı mahkemeye gelmediği için dava düştü. **1 Haziran 1972'de** iki kızı olan, yeni boşanmış **Carole Hoff** ile evlendi. 'nin iyi niyetli, hoş görülü ve ikna edici birisi olmasından çok etkilenmişti, hapisane geçmişinden haberdardı ama ne de olsa herkes hata yapardı.

'nin barbekü partilerinden birinde **Lillie Grexa**, komşulardan en samimi olanı, evin döşemelerinin altında bir fare öldüğünden emindi. 'nemin döşemeler üzerinde yaptığı etki hakkında etkileyici bir sunum verdi ona. Gerçeği yine de en iyi bilen **John Wayne**'di tabi.

1974'te iş dünyasına dönemeye karar verdi. Boyama, dekorasyon üzerine bir şirket kurdu: **PDM Contractors, Incorporated**. Neden hep genç erkekleri çalıştırdığını soran arkadaşlarına, maliyeti düşük tutmak için olduğunu söylüyordu. Biz öyle olmadığını biliyoruz. Eşcinsel dürtülerini karısı da fark etmeye başlamıştı. Artık karısıyla sevişmiyordu; yatağın altından çıplak erkek resimleri olan dergiler çıkıyordu. Davranışları garipleşmişti, bir an sakin aniden eşyaları etrafa saçmaya başlayabiliyordu. Uykusuzluktan geceleri bahçede ya da garajda tamiratla uğraşıyordu. **2 Mart 1976'da** boşandı. Bunlara rağmen iş dünyasındaki başarısı için uğraşmaya devam etti. Politikaya girmeye karar verdi. İnanılmaz ikna kabiliyetini kullanmak istiyordu. **Demokratik Parti** temsilciliğini temizlemeye şirketi gönüllü oldu. Hastanelerde çocukları eğlendirmek için gönüllü olarak, **Palyaço Pogo** ismiyle gösteriler yapıyordu. **Robert F. Matwick'in, Norwood Park Demokratik Komite başkanı**, onu fark etmesiyle yakın zaman içinde yüksek mevkîye erişti.

Bu arada 'nin çalışanlarından biri 16 yaşındaki **Tony Antonucci'nin** anlatığına göre, Demokratik Parti binasını temizlerken kendisine sarkıntılık etmiş ama çocuk kendisini sandalye ile savununca bırakmış. Bir ay sessiz kalan ' yine çocuğa yılışıp bir şekilde kelepçeledikten sonra tam **rektumlarının efendiliği** oynayacakken, çocuk kelepçesinin gevşek-

liğinden yararlanarak kaçtı. bir daha böyle bir şey yapmayacağına çocuğa söz verdi. 17 yaşındaki **Johnny Butkovich**, araba meraklısı bir Amerikan genciydi. Arabasına bakabilmek için iş lazımdı. En iyi iş 'de vardı. çalışanlarına tatmin edici ücretler ödesi de bazen haftalıklarında kesinti yapıyordu. Bu kesintiden rahatsız olan Butkovich, arkadaşlarıyla **John Wayne**'nin kapısına dayandı. Karşılıklı bağışmalardan sonra bir şey elde edemeyen gençler depasmandan yenik ayrıldılar. Butkovich arkadaşlarını evlerine bıraktı ve gaibe doğru yola çıktı. **Michael Bonnin**, 17 yaşında, 'nin işçilerinden biri. Bir gün üvey babasının kardeşiyle tanışmaya gitmek için gara gitti. Ne geri döndü, ne de trene bindi. **Billy Carroll, Jr.** diğerlerinden farklı. Bu çocuk dokuzunda hırsız, 12 sinde uyuşturucu kullanıcısı 16 sında kulamparalarla oğlanları buluşturan bir pazarlamacı. **13 Haziran 1976'da** evden çıktı. Bir daha dönmedi. **Gregory Godzik**, yine arabalardan hoşlanan 17 yaşında bir genç. **12 Aralık 1976'da** sevgilisini eve bıraktı. Bir gün sonra çok sevdiği araba polislerce bulundu. Çocuk yoktu. **20 Ocak 1977'de John Szyz**, 1971 Plymouth Sattelite ile kayboldu. Bir süre sonra araba bir benzinciden para ödmeden kaçmaya çalışırken ele geçti. Sürecü çocuk arabanın kendisinin olmadığını, beraber yaşadığı arkadaşına sormalarını söyleyince polis ve bir kez daha karşı karşıya geldiler. polislerle arabanın kendisine daha önceden satılmış olduğunu ve olay hakkında bilgisi olmadığını söyledi. Elindeki belgede ise sahte bir imza ve çocuğun kaybolduğu tarihten **18 gün sonrasının** tarihi vardı. **Robert Gilroy**, 15 Eylül 1977'de 18 yaşındayken at binmeye gitmek için arkadaşlarıyla buluşacaktı ama gitmedi. Babası polis olan Gilroy için tam teferuatlı bir arama yapıldı. O da bulunmadı. Eczanede çalışan 15 yaşındaki **Robert Piest**, çalıştığı yerden bir kaç dakikalığına çıktı ve bir daha gelmedi. Onu almaya gelen annesi bir süre bekledi ama nafiye. Nerede olduğuna gelince kendisine iş teklif eden biri ile konuşmaya dışarı çıkmıştı. Çocuğun oratadan kaybolmasından 3 saat sonra, polis memuru teğmen **Joseph Kozenczak** araştırmakla görevlendirildi. kapıyı açtığında, Kozenczak bir kaç soru için merkeze gelmesini istedi. Konuyla ilgili bir şey bilmediğini söyleyen John, aileden birisi yeni öldüğü için bazı telefon görüşmeleri yapması gerektiğinden özür diledi. Karakola gitğinde saatler geçmişti. **John Wayne, Jr.** hakkında biraz araştırma yapan teğmen, kulamparalık mahkumiyetini, çocuk tacizciliği cezaları ve suçlamalarını bulunca, hemen bir arama emri çıkarttırdı.

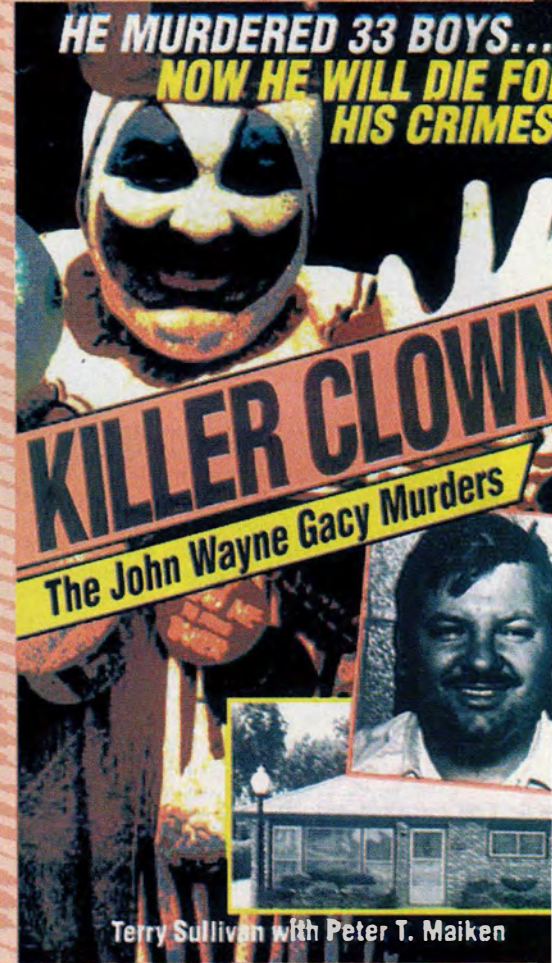
13 Aralık 1978, John yokken polisler eve girerler. Buldukları deliller arasında: 2 ehliyet, çeşitli yüzükler, esrar, amyl nitrat, valium, eşcinsel porno kaset ve dergiler, bir tabanca, bir bıçak, polis amblemleri, vs. vardı. Döşemenin altını araştırırken polislerin kanalizasyondan geldiğini düşündükleri çok pis bir koku vardı. Hakkında cinayetle ilgili bir kanıt bulunamadığı için 24 saatlik göz altı süresi dolunca serbest kaldı. İlerleyen günlerde arkadaşları ve yakınları çağırıldı. ' onlara kendisine karşı bir komplo kurulduğunu söylemişti. Bunlardan da herhangi bir ipucu çıkaramadı polis sorgusu. Çok yakın komşuları **Grexa**'lar 'nin böyle bir şey yapmasının imkansız olduğunu, onun çok iyi bir insan olduğunu söylediler. **John Wayne** 'yi valium ve esrar bulundurmaktan tutuklamaya karar veren polis, bir kaç gün sonra ele geçirilen yüzüklerden birinin kaybolan kişilerden birine ait olduğunu ve ayrıca bir başka kişiye ait belgeler de buldu. Sonunda itiraf etti. Polise bir kişi öldürdüğünü onun da nefsi müdafaa olduğunu söyledi. Cesedi garajın altında bulabileceklerini söyledi. Polis önce döşemelerin altında gelen kokuya baktı. Evin altından toplamda **27 ceset** çıktı. Çok yakın görmüşlerdi. Beton duvardan evlilik yüzüğü olan orta yaşlı bir adam cesedi çıkarıldı. Garajdan bir, **Des Plaines** nehrinden 4 ceset çıkarıldı. **Nisan 1979'a** kadar son kaybolan **Robert Piest**'in cesedi yoktu, ceset parçalanmış olarak yine nehirde çıktı. Polisler göre ceset ne-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hirde bir yere sıkıştı, rüzgarın ve suyun etkisiyle deforme olarak ortaya çıktı.

6 Şubat 1980'de 5 kadın 7 erkekten oluşan jürinin huzurunda **John Wayne, Jr.**'in cinayet davası Chicago'da başladı. Savunma hazırlıklarını 'nin akli dengesinin yerinde olmadığını, cinayetleri işlerken başka bir kişiliğe büründüğü üzerine kurdular. İddia makamının kurmaya ihtiyacı yoktu, herşey ortadaydı. Bir çok psikiyatrist tanık olarak çağırıldı, görüşleri alındı. Çoğu değişik tanımlarla bunun mümkün olabileceğini söylediler. Komşulardan anne **Grexa**, onun çok 'partak' biri olduğunu ve 'nin deli olduğuna inanmadığını söyledi. bunları yapmış olamazdı.

' yakaladığı çocukları kelepçeliyordu, ağızlarına iç çamaşırı ya da çorap tikiyordu. Bir çok ceset bulunduğu bu çamaşırlar halen ağızlarındaydı.

Sonra onları çeşitli vibratörler ve seks aletleri ile hırpalıyor, en sonunda tecavüz ederken boğazlayarak öldürüyordu. 'nin marifetlerinden canlı çıkan tek kişi, **Jeffrey Ringall**, yaşadıklarını mahkemede anlatırken krize girip kusmaya, bağırmağa başladı. Müdafaa umutluydu, akli dengesinin yerinde olmadığına hüküm verilirse, topluma tekrar kazandırılabilirdi. Uzun haftalar süren dava sonunda jüri bir karar almak için kapandı. İki saat içinde verdiler. **Davalı, John Wayne, Jr: Suçlu**.

Babasının küçük oğlu, zehirli iğneyle idam edildi. Deli olmadığı gün gibi ortada, zekiliği mahkemedeki soğukkanlılığına gizlenmiş bir bakış. Çok iyi oyuncu olduğunu zaten pazarlama becerisinden, ikna kabiliyetinden, gönüllü gösterilerinden biliyoruz. Bu insanın gündüzü; her gün sağındaki masada kahve içen, solunuzdaki arabadan korna çalan, sınıfta arkanızda oturan, şu anda önünüzde duran kişinin gündüzü kadar normal. Geceleri kimin ne olduğu belli olmuyor, zaten tarihin başından beri gece kötülükle korkuyla özdeşleştirilmiştir. Gece normaler sokağa çıkmasın, başlarına bir şey gelebilir.

Bir tanrıçayla konuştum

Yıl 1951. Tam yarım asrı sadece 4 yıl geçmişti. Mehmet Faruk Gürtenca **Bizim Yıllar** adında haftalık bir dergi çıkarıyordu. Derginin idarehanesinde 2 masa vardı; birinde, derginin sorumluluğu işleri müdürü **Celal Silay**, diğerinde de ben çalışıyordum. Dergiye girecek röportajları bir kaç genç yönlendiriyordu. Bu tecrübesiz gençler daha çok ikinci üçüncü sınıf gazinolarda, barlarda çalışan biraz dikkati çeken ses sanatçısı ve dansözlerle söyleşi yapıyorlar o ortamlardan da birkaç fotoğraf çekip üç beş kuruş alıyorlardı. O günlerde edebiyat dünyasının güçlü kalemleri bile röportaj yapıyorlardı. Çoğu ekonomik sorunları yüzünden, bazıları da o insanlarla felekten bir gece çalabilmek adına bu röportajlara gidiyordu. Bu önemli kalemler arasında **Naci Sadullah, Server Bedii** (Peyami Safa), **Nizamettin Nazif, Sait Fakih, Vedat Akın** (Müjde Ar'ın babası), **Vala Nurrettin** (Va Nu) ve daha birçok ünlü isim vardı. O gün akşamı doğru Celal Silay kanter içinde odaya girdi. Yorgun görünüyordu. Ama; çok neşeliydi! Hafif düşmüş pantolonunu yukarı çekti. Elini cebine soktu, hızla bir tomar para çıkardı ve onları baktı. Masamın üstüne bir destele iskambil kağıdı atar gibi güm diye elini vurarak paraları dağıttı.

-Say ulan Eflatun bunları hepsi kaç lira? Kapıyı kapattı, gitti pencereden dışarı bir sağa bir sola baktı, ceketini çıkarıp askıya astı; gidip kendini koltuğa attı. Paraları sayıp dikkatli bir şekilde demet yapıp ona verirken:

-Celal ağabey tamı tamına 45 lira, dedim.

-Suus!..yerin kulağı var! diye bağırdı.

Paraları avucumdan hızla çekip aldı; onları tam 3 kez daha öpüp cebine koydu. Telefon çaldı, neşeli bir sesle açtı:

-Yaş mı da kurumu...getir oğlum,tamam yaş olsun bir de müclitden iç kap gel! Derginin kapağı da basılmış neyse gelsin de bir görelim!

Biraz sonra kapı çaldı. Elinde "Bizim Yıldızlar"ın kapağı ile derginin tellenmemiş, kesilmemiş içi olan her renk matbaa boyasına bulanmış bir çocuk. Çocuk elindeki Celal Silay'ın önüne koydu. O da kapağa uzun uzun baktı ve:

-Gel Eflatun şu kadına bak, ilahe gibi... Şu poza bak vallahi bir genç kız beni bu kadar etkileyemez, dudaklara bak menekşe çiçeği gibi. Al bak Bedia Muvahhit'te yaptığım röportajı oku!

Röportajın başlığı "Bir tanrıçayla konuştum!" idi. Bedia hanımla şirsel bir röportaj yapmış ve onu hakettiği yere çok iyi yerleştirmişti.

-Nasıl ama? Ne biçim yazmışım okudun mu hiç bugüne kadar böyle röportaj? Diye sordu...

Sonra da işaret parmağını dudaklarına götürerek:

-Şşşt...Hiç bir söz duymak istemiyorum...diye bağırdı. Pencere kapattı ve odanın ortasında bir süre volta attı. Sonra durdu, garip, hırıltılı bir sesle güldü! Cebinden 5 lira çıkartıp bana uzattı:

-Sana 5 kağıt borcum vardı, al şunu da çok konuşma! Ben şimdi gidiyorum Faruk bey beni sorarsa röportaja gitti de! Peyami Sefa gelirse Bedia cephesinden olumlu mesajlar almış de! Bir de Celal Bey'e üzerinde S.O.S yazılı zarf bırakacağınız de! Hadi bana renkli geceler, sana da kolay gelsin... Deyip Fransızca bir şarkı mırıldanarak çıktı, onun bu hiperaktif çocuk gibi hallerini çok seviyordum. Kısa boylu ve tombuldu. Yüzü kırmızıydı. Başında bir tel saç yoktu. Bir küçük Buda heykelinin biblosu gibiydi. Aklımın ermediğiye ne kadar parası olursa olsun o parayı anında bitirip daima parasız kalmaıydı. Çok şirin borç isterdi, sanki alacağını ister gibi tatlı sert davranırdı. Ona çok verenlerin de yüzünde daima bir tebessüm belirirdi.

Hiçkimse de verdiği borcun peşine düşmezdi. Derginin bir sonraki sayısı için değişik kaligrafi-lerle, süslü püslü başlık yazıları, kenarlarına da ufak tefek vinyetler yapıyordum. Bir süre sonra kapı gıcırdayarak açıldı. Kapı aralığında Peyami Safa siyah bir gölge gibi içeri süzül-
dü. Bana baktı, odanın içinde gözlerini gezdirdi. Gitti Celal Silay'ın masasının karşısındaki yırtık pırtık yayları çökmüş sağa kaymış deri koltuğa otu-
du. Bana tekrar yan gözle karga gibi baktı.

-Nerede bu Faruk beyin yanına mı gitti?

-Hayır acele bir röportaja gitti.

-Bedia Muvahhit hanımefendiye mi gitti acaba?

-Bedia hanımla geçen hafta röportaj yaptım hatta dergi basıldı bile.

-Bana bir adet temin edebilir misiniz?

Dergiyi götürüp verdim. Kapağında Bedia Muvahhit'in omuzları çıplak fotoğrafını görünce ellerinin titrediğini hissettim. Konuşurken de sesi titriyordu. Teşekkür etti ve mırıldanarak röportajı okumaya başladı. Bir süre sonra bana dönerak:

-Bu Celal'e hayranım. Adam röportaj yapmamış sanki şiir döktürmüş! Ne zaman gelir acaba?

-Gelmeyecekmış. Ama sizin için bir not bıraktı. "Bedia cephesinden olumlu sinyaller alıyormuş bir de sizden S.O.S yazılı bir zarf bekliyormuş." Gözleri parıldı. Ayağa kalkıp bana arkasını dönerek cüzdanından bir kısımlık kağıt para çıkartıp avucunda katladı ve benden bir zarf istedi. Sonra tekrar arkasını dönerek paraları zarfa yerleştirdi ve üzerine büyük harflerle S.O.S yazarak bana verdi. Sonra da yine siyah bir gölge gibi kaybolup gitti.

Ertesi gün Celal ağabeyle derginin dış kapısında karşılaştık, o dışarı çıkıyor ben içeri giriyordum. Ona zarfı uzattım. Alelacele yırtarak açtı içindeki paraları çıkartıp 3 kere öptü ve cebine koydu.

-Tam 20 kağıt oğlum Eflatun yaşadık! Artık zengin oluyorum. Ben bir Faruk beyin yanına gidip geliyorum... dedi. Yukarı odama çıkıp işleme kaldığım yerden devam ediyordum ki telefon çaldı. Açtım, karşı tarafta makinalı tüfek gibi konuşan sinirli bir kadın.

-Celal Allah seni kahretsin! Bu bunak herifi sardin başıma, bütün gecem zehir oldu. Park otelin lobbisinde yanımda **Ertuğrul Muhsin** falan varken o Hacivat kör gözüyle boyuna bana bakıp öpücük gönderme mi? Vallahi Muhsin beye karşı yerin dibine girdim. Ben ne yapayım şimdi, ayıkla pirincin taşını! Dilini mi yuttun? Konuşsana!

-Aloo, Bedia hanım ben Eflatun. Celal Abi karşı binada Faruk beyin yanında.

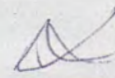
-Aaa! Eflatun demek sensin ha? Demek I saattir boşuna yırtmışım. Söyle ona gelir gelmez beni arasın, dedi ve telefonu küt diye kapattı.

Telefonu kapattım bayağı sarılmıştım. Odanın kapısı hızla açıldı. Koacaman lastik bir top gibi zıplayarak Celal Abi içeri girdi. Her zaman gibi neşeli, şirin ve cana yakındı. Yine yüksek sesle şiirlerinden sevdiği diline doladı, mırıldanarak söylüyordu. Fümeye kadife pantolonu yine aşşağıya doğru düşmüştü. Hızla yukarı doğru çekerken cebindeki bozuk paralar şingirdadı. Ellerini tavana doğru açıp yüksek sesle:

-Tanrım! Tanrım! N'olur benim canımı al!

Beni de at cennetin bir köşesine hurilerin arasında anladın mı? Dalgamı geçeyim ekmek elden Keşer şarabı gölden! Yap şu fakir şair kuluna bir kıyak!

Onu için acıyarak izlerken, farkında olmadan gülüyordum...

Şenol Güneş ve Trabzonspor

Çatılara konan martıların çığlıkları, **Sotka**'nın dar sokaklarında futbol oynayan çocukların seslerine karışırdı. Sotka, **Trabzon**'un cana yakın, şairin dediği gibi, "konuşmayı şehvetle seven" insanların yaşadığı semtlerinden biridir. O çocuklardan biri de bendim. Evleri sokağa açılan kapıları birer kale idi benim için. Kaç evin kapısında kalecilik yaptığımı hatırlamıyorum. Ama bildiğim...tutmaya çalıştığım futbol topu değil, limon kabuğu idi. Ne futbol oynayacak bir sahamız vardı, ne de topumuz. Ama bu olanaklara sahip olanlardan daha güçlü bir yanımdı vardı o yıllarda; düşlerimiz! Evet, düşlerimiz vardı, herkesten daha fazla. Köylerde, hiç futbol maçı izlememiş insanların bile bizlere gönüllerini açmıştı. Bu sevgi dalgası üstümüzde bir baskı oluşturmuyordu. Çünkü biz, kültürlü, her türlü sözü olgunlukla karşılayan dinamik bir takımdık. Başarıları kendimize kartvizit yapıyorduk. Günden güne çoğalan taraftarın sevgisi normal yaşantımızı asla değiştirmemiştir. Takım arkadaşlarımın kişilikleri sağlam yapıdaydı ve ben böyle bir takımın kalecisi olarak bir bakışta o güzel insanların hepsini gören bir mevkide oynamaktan büyük key alıyordum.

Trabzonspor'un 74 - 75 sezonundan itibaren başlayan o muhteşem günlerini **Hakan Kulaçoğlu**'nun denlediği "Fırtına, İhtilal, Efsane Trabzonspor" adlı kitapta böyle anlatmıştır Şenol Güneş. Bugün ise Trabzonspor' un başında " Benim için hak, emek ve alın teri bir yaşam felsefesidir" diyor Şenol Hoca... 1996 Fenerbahçe mağlubiyeti, Karadeniz'in hıçkırıkları, kendine kıyan insanlar, **Avni Aker**'e çöken sis bulutu ve o bulutların arasında bir süliet, çaktık kaşlı, onuru kırılmış ağlamaklı Şenol Güneş... Kaleciden teknik direktör olmaz diyenlere inat o dünya üçüncüsü oldu. Kaleciler deli olur diyenlere inat, bu aleme inat yürüdü. Hızlı ve peltek konuşmalarıyla medya eleştirilerine cevaplar vermeye çalıştı. Hocalığı kadar kıyafetleri konuşuldu. Eşofman bile yakışmıyor üstüne dendi. Haluk Ulusoy' la bir barıştı bir küstü. A milli takım hocalığı ile enternasyonal bir birikim kazandı, hazır ve nazır bir jenerasyonu dünya üçüncüsü yaptı. 9 yıl sonra Karadeniz sahilinin bordo mavi havasını çekmek için tekrar formasını ıslattığı Trabzonspor' una, Trabzonspor AŞ' nin müdürü olarak göreve başladı. Sıralamadaki yeri sağlam, kadrosu iyi, kendisine güvenmeyenler neredeyse yok gibi, hep destek tam destek bir şekilde göreve başladı. Şimdi Karadeniz dalgası gibi hırçın, şimdi en bordo şimdi en mavi, şimdi **İskender**, şimdi **Dobi Hasan** olmanın zamanı. Ve şimdi **Lazkopatlar, Çılınlar, Gurbetçiler, Affetmezler, Pıranalar, El Nino'lar, Yeni Cumalılar, Boztepeliler, Degirmendereli Kaplanlar, Otogarlı Fakirler, Aralıboyulular, Gizli Fanatikler, Üni TS' liler**... Şimdi sabırlı olmanız lazım. Futbolumuzun üç büyükler tekeline çomak sokacak camia sizsiniz. Altyapınızla, öz kaynağınızla, kalabalığınızla, inatçılığınızla sizi çok özledik. Size verilen düşüncü büyük ünvanınızı tekrar hatırlatmanın zamanı geldi de geçiyor bile. Tam zamanı Şenol Güneş, birikimlerini uygulamanın pratiğe geçirmenin tam zamanı. Kurumsallaşma çalışmalarının hızlandırıldığı, kulüp olma yolunda istikrar sağlandığı, yüz bin üye gibi hedeflerin gerçekleştirilmesi, Trabzon çocuğunun Trabzon forması ile mücadele vermesi futboldaki başarının yanında daha önemli olması gerekir. Çünkü torpilin en kıyınğını yapıldığı, vergi aflarının uygulandığı, başbakanın tuttuğu, tv gelirleri en fazla olan, pastanın büyük kısmını alan, havuz sisteminde havuzu boşaltan bu Bizans takımlarıyla uğraşmak ve baş edebilmek için önce sağlam olmak lazım. Lakin senin en iyi zamanlarında senden futbolcu çılmak için bütün Bizans oyunlarını sergilediler ve seni kandırdılar Trabzonum. Şimdi de **Fatih**'ine, **Gökdeniz**'ine nasıl saldırıyorlar, nasıl çirkinleşiyorlar görüyorsun. Bu endüstriyel futbolun tekelcilerine direnmen için, onları alaşağı etmen için kemence sesi ile para sesini denkleştirmen gerekir. Vahşi kapitalizm ormanlarını bitirmeden derin bir çam havası çekip yaylaya çıkmanın, horon tepmenin, balığa çıkmanın, Trabzon'lu olmanın, uyanık kalmanın, kale ağları ile balık ağlarını birleştirip kültürünüzle ve gelenekinizle için meydana uşaklar. Size özgü futbolunuzu özletmeyin. Bir yol ayırmasınız ve ancak birleşerek, severek bir bütün olarak başarabilirsiniz. Tarihte örnek olarak duruyorsunuz. Bu küçük ve şirin kentten dev takımı, dünyanın her yerinde taraftarı olan bir dünya kulübünüz. **Liverpool** u, **Barcelona** yı, **Inter** i, **Lyon** u ve **Aston Willa** yı deviren sizlerdiniz. Meşin yuvarlağa hükmetmek sizin genlerinizde olsa gerek! Futbol tarihinde bir gerçek hikaye sizinki. Trabzonlu takımından daha çok futbola aşiktir, sevdası da habirdir. Bu harbi sevdanızla Karadeniz' i yüzerek geçin demiyoruz, takayla gi din fakat taklaya gelmeyin. Anti İstanbul sizinde başladı. Siz başa güreşirken her Anadolu kulübünün duasını aldınız. Onların örnek aldığı kulüp gelmek istedikleri nokta, rüyalarındaki takım oldunuz.

Saatlerinizi ikilemeyi unutmayın

Sevgililerim, yavrularım. Ayın 4'ünden itibaren saatlerinizi ikilemeyi unutmayın. Ayın tam 4'ü gecesi saat 03:05 gibi saatleri ikiliyoruz.

Burç yaşama

Kimono burcu genç kızlarımız bu haftayı evde eşlerine hizmet ederek geçirecekler. Sanırım önümüzdeki ay da zorunlu hizmet görünmekte. Kardeşim nedir bu capon ayakları? Bizim zamanımızda bir tek capon yapıştırıcısıyla ellerimizi yapıştırırdık. Şimdi bu caponlar herşeyi yapıyor be.

Dünden Bugüne Sezyum 1 Mart Salı - 20 Ykr

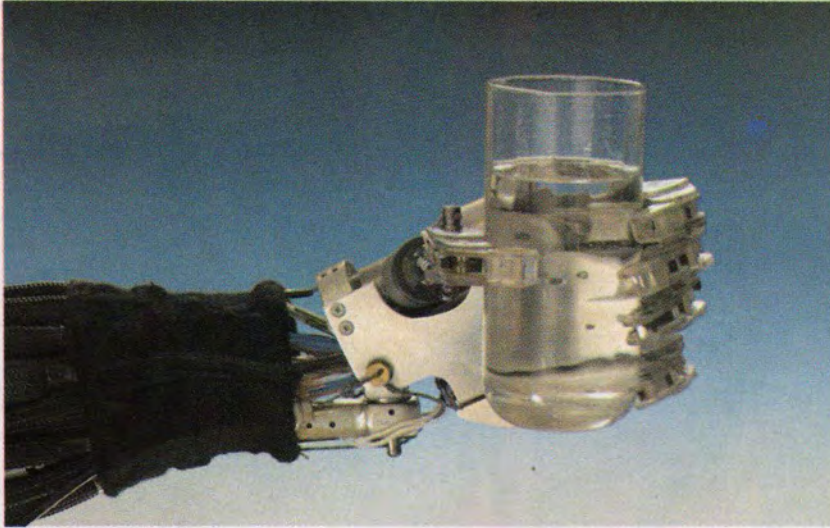
sezyum.kom

- BASINDA GÜLEN -

Haftalık münasebetsiz gazete - Çünkü habersiz kalacağımıza g.tüme felç insin!

Çok ağır bir şok

Caner'in aslında kadınlardan değil bardaklardan hoşlandığı öne sürüldü. Paşabahçe'den elinde bol sayıda bardakla görüntülenen Caner, sabahın ilk saatlerine doğru gecenin karanlığında kayboluveddi.

Şiir köşesi

Lan alım
Baa
Bak
Seki
Sinerim

Dev anket:

yeniHarman gençliğini içten içe yiyen bir sorunu daha anketiyle aydınlatıyor. Beyaz Balina Aydin!

- Sizce piyrsink sekizde zevki artırır mı?

A- A tırmak ne demek, uzaya fırlatır

B- Oraya dongalak diye dokundu mu canımı acıtır

C- Piyrsinkli manitalar daha rahat yediyor, içiyorlarmış -yani lokantalarda filan-

D- Dil dile deymeden dil öyrenilmeyiz. Kıbar Feyzo 2000

Sevgili dostlarımız

Bu hafta sizlerle evlerimizdeki sevimli dostlarımız olan kedigillerden bahsedeceğiz. Ne güzel hayvandır kediler. Yumuşacık tüylerini evin dört bir yanına salar, solunum yollarında enfeksiyon sıkıntısı çıkartır, kışlarından çıkını yalar, çok afedersiniz büyük abdeslerini örtmek için kullandıkları patileleriyle sizlere sarılırlar. İşte kediler böylesi güzel hayvanoğlu hayvanlardır. Sizleri seviyorum. Yunuz Bülbür.

Haftanın Albümü

Sinemalarda bu hafta harika bir film vizyona giriyor. Suçlu Gençlik! Müberra sekiz manyağı bir kızdır. Sekiz bulamadığı zaman ablasını zor durumda bırakıp ablasının manitasına sulanmaktadır. Hem de ne sulanma... Neyse, ablasının manitası, aynı zamanda da bir zabıt olan Müktezel, Müberra'nın oral sürprizlerine artık daha fazla tahammül edemez ve feci bir şekilde boşanır. Bundan büyük bir haz alan Müberra bundan sonra sekiz repartuarına boşanmayı da alır ve şekildeki herkezi eşinden boşayacak kadar ponpa manyağı olur. Müb'ünün bu özelliğini farkeden büyükşehir belediyesi onu ponpa servisinde vidanjör olarak dolgun bir maaşla işe alır. Artık şehrin tüm atıksuları Müberra'dan sorulmaktadır. Olaylar gelişir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Editörden

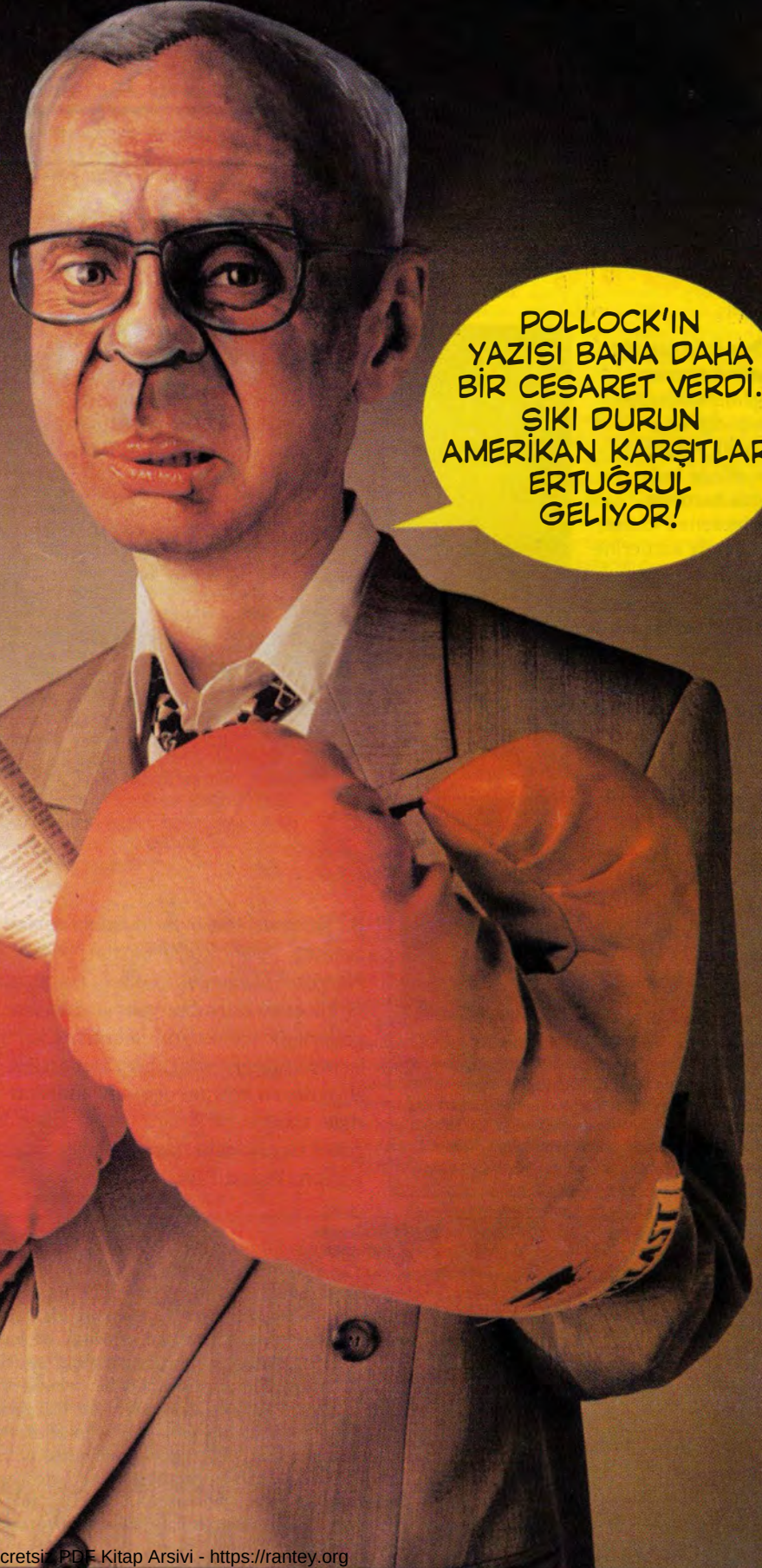
Hey maaşallah yeniHarman okuyucuları. Nasılsınız? Beni sorarsanız yine dört ayak üzerine düştüm. Sırf bu görüntüyle alakalı komiklik olsun diye de bu yazıyı yazıyorum... Neyse bazen dört ayak üzerine siz değil de başkaları düşsün ister misiniz? Evet ben isterim. Misal aşk oyunlarında düşsün dört ayak üzerine manitalar ki boyumuz yettigince baline doyalım. Doydoydan aldığım dadmini başka hiçbir şeyden almam mümkün değil. Belki alaturka tuvalette ayaklarım uyduğunda alıyorum. Unutmayın, ne alırsanız alın, bir de böyle bakmayı deneyin hayata!

Okur Mektupları

Köşemizin yazarı Femi Kuti, bu hafta şok mermerde uyuyup kalıp, çok fena cırcır olduğu içindir ki yazısını yazamamıştır bre!

Yeni Harman

The Wall Street Journal'da,
Türkiye'deki Amerikan karşıtlığından
medyadaki bazı yazarları ve hükümeti
sorumla tutan Pollock, Türkiye karşıtı
yazıyı, ülkemizdeki Amerika
yanlılarını cesaretlendirmek için
yazdığını açıkladı...

POLLOCK'IN
YAZISI BANA DAHA
BİR CESARET VERDİ.
SİKİ DURUN
AMERİKAN KARŞITLARI
ERTUĞRUL
GELİYOR!